

45

6 Apr 72

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

0307
0215
0244

TUẦN LỄ TỪ 6-4-77
ĐẾN 13-4-1977

số 45

BỘ
MỜI

giá 60 đ

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỬ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

VĂN

một thoáng đời vui
một nơi dọc đường dài
nỗi nhớ không rời
tiền đưa
sầu đã lớn
như chim rừng sáo núi
buổi sáng có tiếng chim

MANG VIÊN LONG
NGUYỄN NGŨ
HÁT
LILAS
TỔ TÝ
NGUYỄN CÔNG MINH
SAO HỒNG

THƠ

hoài diễm tử — nguyên ngọc hoàng — nguyên tấn phương
— trường thoại — nguyên hồng giang — hoài linh vũ —
thụy hà linh ngọc — tử kế tường — xuân diệu

TRUYỆN DÀI

mùa áo vàng
tình mộng
là tương tư

TỬ KẾ TƯỜNG
HOÀNG HẢI THỦY
MƯỜNG MẢN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
bệnh mới lớn
ngọc thân ái
biết một biết mười
chạp phở
bạn ngọc và tuổi ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
NGUYỄN TUẤN ANH
NGỌC
NGUYỄN THẾ
KIẾN VÀNG
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1977

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

thư cho người bạn thuở nhỏ

Bạn nhỏ, thằng Côn của tôi,

Hôm qua, tôi đọc lại bài diễm cuốn *Thằng Vũ* của tôi đăng trên tạp chí *Văn Học* xuất bản năm 1966, thấy câu này : *Bây giờ, Thiên-Đường-Mơ-Uớc đã qua, thằng Vũ là Trần Đại, Côn đã là James Dean Hùng, Thủy đã là Tường Vi, làng quê đã là thành phố, cây nả đã là con dao, mồ hôi đã là nước mắt và máu. Cho nên niềm vui thích cũng đã là nỗi hãi hùng.* Tôi thấy cần viết cho bạn những lá thư ngắn trên trang nhất của tuần báo của chúng ta. Tại sao tôi không viết cho bạn như một người anh em cột chèo, như một chủ nhiệm gửi quản lý ? Tôi có lý do của tôi. Và cái lý do khiến tôi phải viết cho bạn theo kiểu... văn nghệ là bạn đang ở Tokyo và bạn sắp về truyền mộ nhân công lo làm con đường Long Xuyên — Châu Đốc. Tôi đã báo tin này rồi. Bạn sắp về với nghề thầu và già từ vĩnh viễn nghề quản lý Tuổi Ngọc nghèo khổ, vất vả từng ngày vác báo ra bưu điện gửi đề lãnh từng cái mandat một trăm, hai trăm, ba trăm... Tối đa là ngàn rưởi ! Bạn bảo làm cho vui công việc trị sự. Nhớ những ngày bạn đi chung thầu ở Nha Trang, Quy Nhơn, Tuy Hòa, Cam Ranh, tuần tuần ôm bạc triệu phát lương cho nhân công mà thương bạn vô vàn. Bạn dám can đảm bỏ nghề thầu thì tôi cũng dám bỏ nghề viết lách nghị luận tội lỗi thiên hạ. Chúng ta cùng muốn làm lại cái thiên đường mơ ước của chúng ta. Nhưng « mồ hôi đã là nước mắt » và « niềm vui thích cũng đã là nỗi hãi hùng ». Thuở nhỏ, có bao giờ bạn nghĩ chuyện lớn lên lấy vợ, sinh con rồi gửi con ở nhà, dẫn vợ đi ngoại quốc chữa cái thứ bệnh tàn ác cho vợ là bệnh ung thư ? Thuở nhỏ, có bao giờ tôi nghĩ hai mươi tám tết phải tất tả đem vản tự nhà đất đến ngân hàng cầm cố vay tiền để bạn đưa vợ đi chữa bệnh gấp và nuôi hai đứa con giùm bạn ? Thuở nhỏ chúng ta không hề nghĩ thế. Chúng ta không mơ ước xa xôi. Chúng ta chỉ mong muốn một đời sống trung bình vì khi chúng ta vừa lớn thì gia đình chúng ta vừa xuống dốc. Định mệnh nào khiến chúng ta gấn bó lấy nhau, khiến chúng ta có chung một kỷ niệm, khiến chúng ta có chung nỗi đau khổ ? Tôi thật không hiểu. Tôi rất muốn hiểu dù rằng tôi không tin có Thượng đế. Mừng cho bạn là vợ bạn đã khỏi bệnh, đã được bác sĩ trừ danh Abe của National Cancer Center Nhật Bản lấy ra đủ mười sáu cái nhân ung thư khối nạn dẫu một khoảng thân thể vợ bạn bị cắt đứt. Vợ chồng chỉ ăn đời ở kiếp với nhau bằng tâm hồn, thể xác là đồ bỏ. Thấy bạn khóc sụt sùi hôm nghe tin bác sĩ Việt nam đầu hàng, tôi thương bạn và thương tất cả những ai chung thủy với vợ trên đời này. Người bạn từ thuở nhỏ của tôi, đã hết một trang báo rồi, cho tôi hẹn bạn tuần sau nhé !

duye
an

sinh hoạt dài dài đều đều của tuổi ngọc

Tính tới tuần này Tuổi Ngọc đã nhận được rất nhiều ý kiến của bạn ngọc viết về cuộc phỏng vấn nuôi dưỡng Tuổi Ngọc. Đúng là... nuôi dưỡng. Bởi vì, những câu trả lời của bạn ngọc chỉ để nuôi dưỡng Tuổi Ngọc. Nghĩa là (cho tới hôm nay) đa số bạn ngọc đồng ý chủ trương của Tuổi Ngọc sau 40 số báo và đồng ý dài dài, đều đều. Điều này tự nó, nó đã quật ngã những anh già trước tuổi, già... già vờ, cố tình già, cố tình dở giọng « đạo đức hồi mù sữa » để công kích Tuổi Ngọc « hình thán trước chiến tranh » hay Tuổi Ngọc « ru ngủ niên thiếu » và « loại báo Tuổi Ngọc vẫn chương đứng đắn nhưng lại có hại cho tâm hồn chúng ta » - Lời phán của « bà phụ lão » nữ sinh trong một giai phẩm nọ - Có phải trong chiến tranh người ta chỉ thấy chết chóc, đổ vỡ và chém giết? Không, trong chiến tranh người ta vẫn yêu thương (thêm yêu thương hơn cả bao giờ), vẫn mơ mộng và vẫn xây dựng một đời sống tươi sáng.

Và cuộc đời chẳng bao giờ hoà hoãn chiến tranh. Ngồi nguyên rùa chiến tranh là những ai mất tin tưởng. Chúng ta không dám xúc phạm tới những người đã thực sự đau khổ, thực sự mất mát vì chiến tranh nhưng chúng ta có quyền đề bêu những kẻ làm dáng phản chiến, những kẻ lợi dụng xác chết, mượn cờ chiến tranh để phô trương lòng yêu nước, lòng yêu hòa bình. Hòa bình không đến với những hô hoán suông. Hòa bình đã ở ngoài tầm tay với của chúng ta. Hô hoán là chuyện khôi hài là chẳng hiểu gì về cái thế đứng, cái chỗ đứng của mình trên trái đất. Nếu tôi biết mười phút sau khi tôi chết, trái tim của bạn lãnh tụ Cộng sản và Tư bản mềm nhũn và họ đồng ý ban phát ngay hòa bình cho dân tộc tôi, tôi tình nguyện tự thiêu ngay. Khốn nỗi, sự việc không giản dị thế. Bao nhiêu người đã tự thiêu, bao nhiêu buổi lễ đã cầu nguyện hòa bình ở nhà chùa ở nhà thờ. Mà vẫn chưa có hòa bình. Thì một tờ báo con con đừng nên bắt nó làm công chuyện đội đá vá trời, đừng nên bắt nó tranh đấu ồn ào đòi hỏi đủ thứ quyền lợi... không tưởng mà nó tự thấy nó không thể đòi hỏi nổi. Bạn ngọc đã cho phép nó mãi mãi chỉ là *Tuần báo của tuổi vừa lớn*. Bạn ngọc của Tuổi Ngọc cho phép là thừa rồi là nó cứ tiếp tục con đường bé nhỏ của nó. Con đường nhỏ bé, khiêm tốn và tự lực tự cường. Nếu nói giọng « ta đây », Tuổi Ngọc sẽ nói: Chúng tôi xuất tiền làm báo cho những độc giả đồng ý với chủ trương của chúng tôi đọc. Anh không thích thì anh xê ra chỗ khác chơi. Ai muốn tranh đấu

cứ việc xuất bản báo và cố gắng làm cho báo mình khỏi chết. Số 53, số Tuổi Ngọc đầy năm, bạn ngọc sẽ trả lời những kẻ thích ngồi xổm công kích thiên hạ. Riêng Tuổi Ngọc, để được bạn ngọc tham gia vào sinh hoạt tòa soạn, từ số 53, cứ 12 số báo, Tuổi Ngọc lại mở một cuộc phỏng vấn. Đề tài cuộc phỏng vấn sắp tới sẽ rất... hấp dẫn. Xin bạn ngọc chuẩn bị tư tưởng. (Ý Đức)

sách mới của lão ngoan đồng nguyễn đình vượng

Ông già Nguyễn Đình Vượng, biệt hiệu Lão Ngoan Đồng (vì ông ấy rất thích chơi với con nít, bằng chứng là ủng hộ tuần báo Tuổi Ngọc hết mình, cho in chịu, cho mượn tiền mua giấy lại còn đổi chữ mới đều đều, sắp sửa chào mừng chữ mới nữa chẳng) vừa tung ra thị trường chữ nghĩa ở đây cuốn sách mới toanh của nhà văn lão thành Vũ Bằng: *Cuốn THƯƠNG NHỚ MƯỜI HAI*. Lão Ngoan Đồng có... lịch sử rất ly kỳ. MƯỜI HAI năm trước, dấu hiệu nhà xuất bản Nguyễn Đình Vượng là con vượn vượn hai tay ngồi chồm hồm trên cành cây. Thợ sắp chữ của ông « chơi » ông, đọc Vượng bỏ « g » - vì thấy ông không đề - nên ông cảm khái lấy con vượn làm cái « ăng bờ lêm » cho nhà xuất bản. Năm ngoái, sau 10 năm đóng cửa nhà xuất bản, ông buồn tình tái xuất giang hồ với *Sống chỉ một lần* của Mai Thảo. Ý ông là sống cũng chỉ một lần đùa bỡn với văn chương, vậy còn sống ta còn xuất bản còn chơi với bọn nhà văn để bị bọn nhà văn « hành hạ » cái thân già. Năm nay, sau MƯỜI

HAI năm « hành hiệp », ông Vượng của tôi xuất bản *THƯƠNG NHỚ MƯỜI HAI* với dấu hiệu chữ V đề thương nhớ mười hai năm đùa bỡn với văn chương của ông chẳng? Bèn phục ông quá. *THƯƠNG NHỚ MƯỜI HAI* với Vũ Bằng là nỗi thương nhớ trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông của những kẻ « Bắc Kỳ di cư ». Tháng giêng thương gì? Tháng hai nhớ ai? Mười hai tháng nhớ thương như một đời thương nhớ. Mỗi trang sách là một trang kỷ niệm. Mỗi chương sách là một chuỗi hồi tưởng mưa xanh. Quá khứ tưởng đã chết lại sống dậy rực rỡ ở từng giò cành chữ của một cây bút tài hoa. Chưa một tác phẩm nào của Vũ Bằng bằng bạc hồn thơ bằng *Thương nhớ mười hai*. Bất cứ ai là kẻ xa quê hương Bắc Kỳ đọc *Thương nhớ mười hai* cũng bùi ngùi thương nhớ. Mùi cốm vòm, mùi chuối tiêu trúng cuộc tôi vừa gửi thấy. Tôi cũng vừa nghe đâu đây cơn gió heo may trải dài trên cánh đồng lúa sữa. Ôi, Vũ Bằng, ông bắt tôi cảm khái bằng một câu thơ Nguyễn Du: *Giấc hương quan hưởng ngàn ngờ canh dài*, ông bắt tôi nhớ từng miếng nắng, nhớ từng hàng cây, nhớ từng viên gạch và tôi ngỡ đã ra đi « mang theo quê hương ». Người bạn miền Nam, miền Trung của tôi, bạn phải đọc *Thương nhớ mười hai* nếu bạn muốn biết tâm hồn miền Bắc. Và nếu bạn có vợ Bắc Kỳ, bạn sẽ yêu thương vợ bạn hơn, sẽ yêu thương quê ngoại của con bạn hơn. Bởi vì, *Thương nhớ mười hai* là một hồi tưởng bằng thơ của một tâm hồn thơ cho thương nhớ muôn đời. Xin lòng trọng giới thiệu *Thương nhớ mười hai* của Vũ Bằng do Nguyễn Đình Vượng xuất bản và phát hành. (Duyên Anh)

Đường sơn đại huỳnh hay người tàu trên đất khách

Khi số báo này phát hành, phim *Đường sơn đại huỳnh* chắc là đã vãn hát. Vậy không sợ quảng cáo không cho quý vị Tàu tức ông Mỹ Vân tự Lưu Trạch Hưng tiên sinh, Giám đốc nghệ thuật hãng phim An Nam Liên Ảnh công ty. *Đường sơn đại huỳnh* ngoài sự giới thiệu tài đấm đá của « ngẫu tượng » Lý Tiểu Long — vì sao đang làm mờ Vương Vũ, Khương Đại Vệ — còn thú nhận một cách rất anh dũng sự đói rách và sự làm bần những mảnh đất mà quý vị Tàu đặt chân tới. Đạo diễn La Duy đưa quý vị Tàu lớn, nhỏ, nhỏ từ làng (hay miền gì đó) Đường Sơn sang Thái Lan. Tại đây, quý vị Tàu thu hẹp xã hội riêng biệt trong một xưởng làm nước đá. Ông chủ Tàu buôn bán thuốc phiện trắng. Ông chủ Tàu nuôi lũ Tàu choai choai, dạy chúng võ nghệ để sai chúng đi giết những thằng Tàu không chịu theo ông ta học cách bắt lương, tham nhũng, hối lộ. Những thằng Tàu tay sai thủ tiêu những thằng Tàu lương thiện một cách hết sức... Trung Hoa. Bài bạc dĩ điểm cũng các ông Tàu bày đặt. Bắt cóc con gái và hãm hiếp, lại vắn các ông Tàu từ Tàu qua Thái. Ăn quýt, gheo gái cũng Tàu nốt. Tàu giết nhau chết hết. Cuối cùng, cảnh sát Thái Lan phải mất công công tay ông Tàu sống sót là *Đường Sơn đại huỳnh*! Ông này, khi tha phương cầu thực nơi đất khách, mẹ ông ta dặn ông ta đừng có đánh lộn nhưng ông ta đã giết người như ngoé. Và các ông trở thành ba Tàu hết trơn. Cỗn phim của đạo diễn La Duy giúp

chúng ta hiểu rõ tâm hồn ba Tàu trên các « đất khách » ở thế giới này. Đại ý : Ở đâu có chân Tàu là có đủ thứ tồi bại. Chúng ta nên cảm ơn đạo diễn La Duy, cảm ơn hãng phim Gia Hòa. (Kiến Gió)

Thông cáo của ban báo chí đại học Huế

Gần đây có một nhật báo thủ đô đã đăng tải tin sai lầm về vụ bàn giao chức vụ Khoa trưởng Đại học Y khoa Huế.

Viện Đại học Huế trân trọng thông báo :

Lễ bàn giao chức vụ Khoa trưởng Trường Đại học Y khoa Huế giữa Gs. Bùi Duy Tâm, cựu Khoa trưởng, và ông Viện trưởng Viện Đại học Huế (được Bộ Giáo dục tạm cử điều khiển Trường Y khoa cho đến khi có một vị Khoa trưởng mới được bổ nhiệm) đã được tổ chức lúc 10 giờ sáng ngày 17 tháng 3 tại Trường Y khoa Huế, trong bầu không khí trang nghiêm.

Sau buổi lễ, Gs. Bùi Duy Tâm cùng các đại diện Ban giảng huấn và một số sinh viên nam nữ đã ra phi trường Phú Bài tiễn đưa Gs. Bùi Duy Tâm lên tận máy bay. Lúc bắt tay từ ghế ông Viện trưởng, Gs. Bùi Duy Tâm đã hứa sẽ tiếp tục tận tình giúp đỡ Trường Y khoa Huế phát triển tốt đẹp.

Bản Thông cáo này nhằm làm sáng tỏ sự kiện trên và đánh tan các tin tức sai lạc có thể gây ngộ nhận và chia rẽ giữa những người có thiện chí muốn đóng góp vào việc xây dựng Viện Đại học Huế.

BAN BÁO CHÍ

Huế, ngày 27 tháng 3 năm 1972

X U Â N D I Ê U

t h a n h n i ê n

Tbanh niên, người đang ở cùng ta
Rộn tiếng mưa, và thay đổi cười hoa
Người riu rít như một vùng chim núi
Người xôn xao như một vọn cây rừng
Nao lòng ta bằng muôn cánh yêu

Làm rộn ngộp như phất cờ trẻ mạnh
Ở trong máu thấm vì xuân rộn ánh
Suối người đi róc rách giọng hồng
vàng

Xui chân vòng thành những bước
ngheh ngang

Và gót nhịp, theo một lời hứa hẹn
Miệng thổi sáo, mảy nghiêng đưa mắt

Ta liếc đời bằng những khóe ham mê
Người treo thêm, người mở nhạc,

Và ta đóng lại những vòng tay thật
chặt

Thế mà cũng có một ngày khe khát
Ta ở đây mà người bỏ người đi

Ôi Thanh niên : người mang hết xuân
thì

Hình ngực nở, nụ cười tươi, màu tóc
láng

Già sẽ đến, giờ tay xua ánh sáng
Đuổi bướm chim, làm sợ cả hoa

hương

Và dần dà càng trở rệt bộ xương
Mà bạn hữu sẽ đặt nằm dưới đất.

Không có người, thôi cái gì cũng mất:
Tài năng chi, danh vọng để làm chi

Kể chi tiền với một kẻ mê si
Chỉ thấy nghĩa trong Ái tình vĩnh

viễn
Chèo năm tháng vội đưa ta tới bến
Thuyền mộng hoa không cho kẻ tàn

xuân

Hồ thần tiên rầu rĩ bóng tà huân
Ta đau đớn bước lên bờ thực sự

Cô đơn quá, bởi không còn người
nữa !

Người đi rồi, thôi khổ sở biết bao
nhiều

Thấy sao đành sắc lợt với hình xiêu
Chịu sao nổi với ngày giờ lạnh lẽo

Thời gian rút từng giọt buồn khô héo
Sự sống đi như hương bỏ hoa chiều

Ngục đời người không có một trời
yêu

Và anh yếm chẳng thăm vườn nhạt tẻ...
Nhìn tuổi trẻ cười ta xưa đã trẻ

Họ được yêu mà ta chỉ được thương :
Ta nòi tình mà giá ngắt vì sương

Của lãnh đạo, thôi khắc nào đã chết
Người đã mất, thôi cái gì cũng hết...

Người đương ở cùng ta, ôi Thanh
niên !
Ta ôm choàng, ôm riết bánh thần
tiên

Ta ôm bó, cánh tay ta làm rắn
Làm dây da quấn quít cả mình xuân
Không muốn đi, mãi mãi ở vườn trần
Chân hút rễ để hút mần dưới đất
Thanh niên hỡi ! lòng người thơm
quá mất !

Ta uống mê vào hơi thở của người
Ta bầu rắng vào da thịt của đời
Ngoài sự sống để làm êm đôi khát
Muôn nỗi ấm, với ngàn muôn nỗi
mát

Ta đều ăn, nhấm nhía rất ngon lành
Ngực thở trời, mình hút nắng tươi
xanh

Ta góp hết những vòng hoa mới lạ
Người đang ở ! Ta vội vàng dữ quá
Sống toàn tim, toàn trí, toàn hồn !
Sống toàn thân ! và thức nhọn giác
quan

Và thức cả trong giấc nồng phải ngủ
Sống, tất cả sống, chẳng bao giờ đủ
Chắc chen kho mộng chắc với tinh
bền

Đề đến ngày Thanh niên vội lên yên
Nghe nhạc vàng, còn tưởng mãi
Thanh niên

hè

Chỉ còn lại của mùa xuân quá vắng
Một chút hương vương vấn bụi hồng
tàn

Gió thêm nóng, ngày dài thêm ánh
sáng
Ve thêm sấu, — em cũng kém dung
nhân.

Mùa hạ cháy ở dưới trời đốt trắng
Nắng hồng nung, mây bạc chảy ngân
nga

Cảnh thưa thớt chỉ một con đường
vắng

Cai am xưa, hay đôi chiếc bia già.

Tiếng gà gáy buồn nghe như máu ứa
Chết không gian, khô héo cả hồn cao !
Thắm tuyệt vọng hai hàng bông
phượng lửa
Thê lương đời như trái mẩy bình đao

Hận trời đất tội lây cho khóm cỏ
Cho cành hoa, cho con bướm ngu
ngu

Muốn đi chết ở trong lòng nắng đỏ
Đề lòng tàn, thiêu hủy cả hư vô.

kỷ niệm

Ôi ! ngắn ngủi là những giờ họp mặt !
Ôi ! vội vàng là những lúc trao yêu !
Vừa nắng mai sao đã đến sương
chiều ?

Em hờ hững để cho lòng anh lạnh.

Em có nhớ một buổi chiều yên tĩnh,
Chúng ta chìm trong một biển ái ân.
Chúng ta say trong chén rượu tuyệt
trần,

Mà tình ái rót đầy dâng bạn mới.

Anh gọi nhỏ kề tai em : « Em hỡi ! »
Trên tay anh, em bèn viết : « Anh ơi ! »
Rồi ngó mê nhau, ta mỉm mắt cười
Và lặng lẽ thấy lòng cao chín bệ.

Không cần nói. Trái tim đang mở hé,
Hoa muôn năm nghe nở tiếng thần
tiên.

Trái tim ngừng trong một lúc vô biên :
Thời gian hết, đất trời không có nữa...

Em lúc ấy nhìn anh như lệ ứa,
Êm ái như trong gió có mùi hương.
Trong mắt em anh tưởng thấy thiên
đường,

Ôi hạnh phúc ! anh gục đầu nhắm
mắt...

Sao ngắn ngủi là những giờ họp mặt ?
Sao vội vàng là những phút trao yêu ?
Vừa nắng mai, sao đã đến sương chiều
Em hờ hững để cho lòng anh lạnh.

đừng bất mãn

Năm nay em lớn rồi, và từ cái lớn
đó em phát sinh sự lo lắng cho con
đường mình đang đi, con trai bây giờ
sống dễ bất mãn lắm chị ơi ! Hiện em
học 10-B nhưng sang năm em quyết
chọn cho mình ban thích hợp. Sở
thích ấy là C mặc dù sinh ngữ em hơi
kém còn toán thì ai cũng vậy, gắng
mới hy vọng được. Vậy nhờ chị mách
em nên hay không ? Hoặc giữ nguyên ?
Còn vụ miễn thi chị vui lòng cho em
sự lợi hại nhé.

NGUYỄN HỒ (Đà Nẵng)

Đồng ý là tuổi trẻ hiếu động và
dễ bất mãn. Nhưng bất mãn cho đã
đời rồi thì giải quyết được gì ? Hay
lại mệt mỏi và bất mãn thêm. Vậy
sống là tạo một thế giới nhỏ bé của
mình để ẩn trú khi cái thế giới lớn
quá phức tạp mà tay đời mình lại
quá ngắn. Mùa vu vơ lắm cũng vô
tích sự. Nếu em thích ban C, cứ theo
ban C. Chỉ cần trau dồi thêm sinh

ngữ. Cố gắng thi môn gì mà chẳng
khá. Vụ miễn thi, báo chí đã đề cập
nhiều. Đa số cho là lợi, vì thể xác và
tâm hồn người học trò đỡ bị mòn
héo với mộng lều chông và kiến thức
của họ hết còn là kiến thức đóng
hộp, kiến thức học tủ.

đạo văn

Chị Ngọc nè, cách đây hai năm
em có một bài phê luận về tuổi học
trò đăng trên giai phẩm xuân của
trường em đang học. Gần đây tình cờ
đọc trong một tờ tuần báo một bài
của em, về nội dung tuy có sửa đi
chút ít nhưng cả hai cái nhập đề và
kết luận thì không khác bài em một
tí nào. Vậy bây giờ em nên có thái độ
ra sao với tác giả bài nói trên ?

KIM NGUYỄN (Vũng Tàu)

Em cất bài báo của em nói rõ
xuất xứ rồi cất luôn bài của người
mượn đỡ ý tưởng của em gửi cho
ông chủ nhiệm tuần báo nọ. Chắc
chắn ông ta sẽ xin lỗi em và cảnh
cáo ông tác giả kia, nếu ông ta có
lương tâm và liêm sỉ. Theo chị thì
em nên quên đi cho đỡ tổn tiền tem.
Có người « đạo văn » của mình cũng
là niềm hãnh diện cho mình. Ít ra
mình có hay người ta mới mượn đỡ
sài chơi lấy le chứ. Em đồng ý ?

nghiêm và khó

Người ta bảo em nghiêm và khó
tính. Em hoang mang. Làm sao « trị »
nghiêm và khó tính, hở ?

HẠ (?)

Khỏi cần trị. Hãy cứ nghiêm và
khó tính dài dài, bền bền. Đó là một
cách sống. Nó làm ta không bị đồng
hóa với người quanh ta.

chưa có gió

Khi người con gái đã quá tuổi 20 mà chưa có « trận gió » nào thổi đến, thì họ sẽ buồn, buồn lắm. Vậy thì nỗi buồn đó có giống nỗi buồn của tuổi vừa lớn không ?

KIM (Nha Trang)

Nỗi buồn nào của tuổi trẻ cũng giống nhau cả. Nhất là khi ta mong đợi một trận gió băng khuâng nhưng nó chưa chịu thổi tới. Nếu em hỏi thêm bao giờ có gió, câu trả lời rất ngon lành : Tháng 5, mùa hè này, nhớ đọc truyện dài Phượng Vĩ của Duyên Anh. Trong suốt trên 300 tranh sách, ông Duyên Anh đề cập tới tuổi vừa lớn chờ trận gió tình yêu rồi ngần ngại, sung sướng, lo âu, vội vàng và sợ hãi. Mùa hè đọc hết *Phượng Vĩ*, trận gió tình yêu sẽ tới. Cam đoan 100 phần 100.

thích coi bói

Ở lứa tuổi Ô mai tại sao dân kíp tóc lại thích coi bói kính khùng ? Dù biết không đúng. Còn các đấng húi cua có thích như thế không hở ?

SƠN (Đ.N.)

Hình như các đấng húi cua chỉ muốn coi bói... phước thiện. Con trai nghèo hơn con gái. Mà tiền gieo quẻ sơ sơ cũng vài trăm, đủ một châu xi nê. Vậy con trai cũng khoái coi bói (để được thầy hỏi khen bằng số cậu đào hoa, các cô mê cậu lắm thì khoái là cái chắc) nhưng thầy bói không coi thì nên con trai ít dám đến thầy. Và con gái độc quyền coi bói. Sướng nhé !

Màn rằng trong các môn học môn nào em cũng đều giỏi cả, thế chừ môn

toán em lại bết quá làm sao bị giở ? Muốn mua Tuổi Ngọc bộ I em phải làm sao ?

NGUYỄN THỊ THANH TÂM
(Thốt Nốt)

Em phải luyện thêm bằng cách theo học lớp toán riêng hoặc mua sách về tự học. Dễ quá. Có chi thì nên mà. Muốn mua Tuổi Ngọc bộ I, em mua cái mandat 600 đồng gửi bằng thư bảo đảm đến Tuổi Ngọc để tên ông Phạm Đình Thống.

gửi bài đăng báo

Em nhờ chị tí nhé, em muốn gửi bài về cho tòa soạn mà không biết phải gửi làm sao chị Ngọc mách dùm em nhé, thật đó. Em muốn gửi về mà chẳng biết cách nào cả. Mong chị giúp em.

THU HOÀI (Saigon)

Em chị có vẻ nai quá nhỉ ? Muốn gửi thơ, truyện đăng báo, trước hết em phải viết thơ và truyện trên một mặt giấy, (Viết hai mặt giấy thợ sắp chữ không chịu sắp đâu. Họ xé tờ bài ra làm nhiều mảnh nhỏ mà), đánh máy càng tốt. Sau đó, bỏ vào phong bì, dán tem cho đủ chớ để tờ báo bị bưu điện bắt nộp phạt. Ngoài phong bì em viết : Kính gửi ông Duyên Anh, Tuần báo Tuổi Ngọc, 38 Phạm Ngũ Lão Saigon II. Bài của em sẽ tới tòa báo. Nếu em ở gần địa chỉ tòa báo, em chịu khó đem thư ngay tới bỏ vào hộp thư của tòa soạn thì đỡ 10 đồng tem (cò). Đó, thấy chưa, dễ ợt mà.

VIẾT MỘT CÂU HỎI
TRÊN MỘT MẶT
GIẤY GỬI VỀ CHO :
NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả
lời câu hỏi mà bạn
không biết hỏi ai

MANG VIÊN LONG

MỘT THOÁNG ĐỜI VUI

«... cây lá giữa chiều vụng thối giấc ngủ
bước chân ai về nghe ấm cả thiên thu»

NGÔ VĨNH ÁI

Tôi không ngờ cái tài vật coi chữ ký của mình lại có thể đưa tới một gặp gỡ kì diệu như thế. Phải nói là kì diệu và lạnh lùng nữa, bởi vì, tôi không hề ngờ là tôi đã gặp được H. một cách tình cờ gần như là kì quặc : Lúc tôi từ hiện sách định bước ra thì H. cũng đến gần, nói tự nhiên sau một nụ cười : « Có phải ông là ông Nhật ? »

Nhìn H., cô bé xa lạ tôi chưa hề gặp, bím tóc màu tím, đôi má phính tròn, áo dài xanh động phục, chiếc môi đỏ một chút son tươi ; cảm tưởng đầu tiên của tôi ngạc nhiên, và sau đó là thương đôi bím tóc tím, đôi má núng nụ còn cười hiền. Tôi nói :

— Phải, cô hỏi có chuyện gì vậy ?

H. cười (nụ của đôi mắt đen láy để dãi nũng nịu) :

— Nghe nói ông coi chữ ký giỏi lắm, tôi nhờ ông ..

Thực sự là tôi vừa vui, vừa hồi hộp : Vui bởi cái tài vật coi chữ ký vớ

vân của mình bỗng dựng nổi tiếng, còn hồi hộp vì không biết nói sao cho êm xuôi để từ giả một nụ cười tuyệt trần. Nụ cười của H. có một sức hấp dẫn huyền diệu của một hương hoa kì bí, nụ cười khiến hồn người du vào những rung động mang mang; tôi bối rối trước mặt H. thấy rõ. Đây không phải là lần đầu tiên tôi được yêu cầu coi chữ ký, coi chỉ tay, nhưng thực lạ lùng, với H. tôi không giữ được sự điềm tĩnh nữa. Tôi gặp nơi tôi những xao xuyến bỗng bành thực êm đềm, thực xa vắng của những tháng năm còn là một cậu học sinh trung học mê một cô bạn đồng lớp chiều nào cũng leo đèo theo sau, đếm gót người yêu in dấu trên bờ cát mịn màng cho tới rặng dương cuối của bãi biển Qui Nhơn. Người con gái có một vóc dáng nhỏ bé, nước da màu đen, mái tóc cắt ngắn lòa xòa trên chiếc trán cao, Huỳnh thị Mỹ-Cơ, con chim biển kỳ lạ quyến rũ những bước chân âm thầm si mê một thời, bóng dáng tình yêu ngu muội nhưng tuyệt vời thơ mộng, thoáng hiện trong trí tưởng tôi lúc bấy giờ. Tôi đã bàng hoàng xao động bởi không ngờ hình ảnh của một quá vắng xa mờ có trở lại đột ngột trong tôi lúc này. Có lẽ tôi có điều chi ngập ngừng nên H. nhìn tôi với đôi mắt dễ dãi nũng nịu cố hữu: « Sao? Có được không ông? Tôi có làm phiền... »

Tôi cười:

— Không, không có chi là phiền cả.

Nhưng tôi lại gặp một câu hỏi và một số hình ảnh định nói, mà chưa nói hết được. H. và tôi đã bước ra khỏi hiệu sách cũng thực tình cờ. Tôi đã hỏi H. tất cả những câu hỏi tôi bắt gặp về lý do tại sao nàng lại biết « cái nghề » phòng thân của tôi, rằng H. có ra tin vào mệnh số hay không, nàng có được nghe người thầy bói số nào nói tới tương lai của mình hay chưa (vân vân) nhưng không thể kể cho nàng nghe về những buổi chiều thấp thoáng sau lưng một cô gái cùng lớp (suốt trong thời gian say đắm, tôi cũng chỉ là một cái bóng thấp thấp thoáng phía sau, chưa bao giờ được ở vào vị trí ngang hàng) và một số những khuôn mặt mộng mị của Tiểu Hương, Xuân Trang, Kim Trâm, Tuyết Vân, Ngọc Hương (vân vân) đang lướt trở về trong trí nhớ và tâm hồn tôi bấy giờ.

Tại trước cổng nhà H. ở đường số 6, con đường đẹp nhất của thị xã với dãy dương dài vắng lặng, những ngôi nhà có những mảnh vườn rợp hoa và bóng mát yêu dấu, H. đã lấy ở một tập vở ra mảnh giấy ký tên, rồi trao cho tôi: « Ông đừng phiền nghe? »

— Đã nói phiền thì không, nhưng nhớ « thầy »... coi sai thì đừng có buồn.

— Tại sao H. lại buồn?

— Ồ, vậy thì được.

Tôi xếp mảnh giấy có chữ ký của H. bỏ vào túi áo như một kỷ vật thật quý báu. Tôi cảm tưởng như đã nắm giữ cả cuộc đời, tương lai, tình cảm của H. như mảnh giấy đã xếp bỏ vào túi vậy. Cảm tưởng này khiến tôi sung sướng. Có thể nói là tôi đã ngây ngất với những hình ảnh về H. vừa rồi (bím tóc

màu tím, đôi má phính tròn, áo dài xanh sáng thứ hai, chiếc môi có chút son đỏ, nụ cười nũng nịu ngập ngừng, ánh mắt thẳng tắp hồn nhiên. Tôi có dịp nghĩ lại một ý tưởng cũ: Tình yêu bao giờ cũng thơ ngây. Trong tình yêu, tình yêu đầu đời, thứ tình cảm ngu ngạo sôi nổi của tuổi thanh xuân, mọi người đều là những đứa trẻ thơ dại rụt rè. Mấy năm vào đời, cuộc sống hệ lụy phiền nhiễu, những thứ đó không làm chại mòn một thứ tình tình khiết tự nhiên bên của tâm hồn: Tình Yêu. Tôi đừng nhớ lại hết thấy những hình ảnh ngờ ngẩn thuở trước, những năm còn là cậu học trò tập làm thơ (dẫu chưa biết mùi tình yêu ra sao cũng đã làm từng xấp bài thơ thất tình, sầu giai nhân đấng báo) như một nỗi nhớ tưởng êm ấm nhưng mượt nhất của đời. Tiểu Hương, cô bé con ông Chánh án đài các thường thơ thẩn trên hiên lầu liếc mắt nhìn tôi lang thang qua lại bên đường (nhưng thực sự cô bé có liếc mắt nhìn tôi chẳng?) Xuân Trang, người con gái ngồi bên kia khung cửa sổ mỗi tối học bài thi tôi vẫn ngó nàng mà làm những câu thơ sầu muộn (Đại khái có những câu: Ngoài song cửa đó em ơi, Vàng son và cả cuộc đời đang lên) Kim Trâm, một đêm xi nê gần gũi được nàng rủ đi khi trong túi tôi không còn một đồng bạc cắc. Tuyết Vân, ôi những sợi tóc thơm phức trong lớp học ngồi phía sau lưng nàng khẽ đưa tay nhỏ từng sợi bỏ vào tập vở âu yếm như một lá thư thư tình. Ngọc Hương, lá thư dài mấy trang giấy đủ màu bỏ cả tuần lễ gọt dũa bóng bẩy vẽ vời thực đẹp để rồi giữ mãi trong ngăn chứa sách vở cũ. Lệ Hồng, hồi những giọt nước mắt nồng nàn màu nhiệm đã thấm ướt chiếc khăn thêu hai chữ H.N. màu vàng cạnh chiếc hoa thắm.

Tôi trở về phòng trọ đầu óc miên man nhớ tưởng tới những ảnh hình xa vời nhưng rực rỡ ấy. Nếu đời sống tôi mất đi những thứ đó (hay không có cũng thế) thì nghèo nàn và buồn bã biết bao, tôi nghĩ thế. Í nghĩ này thì thực là tuyệt. Tôi tiếc, cuộc sống, đời người, đôi khi chỉ là những điều thơ dại lắm cảm như vậy cả. Tờ lưu-bút-ngày-xanh của Kim Trâm đã chẳng phải là một kỉ vật quý giá mà tôi đã từng mang theo cho tới lúc này hay sao?

Tôi bắt đầu đem chữ ký của H. ra xem xét và ghi những giòng đầu tiên ngay buổi chiều hôm ấy. Cảm tưởng hối hận sau đêm mồng sáu Tết ngồi coi chữ ký cho ba chị em Phượng ở Qui Nhơn (hai người em: Hồng Vân và Ngọc Hòa) khiến tôi do dự khi nhận xét về H. qua nét chữ yếu ớt của nàng. Sau khi nghe tôi nói qua về chữ ký của Phượng (mà Phượng kêu là đúng hết, không ai một mảy may này, hết như lời ông thầy coi bói tháng trước) thì Hồng Vân và Ngọc Hòa soán sít nài nỉ tôi coi hộ cho chữ ký của hai người. Các cô muốn là trời muốn, tôi không từ chối êm xuôi được nên đành phải ngồi lại. Hồng Vân lo chạy đi pha café cho « ông thầy », còn Ngọc Hòa thì sắp thêm bánh mứt ra đĩa để gọi là « bổi lộ » cho tôi được vững bụng mà thêm sáng suốt. Tưởng coi hai chữ ký là hết nợ, không dè cả ba hệ nhau mang ba chữ ký của ba người tình trong ba bức thư đòi tôi coi nốt. Đêm đó

tôi phải nán lại cho tới mười một giờ hai mươi phút, coi cả thấy sáu chữ ký, cho sáu cuộc đời, và ba mối tình đang phơi phơi mộng. Theo nghề nghiệp, tôi chỉ nói hết những nhận xét quanh những chữ ký, nhưng lúc từ giã, tôi cảm thấy áy náy bởi lòng tin tưởng của ba chị em cô bạn đặt vào những lời bói đoán của tôi quá nhiều. Hình như là cô bé Hồng Vân chợt buồn khi biết được một vài điều không mấy tốt đẹp cho mối tình của mình với chàng sinh viên nọ ở Đà Lạt. Hòa cũng vậy, cô bé đầu vẫn cười cợt, nhưng trong tiếng cười và ánh mắt phân vân, tôi cũng nhìn thấy nhiều nỗi lo lắng bồn chồn. Chỉ có Phượng là yêu đời. Vân đã kêu lên: Yên chí lớn đi, chị khỏi lo rồi, hệ này chị có thể đi Đà Lạt lả lướt với chàng rồi mà. Chính vì mối lo ngại ấy mà lúc ra đi, tôi có viết một cái thư gửi về, đại khái như thế này: «... Vào tới đây, tôi định gỡ mấy chữ ký cũ ra coi lại cho kỹ, cho chắc, nhưng có lẽ café và bánh mứt không có sẵn nên lười biếng quá đi. Tuy nhiên có một điều này tôi cần nhắc lại cho ba cô nhớ: Đừng có tin tưởng vào «ông thầy» thất nghiệp này mà buồn lâu. Cái gì cũng cần kiên nhẫn và lòng thành. Nhận xét cả đời người qua một chữ ký, trong vòng mười phút, chắc chắn chỉ là một chuyện nghe... cho vui vậy thôi, nhớ đừng sầu mộng để phôi pha nhan sắc...»

Cứ theo chữ ký của H. thì tôi biết nàng là một người yếu đuối, dễ trao phó lòng tin, lòng ngay thực, nhưng đời sống phải gặp nhiều truân chuyên (vân vân); tôi ghi tất cả những điều tìm thấy vào giấy, với một sự thận trọng đúng mức của một ông thầy coi bói có lương tâm chức nghiệp. Nhưng, dĩ nhiên, tôi cũng nhân tiện ghi thêm những tình cảm nồng nàn mà đã gửi trọn cho hai cái bím tóc màu tím và vụn cười nũng nịu của nàng.

Tôi vừa dạy xong hai giờ cuối cho ngày thứ bảy, ngày cuối tuần, trở về tới ngõ thấy H. đứng lơ đãng trước hiên nhà với tay hái những cánh hoa Lài trắng. Hôm nay H. mặc áo màu lụa. Trông màu vàng óng mượt của tà áo dưới hiên nhà thấp cạnh những đóa Lài nở lớn trắng phau tôi nghĩ rằng mình đã bắt gặp một hình ảnh đẹp nhất của tuần lễ. Tuần trước hình ảnh đẹp nhất đối với tôi là đôi bím tóc màu tím, nụ cười má phính nũng nịu. Tôi vẫn thường có thói quen kiểm điểm lại những hình ảnh, những gặp gỡ trong tuần, để ghi nhớ lấy một ảnh hình đẹp để nhất. Một hình ảnh đẹp hay một việc làm đẹp thường khiến tôi cảm thấy sáng khoái và yêu đời thêm trong cảnh quanh vắng của mình. Vì thế, gần như là tôi phải tìm lấy một điều chi đó thực đáng nhớ, để suy nghĩ hay mơ tưởng, trong suốt tuần lễ (hay suốt một tháng, một năm, một đời). Hồi chiều, trường tổ chức thi lục cá nguyệt kì hai, tôi coi một phòng của lớp tám mà tôi không có giờ dạy. Lúc tôi ngồi ở bàn có vẻ như đang theo dõi các thí sinh đang hí hục cặm cụi bực đầu gãi tai hí hoáy viết (thực ra thì tôi đang nghĩ tới H. và buổi sáng chúa nhật đã hẹn ở nhà thờ Tin Lành) thì cô bé ngồi bàn đầu kê sách lên thanh gỗ nơi chân tôi mà chép bài vào giấy thi. Bất thần tôi duỗi thẳng

chân, chạm phải quyển sách rơi xuống nền, cả lớp cười rộ lên, ngó xuống tôi mới hay cô bé im lặng nhất lớp mà tôi thầm khen đã mở bản chính ra sao y. Tôi lơ đãng đi xuống cuối lớp, trông thấy cô bé sợ hãi cúi mặt xuống sách một cách khó khăn, cảm thấy thực là tội nghiệp. Hình ảnh ngập ngừng bối rối khi ngược lên nhìn tôi của cô bé, tôi nghĩ, đó là một hình ảnh đẹp nhất cuối tuần. Rất tự nhiên, nó gợi lại những hình ảnh cũ lúc còn cấp sách của tôi: Những giờ thi Hán tự cứ chia nhau hỏi chuyện ông thầy Tri Huyện già để lật vở ra chép y không sót một nét chấm, nét ngang, nét sổ, nét phẩy, nét móc, nét khung, nét móc nào. Kì thi nào cũng hai mươi trên hai mươi, nhưng rút cuộc chỉ viết được có mấy chữ quen thuộc làm vốn (chẳng hạn: Nhập học hiệu kính tiên sinh, hay Thiên sơ văn nguyệt quang minh). Sau đó tôi tự dung chú ý tới cô bé, Trần thị Mỹ Duyên, đã đẹp lại có duyên, cái tên và con người quả là không có gì mâu thuẫn cả.

Bây giờ thì hình ảnh H. ở hiên nhà bên cây hoa Lài nở trắng đã chiếm trọn tâm trí tôi rồi. Tôi nghe xúc động lạ lùng trong từng hơi thở tôi. Giống như buổi chiều tình cờ ở quán sách, tôi có vẻ gì như là ngập ngừng.

H. quay mặt ra ngõ:

— Anh đi dạy về à?

Tôi cười:

— Đi coi thi về chớ không dạy, còn H, sao nghỉ buổi sáng nay hay lại cúp cua nữa?

Nàng nhìn thẳng tắp vào mắt tôi:

— Đừng có nghi oan cho người ta đó à. Ông thầy đi dạy nhiều trường quá, ngã bệnh rồi.

Nàng nói tiếp:

— Cảnh nhà đẹp quá.

— Nhờ cây hoa Lài, mấy chậu kiềng, hàng sào đông và áo dài lụa của H. nữa.

— Anh khéo nói chuyện quá, hèn gì là ông thầy dạy Việt văn.

— Nói chuyện thì ai nói không được, đợi gì tới dạy Việt văn? Cũng như hôm trước, tôi mới nghĩ là H. học trò ban C, vì nghe H. ăn nói lưu loát bóng bẩy, H. đã chẳng rầy tôi là bộ ban C mới biết ăn nói hay sao? H. học ban B. mà có nhiều ý tưởng không mấy hợp với khoa học.

— Anh kêu em hợp với khoa học nữa thì em sẽ hóa ra cái gì? Vậy mà lũ bạn cứ nói em là bà-cụ-non hay cày-khô-sỏi-đá gì đó.

— Nói vậy là bạn em không hiểu em. Tôi nhìn thấy H. như một con thỏ.

— Thỏ để?

— Rụt rè như thế càng hay chứ sao?

H. chợt ngừng lên cười nụ cười nũng nịu cổ hữu:

— À, anh đã coi xong chữ ký chưa?

Tôi cười theo nàng:

— Chưa. Sao nôn nóng vậy? Có lẽ đang có tâm sự rắc rối chứ gì?

Nàng nói như hờn :

— Tâm sự gì đâu ? Em dường như không bao giờ có tâm sự gì đáng nhớ cả, ngoài gia đình.

— Khó tin.

— Nhưng rồi anh sẽ biết mà.

— Biết gì nào ?

— Biết gì...

H. bỏ lửng câu nói, hơi cúi thấp đầu nhìn những cánh hoa Lài rụng dưới sân cát, mái tóc đỏ xòa xuống hai bờ vai. Tôi tìm được một tình cảm yêu dấu cũ về những người con gái mộc mạc, hiền thực ở đây: Mái tóc dài, phục sức giản dị, chiếc nón trắng khép nép trên tay. Tôi đã sống nhiều nơi, trải qua lắm gặp gỡ, nhưng có lẽ ở đây là nơi tôi tìm thấy nhiều tình cảm êm đềm nhất bởi những tà áo trắng. Một buổi chiều, giờ tan học, từ đầu đường phố chính, ở ngã năm, con đường Trần Hưng Đạo thẳng tắp chập chờn tung bay những tà áo dài trắng của Bồ Đề, Tân Dân, Văn Minh. Nguyễn Huệ. Đó là cảnh tượng đẹp nhất mỗi buổi chiều tôi trông đợi. H. vẫn đứng lặng lẽ. Tôi nghe rõ tiếng cười của tôi vang lên : « Sao ? Suy nghĩ gì thế, H. ? »

— Em đang nghĩ tới những lời tiên đoán của anh.

— Hình như hôm trước tôi có nghe H. nói một câu đại khái là Chúa có dạy con không thể biết được ngày mai của con như thế nào thì đừng có lo âu làm gì, có phải không ?

— Phải, tương tự như vậy.

— Vậy sao còn nôn nóng ? Tôi cần nghiên cứu chữ ký H. kỹ một chút nên cho y hẹn vào sáng mai đi nhé ?

H. bỗng cười ròn :

— Gắng coi giúp cho kỹ, sẽ thuyết anh một bữa chè no nê. Được không ?

— Chuyện gì chứ chuyện ăn uống là tôi không hề từ chối, nhưng ở đâu mới được ?

— Quán Cây Phượng. Anh nghe lần nào chưa ?

— Có nghe như không biết nghe ở đâu.

— Anh nói hay dữ ? Tại em vẫn thường cúp cua lên đó chui vào ngồi dưới gốc cây ăn chè trong giờ mấy ông mấy thầy dạy buồn ngủ.

— Sao lại buồn ngủ ?

— Thì mấy ông dạy sáng, dạy chiều, dạy đêm quanh năm cũng buồn ngủ chớ anh ?

Nàng cười tự nhiên. Trong tiếng cười trong vắt hồn nhiên cười mở đó, tôi chợt nhận thấy là tôi cũng đã gần gũi thân thiết với nàng một cách chóng vánh, ngoài dự tưởng mình. Dường như mỗi khi nghĩ tới nàng, gặp lại nàng, tôi đã cởi bỏ hết những dè dặt e ngại vương mắc, hay những gìn giữ khổ sở : Phải chăng đó là một Tình Yêu ? Dầu là gì, tôi vẫn có cảm tưởng gần nàng như gần một khung trời khác lạ với đời sống khổ nhọc, từ nụ cười

(Xem tiếp trang 62)

TIẾNG CHUÔNG

MIỀN MIỀN

Từ hồi nhà tôi còn ở vùng quê, tôi còn nhỏ xíu mà đã đâm ra mê tiếng chuông chùa kỳ lạ. Ô, tiếng chuông huyền hoặc, âm áp và thanh thoát làm sao ! Những âm ngân như muôn ngàn sợi tơ lấp lánh tỏa ra, lan dần và mất hút, mà lòng nghe còn bàng hoàng, ngây ngất.

Không có buổi chiều nào tôi không ngồi chực sẵn ở gốc dừa, để nghe tiếng « boong... » đầu tiên vọng lại. Và trong giấc ngủ về sáng, bao giờ tôi cũng tỉnh táo mở tay đón nhận hồi chuông công phu với cõi lòng nín lặng, mơ màng. Trăm lần như một, tôi không thấy cảm xúc mình vui đi. Nên tôi nghĩ, chắc rồi không còn một thứ âm thanh nào quyến rũ tôi tuyệt diệu hơn nữa.

Khi chiến tranh trườn mình như con trăn khổng lồ đập đuôi xóa hết dấu vết êm đềm của thôn quê, lướt qua tuổi nhỏ hiền lành ; thì tôi cũng không còn được nghe tiếng chuông chùa nữa. Thay vào đó, tôi được nhắc nhở kỷ niệm qua những hồi chuông nhà thờ. Chuông nhà thờ

« kính... koong... kính koong... » Nghe như buông lơ mà thúc giục, mà nôn nả đi về một phía cao vút nào đó. Tôi không cảm thấy một se sắt, bởi hồi làm mình tìm tôi, nghĩ lại như tiếng chuông chùa khi hoàng hôn, lúc rạng sáng...

Mặc dầu không si mê tiếng chuông nhà thờ, nhưng tôi nghe miết cũng làm mình yêu mến. Mỗi lần chuông đổ, tôi có cảm tưởng cả ngàn bàn chân thiên thần lướt nhanh, uốn éo trên những sợi dây đồng căng thẳng. Và tôi mỉm cười. Ôi, chuông chùa nhà quê, chuông nhà thờ thị tứ, có ma lực nào huyền bí hơn thế nữa không ?

Lớn lên biết ước mơ, biết buồn chán, tôi bỗng thấy thêm có một tiếng chuông sát bên mình. Phải có tiếng chuông gõ cúng lúc lễ mình sự tỉnh, mình đỡ cô đơn ! Mà làm sao có được đây ? Nền ao ước chỉ để ao ước vậy thôi. Tôi vẫn phải cố thu xếp cho đời mình những lúc bơ vơ, hụt hẫng như thế. Mặc dầu vẫn nghe thiếu thốn.

Buổi chiều nay gió lạnh lạnh. Gió những ngày cuối năm thổi nhiều mà không rét. Nó như một điệu đàn diu đặt được phóng thanh lớn. Tôi chợt mơ hồ nghe âm ảm tiếng chuông chùa đưa lại. Hai câu thơ : « *Thuyền ai đậu bến Cô Tô, Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San* » làm cho tôi bàng hoàng. Cái cảm giác nửa vời chưa rời xuống ; thì tôi nhận được món quà xuân của một cô bạn du học ngoại quốc gửi về. Tự nhiên tôi tiếc nuối, tôi thêm khát kỳ cục cái cảm giác đó. Nhưng rồi tôi cũng phải mở gói quà ra. Ôi ! Cái chung dây mà ! Cái chuông bằng nắm tay màu vàng ánh ! Đỉnh chung lại có sợi dây chỉ bện tuyệt đẹp màu da bò non. Tôi muốn nín thở vì niềm ao ước đến bất ngờ (lần thứ nhất trong đời mình). Rồi tôi ôm gọn quả chuông vào ngực bởi hồi như sợ sẩy tay vượt mất. Ôi ! Còn sung sướng nào hơn. Tôi kêu tên cô bạn trong đầu mình liên tiếp. Tôi không biết diễn tả thế nào nỗi vui của mình lúc này để gửi tới cô bạn đó. Nhưng tôi tin phải có một sợi dây vô hình thiêng liêng đưa hai chúng tôi lại gần nhau... Sợi dây đã như một làn sóng truyền tia lên vào con gió trước đây ít phút. Có phải vậy không cô bạn yêu quý của tôi ?

Sẫm soi, ngắm ngía một lúc, tôi lật đật chuông lên đọc lời đề tặng. Rồi tôi quay một tua dây theo nút khóa ra, và tôi nín lặng. Từ lòng chuông vang lên những tiếng *ting... toong... toong ting* êm đềm, thành thốt vô cùng. Tôi ngược mặt lên, hai giọt nước mắt chảy ngoẻo sang cuối mày, rơi xuống vành tay nhón nhột. Nhưng tôi vẫn dễ yên. Càng lúc tiếng chuông càng ảm áp càng nồng nàn chừng như ru tôi vào một giấc mơ quá đổi kỳ thú tuyệt vời !

Hết tua dây, tiếng chuông nín lặng mà còn đó. Tôi nghĩ tới đôi mắt chừng như cười, cái miệng chừng như bông hoa kia của cô bạn mà có một con tim rung động hết

sức nhạy cảm, hết sức uyên chuyên... Cô bạn hay khóc của tôi ơi, tôi đang lắng nghe tiếng thồn thức êm ái của cô bạn xa nhà đây. Bây giờ ở nơi phương trời tuyết rơi trắng xóa đó, cô bạn đang làm gì hở ? Cô bạn có thấy tim đang đập nhịp xúc cảm như tôi không ? Ôi, tôi đang vui trong nỗi buồn se sắt...

Ngày xưa, tôi có nhữn ước mơ quá nhỏ quá giản dị làm cho mình lớn lên cứ bị ám ảnh hoài. Tôi mơ ước gì cô bạn có biết không ? Một con thỏ nhồi bông trắng mịn đến thêm đánh cắp của nhỏ bạn hàng xóm. Một chiếc áo lụa màu xanh, mà khi có tiền may sắm, mẹ tôi đi tìm mua khắp chợ không có. Nên còn tí tuổi, tôi đã nghĩ mình sẽ lớn không may mắn ! Do đó, tôi chỉ còn biết nương cây vào tiếng chuông. Tiếng chuông như một võ vè, dẫn dắt tôi ra khỏi phiên muộn ước mơ... Ôi, chiếc áo thiên thanh thời thơ ấu... Nó bám riết tôi làm cho tôi khôn lớn có phương tiện mua sắm mà vẫn không hề muốn nói tới nữa. Tại sao ? Tại sao tôi cũng không biết !

Tôi tự hỏi : Có phải tuổi vừa lớn làm cho mình hay buồn lắm không ? Buồn lằng đằng, vương vịu kỳ cục đến độ muốn thu mình một chỗ và sống lẻ loi... Tại sao lại phải ! như vậy ? Mình có vượt lên nỗi không ? Và khi đón nhận được quà của cô bạn, tôi có cảm tưởng mình được trái thị trong truyện Tấm Cám. Tôi biết mình sắp đổi thay. Cái đổi thay của thân cây đến độ ra hoa, con chim tới lúc vững đôi cách bay vào bầu trời rộng.

Trong ý nghĩ mình được bù đắp quá nhiều vui, tôi cho cuộc đời mình đang sống sánh hạnh phúc. Một thứ sống sánh không đồ mà vừa vịn ở tâm tình nghịch vui thú. (Có phải vậy không cô bạn ?) Hãy cho tôi nói tiếng thì thầm cảm ơn. Và cầu xin tiếng chuông sẽ giúp tôi lớn thêm lên, vượt qua tất cả lo âu, để còn lại sự trong vắt, ngọt ngào mãi mãi.

MÙA ÁO VÀNG

Truyện dài : TỪ KỂ TƯỜNG

chương một

Những ngọn lá của tháng sáu bắt đầu thấy vươn lên trên ô cửa với màu xanh non, êm dịu. Buổi chiều, trời hay mưa và hình như bao giờ cũng được báo trước bằng hơi gió se lạnh cùng trong một bầu trời ướt đẫm hơi nước. Những cơn mưa của tháng sáu u hoài, trầm lắng như đoạn đầu của một tập nhật ký lúc cô gái sửa soạn tròn mười bảy tuổi, chứ không hối hả lạ lùng, và tan nát như những trận mưa đầu mùa khởi sự từ cuối tháng tư.

Ở trên ô cửa quen thuộc đó, qua những ngọn cây tua đầy lá mới. Vào lúc xế trưa vừa thức sau một giấc ngủ ngắn bù lại cho một đêm thức khuya học bài thi, Hạ mơ hồ như còn nghe thấy được tiếng những con ve nỉ non gọi mùa nắng cũ mỏng manh đã đi qua, chỉ còn vọng lại một chút nào đó thối trên những bước chân nhẹ nhàng của bầy chim sẽ mấy hôm về trên mái ngói nhà Hạ, sửa soạn làm những chiếc tổ để nuôi con trong mùa mưa. Hạ cũng như mơ hồ nghe thấy tiếng trở mình của những viên ngói cũ vào những lúc mà lòng Hạ sắt se, quay quắt nhất của một nỗi buồn không biết từ đâu. Và lúc đó, Hạ khóc. Tưởng như vô có với chính mình.

Một cơn gió nhẹ đẩy cánh cửa sổ đóng ập vào. Hạ đưa tay đẩy nó trở ra và nhìn xuống đường. Vẫn những ngọn lá đó, trong một nền trời tằm đẫm màu vàng, những sợi giầy điện rối rắm và những con chim tròn xoe mắt ngược nhìn sang những bức tường xa. Phía bên kia đường, trước nhà Hạ là ngôi nhà thờ. Được vây quay bằng một vòng rào rộng lớn.

Những song sắt nâu xen kẽ những loại cây nhỏ có giầy leo trổ hoa màu tím lấm tẩm. Tháp chuông của ngôi nhà thờ vươn cao lên, những buổi sáng trời nhiều mây nom tháp chuông lừng lững, lơ lửng trong nền trời ngả thấp xuống. Hạ yêu qui bày bề câu trên tháp chuông như yêu qui những cái hoa tím lấm tẩm giữa một chùm lá xanh non. Đó là một vài hình ảnh quen thuộc, gần gũi của Hạ mỗi ngày, qua khung cửa sổ này. Hạ cũng khám phá ra, chính những hình ảnh đó đã cuốn hút lòng Hạ và làm Hạ nhớ thương trong những ngày bệnh, phải nằm im trong phòng. Làm con gái, sửa soạn bước vào tuổi mười bảy, quả thật có những cái ngu ngơ tức cười. Đôi lúc tưởng mình ở một thế giới khác, nhưng thật ra, nhìn lại trong đôi mắt, thấy mình hãy còn gần gũi với mình lắm.

Khi xé vụn một mảnh giấy nhỏ ném qua song cửa, Hạ bỗng nhớ ra chiều hôm nay có cái hẹn với Phượng. Nhớ Phượng vẫn có vẻ bí mật trước những chuyện hằng ngày. Phượng hẹn tới nhà rủ Hạ đi chơi, không phải đi ra phố hay xem chiếu bóng mà đi tới một nơi nào đó. Hạ bới đôi ba lần xem « nơi nào đó » là nơi nào. Phượng cứ cười và bảo khi nào tới sẽ biết. Hạ cũng không thắc mắc lắm với cái hẹn hôm nay của Phượng, nhiều lắm là Phượng dành cho Hạ một chút ngạc nhiên giữa bao thứ quen thuộc hằng ngày. Có hay không một niềm vui nhỏ, một chút ngạc nhiên bất ngờ, Hạ cũng thấy ngày tháng mơ hồ như chiếc lá rơi, vàng úa bên thềm trong cơn mưa. Đôi lúc, Hạ nghe mưa về trong một giấc ngủ nửa đêm mà khóc ngon lành. Căn phòng của Hạ êm vắng, ngọn đèn ngủ gần kệ sách thấp bóng vàng, soi vào bóng tối cho thấy những đồ vật bé nhỏ tầm thường và quen thuộc. Hạ thường nằm nhìn lên đỉnh mũng, ngó quanh quất một góc bàn, một chiếc ghế, hay là những cuốn sách nằm trong kệ, nghĩ đủ thứ chuyện và hoảng hốt trước ngày mai, nhớ tới tiếng chim kêu sớm nhất trên cây trứng cá sau nhà hay cây nhũn bên khung cửa sổ rồi nước mắt thấm mặt vành môi. Hạ biết mình khóc. Tiếng khóc của người con gái vào một tuổi đời mơ hồ và sương khói nhất. Lúc đó Hạ trôi lênh đênh theo một dòng sông nào khuất lấp, xa vắng. Nhưng cảm giác thời gian rơi dài như tiếng mưa ở dưới chân mình. Ôi cơn mưa vĩnh viễn rơi vào những giấc ngủ khuya của đời Hạ.

Tiếng động nhẹ của hai con thằn lằn rượt đuổi nhau trên tấm lịch treo trước bàn học. Hạ quay lại nhìn thấy con số 28 to tướng và lạnh lùng trên tờ lịch. Đã gần hết tháng sáu. Cái tiếng động thằn lằn của những ngày sửa soạn sang tháng khác mơ hồ nhưng làm Hạ thấy hốt hoảng, như đứng trước một cuộc từ biệt. Đã hết tháng sáu. Nửa năm qua vụt lúc nào nhìn lại mới hay. Không còn bao lâu nữa ngày thi tới, có lẽ, lúc đó mưa vẫn còn rơi dài trên những lối đi Hạ vẫn thường đi qua. Nhưng biết đâu có những cái phải chấm dứt, như là, những cuốn sách trên bàn học kia, những bóng phượng cuối mùa tàn tạ. Hạ đi thi Tú Tài, chỉ nghĩ không thôi cũng đủ lạnh run cả người. Có phải sau kỳ thi này, với mười bảy tuổi bắt đầu, Hạ sẽ thành người lớn, sẽ phải đoạn tuyệt một vài điều và tiếp nhận thêm một vài điều?

Cái khoảng thời gian ngó tới trước sao mà mệnh mỏng quá chừng. Hạ chặn ngực, và cảm giác như ngộp thở. Cũng có thể vì một cơn gió mạnh đưa qua từ phía vườn cây của ngôi nhà thờ và Hạ đang ở trên cao, ngang với những sợi giầy điện, ngang vừa với những chiếc lá cây màu xanh. Có phải, có phải như thế không? Hạ chớp mắt thờ đầu qua cửa sổ nhìn xuống đường, vừa lúc trông thấy một chiếc xích lô dừng lại dưới bóng cây, và trên xe, Phượng cũng vừa bước xuống. Hạ vội chạy lại cái lon đựng phấn lấy một viên phấn nhỏ trở lại cửa sổ ném xuống, cố ý cho trúng lưng Phượng, nhưng viên phấn bị gió thổi bay đi nửa chừng, lệch sang phía khác. Và Phượng hàng qua đường với vạt áo dài quần quít dưới chân. Màu áo vàng của Phượng làm chơi với hết một khoảng đường và những chiếc lá chết cô đơn dưới đất.

Phượng bước lên cầu thang, tiếng chân của Phượng quen thuộc như tiếng chân của một người tình nào đó đến với người thi sĩ trong một bài thơ Hạ nhớ mạng máng đã thuộc mấy câu khi đọc nó trong một tờ tạp chí. Hạ quay lại cười, và nói:

— Tiếng chân của Phượng nghe thân yêu và quen thuộc như tiếng chân của một người tình.

Phượng thoáng ngạc nhiên, dòm Hạ, rồi bật cười:

— À, người ta đang nhớ tới người yêu. Thế mà cứ tưởng đang ngồi học bài trên này.

Hạ tự nhiên vui vẻ chạy tới vuốt mái tóc Phượng, làm Phượng ngỡ ngàng, hai má đỏ ửng. Hạ ấn Phượng ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, rồi mình cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, hai đuôi mắt nghịch ngợm trêu Phượng:

— Không học bài, nhưng ngủ mới thức dậy được không?

— Ngủ mới thức dậy?

Hạ nhắm hai mắt lại như một người đang ngủ, và kéo dài hơi thở thành một tiếng ngáy ngộ nghĩnh làm Phượng bật cười.

— Ngủ vừa thức, có nghĩa là cô công chúa chưa rửa mặt?

— Thì chưa rửa mặt, có sao không?

Phượng cũng bắt đầu trêu lại Hạ. Tự nhiên Hạ thấy buổi chiều còn có những thân ái bất ngờ dẫn đến từ người bạn thân, bao ngày, và bao năm tháng qua rồi, và vì quá thân quen nên có lúc Hạ quên lững đi. Và đến lúc nhớ lại lòng Hạ đâm ra cuống quýt, tưởng như không còn được gần gũi với những cảm giác thân ái êm đềm ấy bao lâu nữa.

Hạ nắm tay Phượng nói:

— Chờ đây nhé. Hạ xuống nhà rửa mặt một chút rồi đi. Có lẽ chiều nay mình đi dạo phố một chốc và đi xem chiếu bóng. Lâu rồi mình bỏ quên những thứ ấy, Phượng nhớ không?

— Nhớ chứ, nhưng không dám rủ Hạ.

— Sao lại không dám?

— Vì thấy Hạ gạo bài kỹ quá.

Hạ cười:

— Gạo thì gạo. Bộ Phụng không gạo sao. Học bù đầu nhưng không có nghĩa mình quen giải trí, những thú vui đơn sơ, gần gũi nhất của mình.

— Như vậy là chiều nay phải vui. Bù lại những ngày học tối tăm mặt mũi, phải không ?

— Ừ.

— Vậy thì Hạ lệ lên.

Hạ vừa chạy xuống cầu thang vừa cười khúc khích :

— Mười lăm phút.

— Lâu chết.

Nhưng Hạ đã mất hút dưới chân thang. Phụng nghe tiếng nói của mình rơi hẫng đâu đó với những cơn gió nhẹ của buổi chiều. Phụng đứng lên đi loanh quanh trong phòng của Hạ. Con mèo nhỏ bé, xinh xắn nãy giờ rúc ngủ trong ổ chần trên giường nghe tiếng động của Phụng tới gần giật mình mở mắt ra. Đôi mắt tròn lẳng, xanh biếc như hai viên bi màu lục. Con mèo yêu quý của Hạ đó. Phụng tinh nghịch lấy cây viết chì thọt vào lỗ mũi con mèo đánh thức nó dậy. Con mèo hoảng hốt nhảy vọt lên đứng trên đầu kệ sách, nó bước đi lững thững, ngó dáo dác và rên nhỏ. Phụng đuổi theo nó khiến con mèo càng hoảng sợ chạy luôn xuống dưới nhà.

Phụng trở lại ngồi trên ghế thờ người. Hạ còn có con mèo yêu quý để làm bạn, đùa nghịch. Phụng không có gì cả, ngoài căn gác nóng bừng như một cái hộp, và mấy đứa em lúc nào cũng ồn ào như một cái chợ. Nếu không có những ngày thi và những cuốn sách, chắc Phụng phải rơi vào một đám đông, bị xoay tít trong những tiếng động, tiếng cười đùa của lũ em. Phụng thoáng sợ hãi khi nghĩ rằng mình đã sống như thế rất lâu rồi, đời sống của một con đường khô thềm bóng mát. Như một con dấn thêm thấy bóng đêm trở về. Phụng không thấy một điều nào là của mình nữa, tất cả của gia đình và những lo âu. Phụng cũng quên mất, từ lúc nào mình bước vào tuổi mười bảy. Như thế rồi sao ? Phụng ngó ra cửa sổ. Những cơn gió làm voi dầm nắng buổi chiều và hình như làm bầu trời êm ả với những bóng mây nhẹ bay, những bóng lá vươn lên trên màu ngói của thành phố. Lại, chiều hôm nay tự nhiên Phụng lại nghĩ vẩn vơ, thấy nỗi buồn thật gần và niềm vui xa tắp ở đâu. Mười bảy tuổi với một người con gái có thay đổi được đời sống Phụng không. Phụng nhìn căn phòng tươi mát của Hạ, bỗng nhiên sợ hãi căn gác nóng bức của mình. Ở đây, không khí thanh thản, êm đềm. Phụng có thể tự do ngồi nhìn ra cửa sổ để thấy những cái gì rất xa khơi, lãng đãng. Phụng nhớ thành phố đang ở trong mùa mưa, những cơn mưa dầm dìa những chiều tháng sáu. Từ lâu, Phụng quên đi điều đó. Và đời sống Phụng chỉ có sách vở, tiếng động, lo âu và nóng bức, chứ không có mưa. Chiều hôm nay Phụng ước mong mưa sẽ rơi dài trên lối đi, tắm đẫm cây lá trên đường. Và Phụng muốn sống mềm như hơi nước.

Hạ trở lên với mấy khúc hát ngắt quãng trong miệng, Những con

tóc ướt nước và gương mặt tươi như trái xoài chín cây. Phụng nghe hơi nước mát và mùi xà phòng thơm còn vương lại trên người Hạ.

— Tắm nữa hả ?

— Tắm chứ. Đuổi giặc ngủ còn muốn đề người Hạ nằm xuống, kéo mí mắt Hạ sụp xuống.

— Lệ lên tiêu thư ơi.

— Nhưng đi đâu mới được hỡi người ta chứ bộ.

— Bí mật.

— Nói một tí thôi.

— Cam đoan bất ngờ, và không có hại gì cả.

Hạ đứng trước tủ gương buông tóc xuống, lấy lược chải lại mái tóc. Những sợi tóc Hạ ướt đen như giầy đàn nylon. Phụng nhìn hai cổ tay tròn để thương của Hạ lồng vào tóc, thoáng nhớ một chuyện cười hồi :

— Tụi nó đồn mấy tuần nay rằng Hạ có bồ, đúng không ?

— Có bồ ? Ai thế nhỉ ?

Hạ bậu môi xuống, hai má đỏ, môi mắt cũng chớp. Phụng cười :

— Bồ của Hạ ai mà biết.

— Ừ, dĩ nhiên ai mà biết. Chính Hạ còn không biết.

— Thôi tiêu thư, đừng có ồm ờ.

— Phụng cũng tin nữa sao ?

— Nửa tin nửa ngờ.

— Không có nửa cái này rồi nửa cái kia. Giữa hai đứa mình nhất định không có cái « nửa » kỳ cục ấy. Phải hoàn toàn và nhất định.

Phụng ngó chăm chăm vành môi cong cớn của Hạ. Con nhỏ giận thật hay giả vờ để khuất lấp câu chuyện ? Phụng quả thật không rõ về Hạ, đúng hơn về cái tin đồn của mấy đứa kia trong vài tuần qua. Bởi vì hai đứa chơi thân nhau, cái gì của Phụng là có thể như của Hạ, hai đứa hoàn toàn không giấu nhau một điều gì, từ chuyện nhỏ nhặt như một miếng bánh, một gói ô mai, đến lớn lao như tin mừng tin vui, đôi khi chuyện xích mích giữa bà con họ hàng đâu đâu cũng mang nói cho nhau nghe. Không lẽ chuyện quan trọng như thế này mà Hạ giấu được được ?

Hạ nói một thôi một hồi rồi ném cái lược ngồi thờ người trên ghế. Phụng lưỡng cống hỏi :

— Sửa soạn thay áo đi chứ, chiều rồi.

— Không đi nữa.

— Sao thế ?

— Buồn quá, chán ơi là chán.

— Gì chán ?

Hạ trừng mắt :

— Cái gì thì Phụng biết đấy.

Hạ giận thật. Con nhỏ ngồi cú rử trong ghế như con mèo hờn cơm. Hai má thụt xuống và đôi mắt sắc. Phụng cười :

(Còn nữa)

MỘT NƠI DỌC ĐƯỜNG DÀI

NGUYỄN NGỮ

Qua hết đoạn đường 120 cây số, chiếc bus cũ sơn hai màu vàng đỏ già mệch vào bến, tôi ôm xác bước xuống. Ngày nắng lớn. Bến xe khá rộng nằm trống trải bên ngã tư đầu phố, dãy nhà đội tróc nóc chạy dài ven hông, mấy tấm biển ngữ hoan hô đã đảo gi đó rũ xuống bất động, những tàng cây lá xanh vươn lên bất động, nắng ngút lóa trên ba ngã đường đờ đẫn đằng trước. Tôi mệt mỏi đứng nhìn quanh. Tất cả phơ ra khô khốc, nhem nhuốc, lở lói, hoang sợ, không có cũng như không thể hình dung ra được chút thân quen dịu ngọt nào cả.

Đó, Blao cả một ngày tháng tư nào khi tôi mới đến.

Và tôi, kẻ mới đến : Chân đi đôi dép da dính đầy bụi đất, đầu trần, mồ hôi thấm ướt sau lớp áo len mặc lót trong áo sơ mi, mỗi hơi quánh dính với bụi đất trên da mặt da cổ, chiếc bóng thu tròn quanh chân dưới nền trời mùa hạ miền núi cao lộng không mây. Mặt trời tròn trắng chói chang. Những đồi non chập chùng xanh mê quanh thị trấn. Người thưa thớt tới lui. Không có một chiếc xích lô hay tắc xi nào cả.

Hộp quẹt còn mấy que nhưng điều thuốc cuối cùng đã đốt trên xe — khi người tài xế bảo sắp đến bến —, tôi ghé lại sạp bán lẻ dưới nhà đội cạnh chỗ đặt bàn bán vé xe, mua một gói, xé hút. Cỏ họng nóng khê. Con nhừc đầu xoáy trong trán. Đôi mắt hoa mờ như muốn mù hẳn lại với màu nắng. Tôi bỏ xác xuống, khéo khăn lau mồ hôi, định kiếm quán ăn quán uống gì ngời một lúc nhưng lại thôi : sắp 12 giờ rồi, các trường sắp bãi, phải tìm Nhon gấp.

Hút từng hơi thuốc ngấm, tôi nhìn quanh nhìn quanh và ghé lại hỏi một người thanh niên, nước da ngăm đen có đầu tóc chải láng mượt đang đứng sát bàn bán vé.

— Anh làm ơn chỉ giúp, từ đây đến trường công lập đi đường nào, xe nào ?

— Hờ.

Hờ. Hình như tôi chỉ tạm hiểu được một tiếng — tiếng đầu tiên —

trong câu nói bi bô dài nhặng của anh ta mà thôi. Ngôn ngữ bất đồng. Anh ta là một đàn Thượng mất rừng chưa sành tiếng Kinh trong lúc tôi lại nói tiếng Kinh bằng thứ giọng mà anh ta ít nghe tới nhất. Chẳng rõ có hiểu được gì về câu hỏi của tôi không nhưng anh ta vẫn bi bô hết tràng này sang tràng kia, chốc chốc hờ một tiếng rồi bi bô lại, vừa bi bô vừa chỉ trỏ lung tung. Tôi nhìn theo ngón tay anh ta, gật đầu làm dấu đã hiểu và tuyệt đối không biết mô tê ất giáp gì cả.

Nhìn theo, cảm ơn và nặng nề tách khỏi bờ đường, đi theo hướng tay chỉ. Đoạn phố ngắn dẫn tới một ngã tư khác. Ở đây bên ngã tư, gặp một anh chàng cảnh sát áo trắng đeo súng ngắn đứng banh miệng ngáp dài. Tôi ghé vào hỏi. Lại một ông Thượng nữa. Lại hờ, lại bi bô, lại chỉ trỏ. Và tôi gật đầu theo những câu bi bô, nhìn theo ngón tay chỉ ; cơn chán nản đã ươm sẵn trong mình từ bao nhiêu ngày bây giờ đang được khơi thức dậy, thêm sức hỗ trợ của mệt mỏi, mồ hôi rít rát, bụi đất, nắng lóa, cuộn cuộn dâng nung lên như một làn khói ngọt đắng.

Không hiểu ông Thượng đen đúa đang chỉ trỏ bi bô gì và thật tình tôi cũng không còn đủ sức để muốn một điều nào nữa hết ngoài chuyện gặp Nhon.

Blaô. Cả miền dân cư mệnh mông đời non này tôi chỉ quen một người là Nhon, kẻ đang dạy ở trường trung học công lập nào đó nơi đây nhưng biết làm sao tìm bây giờ. Đất đai đầu mà quái đản thế này.

Ở Huế từ đầu tháng 12 năm trước tôi đã nhận được giấy tờ rời khỏi đơn vị cũ để lên đường trình diện đơn vị mới. Lên đường, mãi lần khăn với bạn bè, ghé lại nơi này nơi kia, qua những cuộc vui chơi, mãi tới đầu tháng 4 năm sau tôi mới đến đây. Và, từ khi vừa làm đơn xin chuyển chuyên cho đến khi làm đơn xong, khi đơn được chấp nhận, khi nhận sự vụ lệnh cũng như khi đã đến tận chỗ, Blaô, quả tình tôi chẳng biết gì về nó cả. Mẹ tôi kể : từ Phan Thiết có đường nhựa đi lên Di Linh, gần Blaô lắm, lúc mẹ còn ở Phan Thiết thường thấy dân Thượng từng đoàn đi bộ mang gùi về bán luôn ; trong một bãi địa dư thừa nhỏ nào đó người ta có nhắc đến cao nguyên Di Linh bên cạnh các cao nguyên khác như Darlac, Lâm Viên, Bình Tuy đã tung đến thuộc nằm lòng nhưng vẫn không để ý ; thời còn đi học tôi nghe tin một đứa bạn đã bỏ Huế sau khi đã đậu thành chung đề vào trường cao đẳng Nông Lâm Sóc Blaô và ra trường, làm gì đó về ngành kiểm lâm, khỏi đi lính ; khi làm đơn xin chuyển chuyên, tôi chọn ghi tiểu khu Lâm Đồng vào mục những nơi xin đến vì nghe một ông thượng sĩ già bảo đó gần Đàlat và Sài Gòn lắm, vào được, gặp may sẽ đi chơi dài dài ; mấy ngày cận tết ở Sài Gòn, trong một căn nhà cuối đường NT nối dài, một anh chàng trung úy phục vụ ở trường đại học CTCT Đàlat lắc đầu : tao không hều mà y thêm sốt rét lắm hay sao mà xin đến đó, lên mà xem, xe ngang qua là đủ thấy rồi, dân chúng người nào người đó ra xanh ngắt như lá chuối ; cùng trong căn nhà đó, một tên khác đã nhiều năm tác chiến, phụ thêm : vùng đó là đất dày mà, có nhiều giồng suối nười ta chỉ cần lội từ bờ này

sang bờ kia xong cúi xuống tìm không còn thấy sợi lông chân nào cả ; ở Nha Trang, một ông lính già gật gù : nghiện cà phê như anh mà lên Blao thì quả là chuột xa hũ nếp ; ở thư viện Huế, khi đã nhận lệnh truyền chuyển xong, với một đăm bạn bè hi hục làm bảo lựu tôi gặp Nhơn : Lâm Đồng à, tao dạy trên đó mà, khí hậu dễ chịu, dân trí hơi thấp nhưng khá dễ thương : ở cư xá của trường nữ trung học BTEX Đà Lạt, Lục cười ; bộ mi hết chỗ rồi răng xin đề đổi về dưới nớ, thiệt là đồ khủng, tốc kê, thằng Nhơn đi dạy học còn van trời hưởng mi là lính ; Uyên, một anh chàng giáo sư khác ở cạnh phòng Lục đem sang cho mượn bộ áo quần dân sự : toa mặc tạm đồ này đi đường đỡ nguy hiểm. Đại khái thế. Và tôi nghe đâu Blao còn có đồn điền của Nam Phương hoàng hậu, có dăm ba bộ lạc mọi ăn thịt người, ma có đuôi — các quán nước phải làm một số ghế đục thủng một lỗ giữa mặt ghế để dành riêng cho đám khách có đuôi vao uống ngồi có chỗ bỏ cái đuôi xuống — có am Phương Bối của thầy Nhất Hạnh, có nhiều đồn điền trà và café của bọn thực dân Pháp. Người này nói thế này, người kia bảo thế kia. Tôi nghe, lẽ dĩ nhiên là không tin nhưng cũng thấy hơi sờ sờ, ớn ớn ; sờ sờ và thích thú, thêm được mang thân gia nhập vào ngay xem thử thế nào. Bây giờ, đã mang thân đến, đang giữa trưa nắng lóa với cái áo len dày cộm mặc từ khi lên xe lúc Đà Lạt còn sương mù và cơn mệt rã trên ghế ngồi chật cứng qua suốt đoạn đường đầy ổ gà ổ vịt dài cả 129 cây số, tất cả những ớn ớn, sờ sờ, thích thú đó đang kết lại thành một khối ngủ màu xám đục, ngạt quánh.

Tôi đi, xắc nặng, chân rời mỗi ; tôi đang mang cái thân nhẽ nhại mờ hôi của tôi và khối ngạt quánh đó đi, bước tôi phía trước, không biết sẽ đến đâu kịp giữa trưa này.

Hết ống thượng thứ nhất sang hai ông Việt nam mới nữa tôi mới gặp được một ông kinh. Kinh, Việt nam cũ, dân di cư chống cộng, giọng Bắc nặng trĩu, nhiều tiếng phát âm bị ngọng. Tôi đem hỏi mấy câu lễ phép cũ và được trả lời đầy đủ : không có xe Lam chạy đường lên trường công lập, và được trả lời đầy đủ : không có xe Lam chạy đường lên trường công lập, không có tắc xi như ở Đà Lạt, không có xích lô đạp xích lô máy gì cả.

— Tức chỉ còn một cách đi bộ ?

— Vâng. Hoặc cậu chịu khó đi bộ hoặc quá giang xe nào đó.

— Xe nào ?

— Hỏi mấy xe Honda đăng kia kia, xem thử có xe nào ngang qua trường.

Xe Honda : mấy chiếc lao nhanh qua ngã tư, mấy chiếc đậu gần sạp bán báo, hầu hết đều xe kiểu đàn ông. Tôi rời người đàn ông, đi tới, vừa đi vừa lơ đãng nhìn và lơ đãng bắt gặp một điều vui mắt : không những chỉ đàn ông đi xe gắn máy kiểu đàn ông mà con gái bán buôn, con gái học trò, đàn bà đều đi xe này. Nhất là mấy mẹ đàn bà thượng da đen, tóc quăn xoắn vai đeo gùi hoặc đeo con, mặc váy, chân đất, miệng ngậm vố. Vui mắt cái kiểu đó thì chắc có bạo gan hơn tôi cả trăm lần cũng chẳng ai dám xin quá giang cả.

(Xem tiếp trang 49)

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

Dưới đường quả có một chiếc xe cảnh sát chạy tới, nhưng chỉ có một chiếc mà thôi, và xe chạy qua trước cửa nhà chàng không ngừng lại. Khi tiếng còi xe đã tắt ở đằng xa, trái tim Hoàng Giang mới trở lại nhịp đập bình thường và chàng khẽ thở ra một tiếng thở dài.

Dường như tiếng còi xe làm cho nàng công chúa tỉnh giấc. Cảm thấy nàng mở mắt, Hoàng Giang trở lại đứng ở cuối giường.

Nàng công chúa tuy không còn ngủ nữa nhưng nàng chưa tỉnh hẳn. Nàng vừa thoáng mở mắt và nàng tưởng như nàng vẫn ngủ trong căn phòng sứ quán và bóng người đàn ông nàng thoáng thấy trong bóng tối mờ ấy không là ai khác hơn là ông bác sĩ ngự y. Trong lúc ấy, chàng phóng viên hỏi hộp đợi chờ. Nàng công chúa sẽ đối xử với chàng ra sao ? Nàng sẽ vui như đêm qua hay sẽ ngạc nhiên sẽ nổi giận đòi người tới đón về ? Và chàng nên gọi nàng bằng danh từ gì ? Cô hay là Công Chúa ?

Hoàng Giang quyết định giữ im lặng chờ Ann mở lời trước.

— Bác sĩ ngự y đấy ư ?

Hoàng Giang dạ nhíp :

— Dạ... Dạ...

Chàng biết rằng nàng công chúa đã làm chàng với một nhân vật quen thuộc với nàng. Nàng vẫn chưa tỉnh hẳn. Chàng nghe tiếng nàng thở dài nhưng đó là tiếng thở khoan khoái chứ không phải buồn rầu.

— Thuốc của bác sĩ tốt quá... Đêm qua tôi ngủ thật ngon. Sáng nay thì tôi khoẻ rồi, tôi cảm thấy vui và thừa can đảm để thực hiện chương trình thăm viếng hôm nay... Bác sĩ ạ, đêm qua tôi nằm mơ...

Hoàng Giang trầm giọng :

— Nằm mơ...? Mơ thấy gì ?

— Tôi mơ thấy tôi nằm ngủ trên một ghế đá công viên, quanh tôi có nhiều cây cao và ánh trăng. Tôi lạnh... Rồi có một người thanh niên đi ngang... Anh ta cứ nhất định bắt tôi phải về, không cho tôi ngủ ở đó...

Hoàng Giang vẫn im lặng, nhưng chàng nghĩ : « Công chúa tỉnh rồi... Nàng muốn đùa mình đây... Đề coi nàng muốn gì ? Nếu nàng không nhận nàng là Công Chúa Anne càng tốt. Minh càng dễ đối xử với nàng. Một nàng công chúa không nhận mình là công chúa trong vài ngày là một chuyện thơ mộng tuyệt vời... »

— Giấc mơ đêm qua của tôi tuyệt đẹp ..

Những ngón tay búp măng đặt trên ngực của Anne chạm vào một nút áo. Nàng thắc mắc : « Sao cái áo ngủ của mình lại có cái nút to đến thế này ? » Nàng nhớ rằng tất cả những bộ áo ngủ của nàng đều không có cái nào có nút trước ngực. Hình như nàng đang nằm ở một nơi nào khác chứ không phải trên cái giường lớn trong sứ quán. Bàn tay nàng di động trên nệm giường, chỉ cần đưa tay ra nàng đã thấy cạnh giường. Cái giường này nhỏ quá... Anne mở mắt nhìn...

Nơi đây hoàn toàn xa lạ với nàng. Lạ chưa kia ? Sao nàng lại nằm đây ? Bà Bá Tước Vereberg đâu ? Người thanh niên đứng bên giường nàng đây về như quen quen với nàng. Hình như nàng đã gặp y ở đâu rồi, gặp ít nhất là một lần, nhưng gặp ở đâu, trong trường hợp nào, nàng không nhớ ra...

Thời gian và không gian như ngừng lại quanh hai người trẻ tuổi, hai người ở hai giai cấp cách biệt nhau như hai cực của trái đất, hai người trong một trường hợp ngẫu nhiên đặc biệt được định mệnh an bài cho gặp gỡ nhau ở kinh thành thơ mộng nhất thế giới. Bây giờ là buổi trưa và buổi trưa nào ở La Mã cũng êm đềm. Những tiếng động xe cộ ở dưới đường dịu đi, tiếng người cũng thưa vắng. Buổi trưa, mặt trời đã lên cao và thành phố hơi nóng một chút. Ánh nắng lùa qua cửa sổ vào phòng, một bông hoa nắng phản chiếu trên tấm kính khung cửa sổ, chiếu lên vàng trên nàng công chúa.

Hoàng Giang nhìn và khi hoa nắng đùa qua đôi mắt Anne, chàng thấy mắt nàng có màu xanh tím và thấp thoáng những tia vàng. Anne đưa bàn tay lên gạt nhẹ sợi tóc lòa sòa trên trán như những sợi tóc ấy đã quyến gọi hoa nắng tới. Làn môi nàng mỉm cười :

— Tuyệt vời. Giấc mơ của tôi thật tuyệt vời...

Nàng ngả đầu xuống và đầu nàng chạm vào thành giường. Lần này nàng có vẻ tỉnh ngủ thật sự. Đôi mắt nàng lại nhìn quanh gian phòng và thấy tất cả mọi thứ đều lạ lùng. Nhưng cái xa lạ đó không hề đe dọa làm

cho nàng khó chịu. Nàng lơ mơ nhớ lại một số sự việc xảy ra tối qua : Nàng bực bội, nàng khóc làm cho bà bá tước Vereberg kinh hoàng, rồi bác sĩ tới chích cho nàng một mũi thuốc gọi là thuốc an thần. Rồi nàng ngủ... Phải chăng người ta đã đưa nàng qua một gian phòng mới hợp với uà ng hơn ?

Nhưng người thanh niên này là ai ? Nhân viên sứ quán chăng ? Tại sao chàng cứ đứng đó nhìn nàng ? Tại sao không thấy chàng nói gì cả ? Sự thay đổi đột ngột làm cho Anne quên mất sự lạ : không một chàng trai nào được phép vào phòng ngủ của công chúa chưa chồng,

— Chào ông...

Nàng cất tiếng trước và chàng tiến đến gần hơn. Chàng mỉm cười. Nụ cười ấy làm cho Anne bớt lo âu :

— Ông là phụ tá của bác sĩ ngự y Bannochoven ?

Chàng lắc đầu. Nụ cười vẫn nở trên môi chàng :

— Rất tiếc tôi không quen biết ông bác sĩ nào có cái tên lạ như vậy cả...

Tuy mặt ngoài bình tĩnh nhưng tim Hoàng Giang đập mạnh vì hào hứng, vì xúc động khi chàng ta nghe người thiếu nữ hỏi đến « bác sĩ ngự y ». Chỉ có nhà vua, hoàng hậu, hoàng tử, công chúa mới có bác sĩ ngự y săn sóc sức khỏe. Đúng nàng là Công Chúa Anne rồi.

Câu trả lời gần như là một lời hỏi lại của chàng thanh niên càng làm cho Anne thêm thắc mắc, giọng nói của chàng pha chút âm thanh sợ hãi :

— Tôi bị tai nạn, phải không ông ? Phải đây là bệnh viện không ?

— Không. Đây là phòng riêng của tôi...

Anh chàng này là ai mà ăn nói không có lễ nghi gì cả, chẳng kính thưa gì hết ? Nhưng Anne chỉ thoáng nghĩ đến sự lạ ấy thôi, vì nàng vừa nhận ra nàng đang nằm trên chiếc giường lạ trong một bộ pyjama quá rộng. Ô... Nếu bà bá tước nhìn thấy nàng trong bộ pyjama sọc rằn này, chắc chắn bà ta sẽ hét lên vì kinh sợ. Ý nghĩ ấy làm Anne lại mỉm cười. Vui quá. Nàng đang được sống trong một giấc mơ huyền diệu, ở một nơi không phải là hoàng cung, không phải là sứ quán hay dinh Quốc Khách kín cổng cao tường năm bảy tầng lính gác. Người thanh niên kia dường như không biết nàng là công chúa. Nàng đang sống cuộc sống mà nàng hằng ao ước, tưởng tượng. Nàng còn đòi hỏi gì nữa nhỉ ?

Nhưng thực tế vẫn là thực tế và Anne vẫn phải tìm hiểu :

— Ông làm ơn nói rõ hơn tôi hiện đang ở đâu ?

— Sẵn sàng làm cô hài lòng...

Hoàng Giang nghĩ thật nhanh và quyết định cũng nhanh : Nếu nàng không muốn để mình biết nàng là công chúa, càng tốt. Cứ để cho nàng đầu. Minh cũng giả vờ như không biết luôn. Nếu mình biết nàng là công chúa quốc khách mà mình không cấp tốc đưa nàng trở về dinh ngay, mình phạm tội nặng lắm. Chàng cười tươi hơn và nói tiếp :

— Cô quên những chuyện gì xảy ra đêm hôm qua rồi sao ?

Anne ngần ngại :

— Những chuyện gì... đêm qua ?

— Đêm qua tôi đi ngang công viên, gặp cô đang nằm trên ghế đá.

— Tôi nằm trên ghế đá công viên ?

Đôi mắt đẹp tuyệt vời của Anne sáng lên. Nàng vẫn mơ có đêm được nằm ngủ trên ghế đá trong một công viên có ánh trăng vàng và lá rơi như nàng công chúa trong truyện Công Chúa Ngủ Trong Rừng được nhà điện ảnh Walt Disney làm thành phim hoạt họa nàng từng được coi chiếu trong hoàng cung. Nhưng chuyện đó chỉ có thể xảy ra trong mơ. Vậy là nàng vừa nằm mơ thật sao ? Lại nhỉ ? Người ta có thể mơ và sống hẳn hoi trong mơ như thế này sao ?

— Thưa phải — chàng thanh niên lạ vui vẻ chứng thực việc nàng sống trong mơ một cách thần nhiên — Đêm qua cô nằm ngủ trên ghế đá công viên. Sự cô cảm hoặc bị lôi thôi với cảnh sát, luật thành phố này tuy tự do nhưng vẫn chưa tự do đến cái độ để cho mọi người được phép ngủ trong công viên suốt đời. Nằm đó ngủ tí chút cho vui thì được...

Chàng thanh niên nói chuyện thật hay, thật vui. Anne có cảm giác chàng ta không lấy gì làm bất mãn với việc nàng nằm ngủ trên ghế đá. Nếu là bà bá tước hay ông Đại tướng, chắc chắn hai người đó đã kinh hoàng coi như nàng vừa phạm một trọng tội làm mất thể thống hoàng gia.

— Nền tôi định đưa cô về nhà song nhất định cô không chịu về.

Anne trở thành nghiêm trọng :

— Rồi ông bắt tôi đem về đây sao ?

Chàng cười thành tiếng :

— Ấy chết... Cô đừng nói thế. Cô buộc cho tôi tội bắt cóc cô thì oan cho tôi quá. Bắt cóc bị tù nặng lắm ạ Hai mươi năm khổ sai là ít. Ồ ông tặc-xi làm chứng cho tôi. Đêm qua, tôi hỏi nhà cô ở đâu để tôi đưa cô về bằng tắc-xi, cô nhất định không chịu nói. Cô lại còn trêu tôi rằng cô ở trong sứ quán khỉ khờ gì đó, với cô là khách của Tổng Thống. Sau cùng, tôi phải đưa cô về ngủ tạm ở đây một đêm...

Đôi mắt Anne mở tròn :

— Tôi ngủ cả đêm ở đây, một mình ?

— Cô ngủ một mình trên giường. Tôi nằm dưới sàn kia.

Để tránh cho người thiếu nữ khỏi xấu hổ quá nhiều, Hoàng Giang quay về phía cửa sổ, chàng chỉ tay xuống sàn nhà, nơi chàng trải mấy cái nệm ghế xuống và nằm ngủ đêm qua.

Đây phút ngỡ ngàng đầu tiên như vậy là đã trôi qua. Chàng và nàng không còn hoàn toàn xa lạ với nhau nữa. Họ đã quen nhau trong một đêm xanh và đã ngủ chung trong một gian phòng suốt một đêm, dù đêm ấy chỉ là vài tiếng đồng hồ.

— Cám ơn ông đã lo lắng cho tôi.

Giọng nói nhẹ nhàng, vui vẻ, hồn nhiên của nàng công chúa làm Hoàng Giang quay lại. Chàng yên tâm khi thấy nàng không có vẻ gì là sợ hãi quá. Trái lại nữa, nàng như thích thú vì được sống ở đây với chàng.

— Cô có thể gọi tôi là anh, ông nghe già quá.

Anne suy nghĩ như đó là một chuyện quan trọng cần phải suy nghĩ.

— Là anh... cũng được. Anh cho tôi được biết quý danh ?

— Tôi là Hoàng Giang. Còn cô ?

Anne bối rối. Hai bàn tay nàng nắm lại trên chiếc nệm. Nàng sợ ý quá trước khi hỏi tên chàng, lẽ ra nàng phải nghĩ đến chuyện tự giới thiệu trước mới phải. Nàng không muốn để cho người thanh niên mới quen này biết nàng là công chúa quốc khách. Nếu biết nàng là công chúa, tất nhiên chàng sẽ đòi ngay lối xưng hô, sẽ sợ nàng, sẽ đuổi nàng đi quầy quạy vì sợ liên lụy. Nàng chẳng vừa nghe chàng nói đến chuyện bắt cóc thiếu nữ và bị trừng phạt nặng tới 20 năm tù khổ sai đây là gì ? Bắt cóc thiếu nữ thường dân đã bị pháp luật trị tội nặng đến như vậy rồi, bắt cóc công chúa còn ghê đến đâu ? Làm sao bây giờ ? Không lẽ nàng thoái thác không chịu xưng tên ? Nếu nàng không xưng tên, chàng cũng có thể nghi.

— Tôi là... tôi là...

Nàng vừa nói vừa suy nghĩ :

— Anh cứ gọi tôi là An cũng được.

Nàng nhẹ người khi thấy chàng chấp nhận ngay, không hỏi gì thêm cũng không nghi ngờ gì :

— Chào cô An.

Hai người lại lặng yên một lúc. Mỗi người sắp xếp lại những ý nghĩ lộn xộn trong đời cho có trật tự và hoạch định một thái độ thích hợp với hoàn cảnh. Chàng nhà báo tính trước đến những việc chàng sẽ làm để thực hiện cái phóng sự trời cho này, nàng công chúa nghĩ mơ hồ đến những hậu quả cuộc đi chơi táo bạo này. Giờ này những vị có trách nhiệm về an ninh của nàng ở trong sứ quán không biết đã biết là nàng không còn trong phòng ngủ hay chưa ? Anne ngây thơ hy vọng rằng bà bá tước chưa biết là nàng không còn nằm trong phòng ngủ. Nhưng trái tim nàng bỗng đập mạnh khi nàng nhớ tới những việc nàng phải làm trong ngày hôm nay. Không thể có chuyện bà bá tước chưa biết là nàng vắng mặt trong sứ quán :

— Bây giờ là mấy giờ rồi, anh Hoàng Giang ?

Chàng nhìn đồng hồ tay :

— 12 giờ trưa.

Anne thảng thốt :

— 12 giờ trưa ? Tôi phải về...

(còn nữa)

VIẾT NGẮN

nỗi nhớ không rời

THÁNG CHẠP! GẶP NGƯỜI. BÂY GIỜ THÁNG GIÊNG. Khoảng thời gian 53 ngày bị ngắt chia bởi một cái tết. Em sẽ nói năm ngoái mình gặp nhau, năm nay mình thương nhau, nếu người muốn. Nhưng ơi người lòng sao cách xa diệu vợi. Em cứ hy vọng được người thương, người để ý đến mãi thôi. Rồi mơ mộng, rằng đã có gì với nhau, nên chừng bạn bè có trêu, em cứ mãi cuối đầu cười nụ.

Tháng chạp trong một buổi tiệc tất niên, người hát « tình khúc cho em » em nghe cơ hồ như tiếng thì thầm bên tai mình « *cho tôi yêu em nồng nàn, xin cho thương em thật lòng* ». Người nhìn em, chỉ hát riêng em nghe thôi hở? Và đôi mắt ấy, với mí mắt thật dày, sẽ không bao giờ phai trong tim em đâu người. Sao lại chỉ em, mình lạ với nhau mà. Em đứng tim một giây. Dù gì em cũng là kẻ dự cuộc vui chứ không phải kẻ phá đám. Nên hát đáp lễ mọi người, họ đã cho em nghe từ hồi nào rồi. Đứng trên cao nhìn xuống, em thấy mặt người, dáng người ngồi hình như mình cười với nhau. Tự dưng em giận em. Giận người. Sao dễ dàng vậy, lần đầu đã rung cảm được sao. Tháng giêng đi học trở lại. Những tưởng quên được nhau. Lần thứ hai gặp người, tim em bỗng đập mạnh, mắt em trĩu nặng. Người đã khuất xa, lòng em vẫn còn ngỡ ngàng.

Lớp học vắng mặt người. Tỉnh thoảng gặp nhau, nếu chỉ mình người mình em, đã cười với nhau rồi, nhưng chưa bao giờ em được cái vịnh hạnh ấy, lúc nào bạn bè cũng vây quanh, một cử chỉ một hành động nhỏ đủ là đề tài cho tụi nó chọc phá rồi, nên chỉ có thương người cũng đành quên người thôi.

Qua tháng giêng, tình cờ nghe lại chuyện người, năm xưa bạn bè cặp đôi với T... một nỗi thất vọng trong lòng, người đã làm gì để sinh ra việc ấy. Buổi tối nằm khóc ướt cả gối, sưng cả mắt, người có bao giờ biết cho em đâu. Đạo này mình hay gặp nhau, thấy như xa cách nghìn trùng, chớ có khi nào người nói gần nhau, rõ em lần thần thì thôi, phải quên. Tim em nhắc em điều ấy. Xin già từ kỷ niệm đầu đời đáng nhớ, dẫu một phút bằng bột đã ghi vội trên giấy nháp « người đi qua đời tôi » cũng hãy cố mà quên đi. Sách vở ơi, chào mi!

HÁT

BÂY GIỜ LÀ THÁNG CHÍN, THÁNG CHÍN VỚI NHỮNG cơn mưa chiều bất ngờ làm phai những giọt nắng mùa thu rất vàng. Mùa hè đã tàn và mùa thu vừa qua. Cứ mỗi mùa thu là em mất đi một vài người thân. Người thì đổ bỏ Việt Nam đi du học. Người hồng thi lánh mặt bạn bè năm vui trong nhà gặm nhấm nỗi buồn « rất hơn lửa bỏng » của Tú Xương. Có người dựng tương lai trong nghiệp lính.

Buổi chiều hôm nọ, em được anh H. cho biết tuần tới sẽ lên đường đi Gia Nã Đại. Anh H. rủ em đi thăm tất cả những ngõ ngách của Saigon đề « mai này đường xa xứ lạ có cái đề nghĩ đến mà nhớ quê hương hơn ». Hai anh em dắt nhau đi ăn bánh tôm ở hẻm Casino, đi ăn thạch chè Hiền Khánh và đãi chị Nga một châu « bầy món » ở « nhà hàng » Viễn Đông.

Em và anh H. đi chào họ hàng, đi lang thang hết con đường này đến con đường khác và hôm qua, khi trời chưa sáng, đèn còn vàng trên trụ và cơn mưa đêm dai dẳng chưa dứt, anh H. xách valise ra phi trường. Mưa buổi sáng buồn tê tái. Chấn nệm hân còn nồng nên chưa ai thức dậy để tiễn anh H. Giấc ngủ với nỗi mất mát đã gọi em dậy sớm, và đưa anh H. chỉ có em cùng ông tài xế già tận tâm đã sửa soạn xe từ tối.

Đến phòng khách phi trường, anh H. nắm tay em chân thành từ giã. « Thôi anh đi nghe !? Ở nhà rán học ! » Và anh quay lưng. Nhìn dáng anh đi lẻ loi trong sân bay mênh mông mà em muốn khóc quá. Nhưng mắt em ráo hoảnh và tim em thì buồn bã vô cùng. Thế là mất mát. Người mới chưa hẳn đã đem đến nguồn vui nhưng người cũ ra đi đã gửi buồn lại rất nhiều. Ra đi gây dựng tương lai là thế. Tay non nắm lấy hạnh phúc và hạnh phúc nào lại chẳng có lẫn những cay đắng xót xa? Hình như anh H. quay lưng lại, bước chân anh tần ngần, anh vẫy tay bằng chiếc mũ soa trắng chị Nga tặng và anh bước quả quyết đến thân tàu. Cánh cửa phi cơ mở rộng rồi khép kín.

Trời bây giờ sáng rõ, em nhìn thấy mình cô độc trở về và nước mắt bỗng rơi thành thót trên tay.

Trên đường, em bỗng bàng hoàng nhận ra rằng những cánh hoa đỏ đã rụng thật nhiều và nằm ngậm ngùi trên lối cỏ...

LILAS

tiền
đưa

VIẾT NGẮN

VIẾT NGẮN

Sầu đá lớn

Nga,

Lần nào định viết một cái gì thì gần như luôn luôn là một cái thư cho bồ. Dù gửi cho bồ đọc hay gửi lại cho mình. Hôm qua về nhà thăm mộ mẹ. Trời mưa hoai. Những hạt mưa mỏng manh đan thành tấm màn trắng đục. Sao thấy có một cái gì u uất tàn tạ trong tâm. Những ngọn cỏ xanh mướt mọc lan trên mảnh sân rêu, một con ốc sên bám trên mộ mẹ, bông hoa ngãi trong mưa, màu đỏ như một điểm son. Có cái gì buồn nản trong những cảnh vật tầm thường đó. Ngôi nhà vẫn lặng lẽ như bao giờ, chỉ có tiếng chân tôi khua động nổi vắng lặng sâu kín. Những người thân đã xa, những tình thương đã xa. Từng người, từng người lần lượt ra đi. Ra đi bằng nhiều cách, bỏ ngôi nhà lại cho vườn cây cho những con chim rỏ quạu riu rít trong hàng tre. Thấy lòng mình nhớ nhưng không dứt.

Con ốc vẫn bò chậm chạp trên phiến đá trơn, cảnh tre lá ngọn, ngôi mộ im lìm, bông hoa đỏ như một điểm son và một màn mưa mỏng hạt bao trùm lên như một màn sương mỏng che kín quá khứ, che kín kỷ niệm và che kín nỗi khổ đau của kiếp người.

Các con đã đi xa bỏ mẹ lại trong cái u uất hoang tàn đó, trong tiếng chim kêu lạc lõng như một nỗi buồn nào. Lặng ngắt không gian. Tôi, và chắc cả bồ nữa đã bỏ kỷ niệm lại sau lưng để đi vào vùng khô khan, khô khan như những tảng xi măng vuông vắn, những khuôn mặt người không tinh cảm cứng ngắt như thép, những buổi rối lo lắng cho cuộc sống, những chạt vật, những tờ giấy bạc. Để làm gì những thứ đó, để làm gì những công việc chán nản hàng ngày. Nga ơi, tự nhiên tôi muốn tan thành từng mảnh nhỏ để được lẫn vào những hạt mưa trong suốt trắng đục mịt mùng kia.

Nhớ bồ như nhớ một tâm sự của mình đã cất kín tự nơi xa nào trong lòng.

Nga,

Muốn viết cho bồ rất nhiều nhưng rồi không bao giờ gửi. Tuổi của mình để gọi là tuổi trẻ nhưng sao tôi thấy yên tĩnh trong sự già cỗi của mình. Những trái non chưa kịp chín đã khô quắt queo rồi Nga.

Yên tĩnh trong đời sống chán ngắt, trong những đau đớn xé lòng, trong những sôi nổi và yên tĩnh ngàn

đời trong cái chết. Tôi thấy cái gì cũng sôi nổi một lúc thôi, sau đó là chìm lặng. Tôi cũng mong những nỗi buồn ngắt trong hồn mình đến một lúc nào cũng chìm sâu. Tôi nhớ sau ngày mẹ mất trong nỗi đau khổ nghiêng nát hồn mình, và tôi nhìn thấy giòng sông trước nhà đầy nước và ánh trăng trên cao lặng lẽ chiếu sáng dòng sông. Tôi chợt thấy lòng chùng xuống sau những phút căng thẳng tột cùng. Ánh trăng thật sáng, dòng mênh mông lấp lánh yên lặng nhưng bình yên vô cùng.

Lũ tội mình bao giờ cũng mong ước một bình yên trong hồn nhưng sao khó tìm quá, phải không bồ?

Nga,

Nga sao bồ lâu lâu lại xuất hiện như... một tiên nữ vậy Nga. Đột ngột vô cùng. Có nhiều lúc nhớ bồ đành lấy những tờ thư cũ ra đọc lại — những bức tình thư của tội mình.

Đọc lại để thấy tuổi thơ mình đã mất, đã qua. Những cây phượng, những bông sao xoáy tít trong gió, con chim sẻ tròn trĩnh để thương mình đã bỏ lại sau lưng và khó mong gặp lại. Bây giờ bồ và tui đều phải vào « thế giới bụi đời ». Bụi đời che lấp ngõ về quá khứ trong sáng đó.

Ngày xưa tôi hay ra bờ sông vớt những cánh bông sao và ngó về hướng nhà bồ để thấy cây sao cao có một tùm lá trên ngọn. Tôi nghĩ rằng hoa sao trôi tự nhà bồ lại như những cánh thư. Cây sao thân thật thẳng và trơ trọi cao vút vượt qua những mái nhà qua hàng cây thấp phía dưới. Lá lúc nào cũng nghe rào rào nhạc gió.

TỔ TY

Với tình yêu

— Nếu em đi học như là đi mua một ít kiến thức để đi thi thì vị giáo sư cũng sẽ dạy như là bán cho em một ít kiến thức để đi thi.

NHẤT HẠNH (Nói với tuổi hai mươi)

— Người ta yêu người khác không vì những tương đồng mà vì những điều có thể rất trái ngược.

TRÙNG DƯƠNG (Mưa không ướt đất)

— Người ta có yêu anh bao nhiêu, con gái cũng không bao giờ nói trước.

NGHIÊU ĐỀ (Ba miền mười khuôn mặt)

— Tình yêu thật sự thì vị tha và vô vụ lợi.

MAI TÂM (Nói với tuổi trẻ)

truyện dài MƯỜI MÀN

— Thiệt đúng là đồ cọp, không có óc thâm mỹ chút chum mô hết. Người ta đẹp như ri mà nói xấu.

— Ờ hay ! Răng bệ hạ lại nổi giận với thiếp ? Mấy ông nói rằng thiếp nói in như rứa.

— Đề bữa mô rảnh rang trẫm phải lên hải tộ mấy lão cọp chết đó mới được. Bọn họ đòi ăn khanh rồi khanh tính răng ?

— Thiếp lùi lại 3 bước và chạy.

— Mấy lão cọp đuổi theo không ?

— Đuổi theo sát nút. Thiếp kêu bệ hạ ơi ơi, không thấy hạ mô cả, bệ hạ trốn mất tiêu.

— Nhớ lại thử coi, ta mô có hèn nhát như rứa ? Có chắc là khi bị cọp đuổi khanh gọi tên trẫm không, hay gọi tên đũa khác ?

— Đũa mô ?

— Gọi Quân, gọi anh Quân ơi ời...

Thoan ngượng chín người, dẫy nẫy :

— Thêm một lần nữa bệ hạ lại ăn nói hàm hồ quá. Thiếp không thêm kể nữa.

Quyên vuốt lưng Thoan :

— Thôi xin lỗi khanh. Kể tiếp đi. Trẫm tin lúc nó khanh gọi trẫm nhưng vì trẫm bận đi... cầu nên không tiếp cứu được.

— Bệ hạ ăn nói mất vệ sinh quá.

— Xin lỗi, xin lỗi, lúc nó trẫm bận đánh cờ với mấy ông tiên.

— Thiên thai làm chi có tiên !

— Hả ?

— Thiên thai không tiên.

— Răng khanh biết ?

— Mấy ông cọp nói.

— Nói răng ?

— Khi mấy ông bắt được thiếp rồi, thiếp van xin khóc lóc nên mấy ông không thèm nhai thiếp nữa. Mấy ông chỉ nhờ thiếp một việc.

— Việc chi ?

— Việc trọng đại lắm.

Quyên chớp mắt, vì sốt ruột :

— Nói lẹ đi.

— Mấy ông nhờ lúc trở về trần gian thì nói cho cả ba quân thiên hạ biết trên thiên thai không có tiên bà tiên ông tiên cô tiên cậu chi cả, chỉ có mười hai ông cọp ngồi nhai kẹo gừng. Chuyện Lưu Nguyễn lên thiên thai quên đường về là lão khoét, hai chàng ni mới xớ rớ bước chân vô thiên thai là bị mấy ông chụp nhai liền, còn mô nữa để gặp tiên ? Mấy ông cọp tuy ở tận thiên thai nhưng tai thính lắm.

— Bộ trẫm và khanh nói chuyện với nhau mấy ông cũng nghe à ?

— Nghe tuốt tuốt, mấy ông bực mình khi nghe cô ca sĩ Thanh Thúy hát « *Cầm tay anh em hỏi đường nào lên thiên thai ?...* »

— Răng mà bực mình ?

— Bực mình vì mấy cô mấy cậu mới lớn cứ nghe Thanh Thúy hát rồi bắt chước, rồi cứ cầm tay nhau hỏi suốt ngày suốt đêm, lải nhải nhắc tới thiên thai làm mấy ông ngủ không được.

Quyên cười rộ.

— Mấy ông cọp cũng tinh ranh đáo đề hí ?

— Mấy ông còn dọa cặp mô diu nhau lên thiên thai đều bị nhai như xương, trừ bệ hạ.

— Răng mà trừ ta ? Mấy ông sợ ta chắc ?

— Vì bệ hạ xấu như ma lem !

Thoan phì cười. Quyên đấm lưng Thoan hai cái, nguyệt dài :

— Mười hai ông cọp của ái khanh đáng bị đuổi ra khỏi thiên thai, bị cắt cụt chân như chàng Quân, vì đã dám chê trẫm xấu.

Thoan giả đồ ai oán :

— Xin bệ hạ đừng nhắc tới chàng Quân, đừng nhắc nữa con người lạc lòng lạc dạ nớ, đừng chạm tới vết thương tươi rói của thiếp.

— Nghe khanh nói trẫm ngỡ như đang nghe Thanh Nga ca vọng cổ.

Mãi tán láo về giấc mơ tưởng tượng mười hai ông cọp ngồi nhai kẹo

gừng. Mãi mê vẫn đáp « trắm trắm, khanh khanh », Quyên và Thoan không hề biết có một đôi mắt si dại đang bí mật theo dõi mỗi bước đi của hai đứa.

Lúc ngang qua điện Thái Hòa, Thoan đi chậm lại, bàng khuâng nhìn những bậc cấp, nhìn 2 con nghệ đá đứng chết sững trong chuồng sắt, lòng man mác buồn. Quyên kéo tay Thoan bước nhanh :

— Thôi đừng tưởng niệm chuyện « cái quai guốc đứt » nữa. Chừ khanh có trượt đứt 10 cái quai cũng chẳng ai thèm xin về làm kỷ... nghệ nữa mô. Lên lầu Ngũ phụng chơi đi

Lầu Ngũ phụng nằm trên cửa Ngọ Môn, gian giữa có đặt ngự tọa, chỗ vua ngồi; hai bên là 2 cái gác ngày xưa dành cho các bà Hoàng Thái Hậu. Hoàng hậu chánh cung ngồi dự các khánh tiết. Sau ngự tọa, bên trái có một cái trống và một cái chuông rất lớn. Lầu ngũ phụng gian giữa lợp ngói hoàng lưu ly, hai bên ngói thanh lưu ly.

Từ lầu Ngũ Phụng, Thoan đảo mắt nhìn bốn phía. Mây bay từng cuộn nổi dưới không gian rộng. Thốt nhiên Thoan muốn mình biến thành nàng công chúa nhỏ. Nàng công chúa lạc loài cảm và điếc. Ngoại cảnh chỉ tới với mình bằng màu sắc, loại bỏ hết âm thanh. Âm thanh nếu có, cũng chỉ là tiếng sáo vi vu huyền diệu vẳng lên từ vực lòng mình. Và, tiếng nguyệt cầm cũng chỉ cảm nghe qua sự va chạm khe khẽ của mỗi dòng ý nghĩ. Loại bỏ hết âm thanh, loại bỏ tiếng nói cho lòng phong phú hơn, dẫu là sự phong phú nào nề, phong phú âu sầu buồn thảm.

— Bệ hạ ơi, thiếp muốn làm một công chúa, công chúa cảm và điếc.

— Tại rằng ?

— Bởi thiếp chỉ muốn nhìn thấy mọi vẻ đẹp mà không cần nghe sự ồn ào khua lên từ những cái đẹp đó.

— Khanh có đang điên đó không ?

— Khi cảm và điếc chắc mình nhìn cuộc đời thấy mới lạ hơn. Nếu cần, thiếp sẽ tình nguyện hóa đá, tượng đá đứng mãi trên cửa Ngọ Môn nhìn xuống mặt hồ, nhìn xuống hạnh phúc của những đôi cặp đang đi nhau đi hái chuyện thần tiên dưới đó. Và, nghìn sau mỗi lần có ai vô Đại nội họ sẽ ngược lên nói với nhau : kia, công chúa hóa đá đang chào mừng chúng ta, đang khuyến khích ta « yêu nhau, yêu nhau cho tới già đi ».

Quyên nhìn Thoan với khoé nhìn lạ lùng :

— Trời ơi, ái khanh nói lảm nhảm như con ma.

Thoan reo nhỏ :

— Được hóa đá trước khung cảnh thơ mộng ni chắc tuyệt lắm. Bệ hạ còn nhớ vở kịch diễn ở trường tết năm ngoái không ?

— Nhớ chớ, trắm đóng vai Hoàng Tử và khanh đóng vai Công Chúa hoa hồng.

— Biết không, khi mù phù thủy thổi phép phù, công chúa nhắm mắt

lại để hóa đá, thiếp đã có ý muốn hóa đá luôn, ngồi lì ở sân khấu và không muốn thức dậy nữa.

Quyên tát khế má Thoan.

— Thôi thức dậy đi, ái khanh đừng ngủ mê nói mê nữa.

Hai đứa cùng ngược nhìn nhau cười. Quyên nhìn lâu vào mắt Thoan. Đôi mắt ươn ướt như lúc nào cũng chỉ chực tan thành lệ. Mắt Thoan buồn quá. Nhớ đêm kịch hồi tết năm ngoái, Thoan thật kiêu diễm và đài các trong vai nàng công chúa hóa đá. Thoan thật xuất sắc trong vai trò đó, Thoan đã gây xúc động cho lớp khán giả ngồi bên dưới, họ đã khóc, rất đông người khóc khi thấy Thoan bị hóa đá trên sân khấu. Hai đứa có rất nhiều kỷ niệm với nhau, đêm kịch, nhiều đứa gọi Thoan là « công chúa âu sầu ». Bữa nay thì Thoan biến thành công chúa âu sầu thật tình rồi. Bởi vì, nàng công chúa ấy, sau đêm kịch ấy, đã để lòng rung động trước một tình yêu. Không phải tình yêu giả của chàng Hoàng tử trên sân khấu mà tình yêu của Quân, chàng hoàng tử không áo mào ngoài cuộc đời. Quyên kéo Thoan ra ngồi trên bậc thềm, hướng mặt ra phía bờ sông.

Thoan vờ núp sát vai Quyên nũng nịu :

— Bệ hạ ơi, đã mấy hôm rồi, tình sương mơ thiếp cũng ra sân ngắm nhận, không thấy con mô nào bay về cả.

Quyên nhướng cao đôi mày nguyệt khuyết :

— Đã có trắm ngày đêm cận kề bên ái khanh, khanh còn ngóng nhận làm chi cho hao hơi tổn sức ? Bộ khanh mong nhận mang tin chị về à ?

Thoan giả đờ chờ mắt e thẹn :

— Dạ.

— Ta cảm tưởng có hồ khanh có điền chi muốn dẫu ta. Thiết bụng là khanh đang mong nhận đem tin ai về ?

Thoan khều nhẹ tay Quyên :

— Trắm ghen ư ?

Quyên phì cười :

— Ồ, không, ta, ta... khó nói quá.

Thoan thở dài thậm thụt, lằm bằm :

— Đi mô mà nõ chộ về

Hay là ai bỏ bùa mê cho rồi !

Quyên làm như không nghe thoan nói. Quyên đưa mắt nhìn lên ngọn cờ quạt trên kỳ đài Phú Văn Lâu. Hai đứa đang ngồi hướng mặt về phía kỳ đài. Sau lưng, bên dưới là hồ sen và điện Thái Hòa. Phía trước, kỳ đài và dòng sông Hương thấp thoáng những mũi thuyền bông trắm lặn, hàng cây tê dại cúi đầu. Thoan và Quyên ngồi gần xế dưới mái lầu, chỗ đặt đại trống. Mặt trống đã bề nát, im hơi tắt tiếng không biết từ bao giờ. Mãi mê dẫu nao trắm trắm khanh khanh, hai đứa không hề

biết mình bị theo dõi bởi đôi mắt của anh chàng Quân. Quân đang thích thú nép sát trong một góc tối, sau vách gỗ mỏng, đang cố thở thật nhẹ nhàng rộng tai để nghe. Quân đã thấy Thoan và Quyên từ lúc hai cô bé xăm xăm đi vào cổng Đại Nội và đã « bí mật » theo gót «nhị kiều» tới đây.

Quyên thôi nhìn ngọn cờ quần quại. Mặt rờng khẽ cau lại, vẻ giận dỗi đáng yêu :

— Khanh vừa lằm bằm cái chi đó ?

— Dạ, tiện thiếp vừa đọc ca dao.

— Câu nó ra rành ?

— *Đi mô mà nỏ chợ về*

Hay là ai bỏ bùa mê cho rồi !

— Ai ? Ai đi và đi mô ?

— Bệ hạ nổi giận đó ư ?

— Không, ta, ta chỉ hỏi cho biết rửa thôi.

Thoan đưa ngón tay trở áp lên môi chum cười mỉm, mắt long lanh đá lông nheo « tổng tinh » Quyên, y hệt Điêu Thuyền « bút hồn » Lữ Bố.

— Tiện thiếp chỉ ngại nói ra bệ hạ ngất xỉu vì ghen.

— Cứ nói, ta đem lượng hải hà mà đối với ái khanh, khanh đừng ngại, dù sau lời nói của khanh, điện đại ni sụp đổ tức khắc ta cũng muốn nghe.

Thoan vuốt má Quyên, khúc khích :

— Bệ hạ thật đáng mặt quân tử, đáng mặt hảo hớn, anh hùng.

— Nói mau nói lẹ lên ta sốt ruột.

— Dạ.

— Nói.

— Dạ, tiện thiếp đang mong nhận đem tin một người về.

— Hẳn là ai ?

— Dạ, chàng là một võ tướng của triều đình.

— A, có phải là Hoàng tướng công không ?

— Dạ, đúng chàng là Hoàng Quốc Quân.

Quyên đứng vụt dậy, chống nạnh cười khanh khách.

— Hừ, khanh qua mặt ta ư ? Khanh tư tình với thằng nhãi ranh, tiểu tốt nó ư ? Khanh đừng mong nhận đem tin hẳn về nữa.

Thoan vì buồn bã quì gối ôm chân Quyên :

— Xin bệ hạ tha cho tiện thiếp tội chết. Biết bệ hạ đem lượng hải hà đối với thiếp, thiếp mới dám phơ mở tức lòng.

— Hừ, ngờ là khanh si mê ai, hóa ra si mê cái thằng tiểu tốt nó, khanh thật đáng tội chết phanh thây.

Trong góc tối, Quân choáng váng mày mặt khi nghe 2 con nhỏ gọi ngay chóc tên họ mình ra, nhiech mình là thằng nhãi ranh, tiểu tốt. Quân ê mặt ê mày, lửa giận bốc cháy bùng gan.

(Còn nữa)

VỀ LỜI HẸN THÁNG BA TỪ KẾ TƯỜNG

Tặng H. và Phạm Tuế

Rồi tháng ba mưa lạnh mặt hồ
Ta không về nhìn nước bơ vơ
Không về, con dốc buồn thăm thẳm
Nhìn cánh mây che đỉnh lá mờ

Nhà em ta nhớ làm sao quên
Màu vôi ngã xuống bóng chiều lên
Mùa hoa rục rở trong mùa bướm
Ròn dưới chân ta tiếng để mèn

Ta lên khi đó mưa còn bay
Hồn ta, con nhện nhỏ trong cây
Bâng khuâng se một đường tơ mới
Và rất ngây thơ tiếng thở dài

Tình ta ta biết chứ sao không
Như mùi hương quý như là nhung
Gửi trong đôi mắt buồn xa ngái
Hồn ngỡ chiêm bao lá vẫn mừng

Lá thương nhớ đã rơi về đâu
Đời ta nghe thoáng lớp sương mù
Tình em nghe thoáng như là khói
Còn có vầng trăng mọc rất sâu

Rồi tháng ba mưa thật tội tình
Nghe ai về trong nước lênh đênh
Có nhớ tiếng chân dài xưa cũ
Bước trên đời mưa tơ cỏ xanh

Chung quanh ta, ô! mùi nhựa thông
Đàn reo trong gói tiếng mơ màng
Áo em bay nhẹ tờ mây trắng
Một chút tình bay qua mắt nhưng

Ta tắm trong mùa hương ngát say
Tóc em buồn chẻ sợi trên vai
Một đóa quì vàng tươi mái đất
Ta ngủ mơ làm trời thu phai

Hẹn với em như thề đàn quên
Tháng ba mưa, giọt lệ chung tình
Trong thành phố lạnh gây thương
Em có còn đi học một mình ?

Hẹn với em về kịp mùa thu
Khi thông xanh hát khúc nhạc sầu
Trên đời hạnh ngộ chùm hoa nở
Sao giữa lòng ta trắng bề dâu

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

diễn tích tên các ngày trong tuần dương lịch

LUNDI : Ngày của mặt trăng
(Lunce)

(Tiếng Anh Monday, do chữ Moon:
mặt trăng)

MARDI : Ngày của sao Hỏa tinh
(Mars)

MERCREDI : Ngày của sao Thủy
tinh (Mercure)

JEUDI : Ngày của sao Mộc tinh
(Jupiter)

VENDREDI : Ngày của sao Kim
tinh (Venus)

SAMEDI : Ngày của sao Thổ tinh
(Saturne)

DIMANCHE : Ngày của Chúa (Dies
Dominica)

những chuyện ngẫu nhiên

Vào lúc 11 sáng ngày 11 tháng 11
năm 1918, có một đứa bé ra đời tại
làng Chutsey (Anh) giữa lúc hồi còi

chăm dứt cuộc đệ nhất thế chiến. Ba
nó hay tin này lúc dờn khỏi hầm trú
ân. Để giữ mãi cái kỷ niệm đặc biệt
này, cha nó đặt tên cho nó là Hòa
Bình (Peace).

Nhưng oái oăm thay, cậu Hòa
Bình kia lại bị Đức thả bom chết
cũng vào lúc 11 giờ sáng thứ hai ngày
11 tháng 11 năm 1940, cậu vừa tròn
22 tuổi.

TẠ VĂN SĨ (Kontum)

dành cho bạn ngọc yêu hoa

Mỗi tháng trong năm được trưng
trung bằng một loài hoa. Ở Pháp
mười hai tháng trong năm được tiêu
biểu bằng những loài hoa sau :

Tháng giêng : hoa hồng, hoa
tuyệt.

Tháng hai : cầm chướng, ngọc
trâm.

Tháng ba : đồng thảo.

Tháng tư : hoa huệ, cúc.

Tháng năm : huệ rừng, sơn trà.

Tháng sáu : hồng trắng.

Tháng bảy : cúc và huệ nước.

Tháng tám : anh túc.

Tháng chín : kim liên.

Tháng mười : hốt bố (houblon).

Tháng mười một : thực dược.

Tháng mười hai : ô rô.

LILAS (sưu tầm)

tìm hiểu mình

Bạn hay sờ cằm : bạn là một
người đứng đắn và hay quan niệm
cuộc đời một cách thận trọng. Thích
tiền bạc và trung thành. Yêu cuộc
sống gia đình.

— Bạn hay chéo các ngón tay
hay bẻ đốt ngón tay : bạn có nhiều

ý tưởng hay nhưng không biết diễn
tả và hay do dự.

— Bạn hay cắn móng tay : thiếu
tự tin và hay mất bình tĩnh, nhiều
mặc cảm tự ti. Đó cũng là dấu hiệu
của sự ích kỷ chỉ biết mình.

— Bạn hay ôm đầu : tinh thần
căng thẳng, không tự kiểm soát được.
Thiếu kiên nhẫn, dễ xúc động, nhưng
cũng dễ vui.

— Bạn hay đề một tay lên ngực,
tay kia lơ lửng như đang tuyên
thệ : một cử chỉ của người ưa giao
thiệp và tình tình chân thật.

— Bạn hay sờ chuỗi đeo cổ hay
chiếc nhẫn hoặc chiếc bông đeo tai :
bạn có tâm hồn mơ mộng. Thích
cuộc sống thay đổi và thường theo
ý kiến người hay.

— Bạn xoa tay vào nhau : bạn
có cử chỉ của người đóng kịch, hay
nói dối. Ý tưởng không liên tục.

— Bạn cứ kéo ra kéo vô chiếc
nhẫn ở tay : tinh thần thường căng
thẳng, lo âu.

— Bạn hay lấy tay che miệng khi
cười : bạn thiếu tự tin nhưng cứng
đầu dễ sợ Hay bất đồng ý kiến với
người khác.

PIANO

tư tưởng

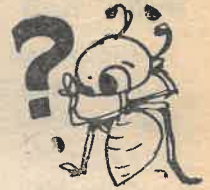
● Tôi tìm cái mình không thể có và
tôi có cái mình không thể tìm.

● Nguồn vui nổi sâu của tình yêu
thường mênh mông; điều tình yêu
thiếu, tình yêu thừa cũng vô cùng,
vô tận.

● Đời ta ngắn ngủi, chỉ có vài ngày
dành cho thương yêu ! Nếu sinh ra
để lao khổ, để nhọc nhằn đời sẽ dài
vô tận.

R. TAGORE (Úc My ghi)

Kiến
Vàng
ơ !

HỎI : Kiến vàng thân thương
làm sao để hẳn thấy dáng tình yêu
đẹp trong diện mạo xấu xí (kinh
khủng) của mình dành cho hẳn trong
lúc hẳn chỉ thấy có bạn rất xinh
xắn đang đi bên cạnh mình trở kiến
vàng ?
ĐOÀN SAO

ĐÁP : Chả nhẽ lại khuyên bạn làm
một cuộc rong ruổi kiên nhẫn tay
ba để đợi cho hẳn « mở mắt » ra
được — Thôi, ta về ta soi gương
và ngồi khóc một mình còn sướng
hơn.

HỎI : Kiến vàng ơi ! Kiến vàng ơi !
Khi dân « húi cua » bị dân « kip tóc »
tặng cho một bạt tai, thì lúc đó hẳn
ta phải làm gì nhỉ !

TÂN UYÊN (Đà Nẵng)

ĐÁP : Có lẽ hẳn ta nên vàng lời
Chúa dạy, đưa thêm má bên kia
cho nàng « âu yếm ». Xong, sau đó
hẳn nên tự nhủ, bố mẹ yêu con
cái cho roi cho vọt, con gái yêu
con trai thì tặng cái bạt tai. Và đó
là bài học thứ nhất.

HỎI : Kiến vàng ơi ơ ! Làm sao để
biết được rằng mình đã chết và trong
lúc chết người ta có cảm thấy làm sao
không ?
THANH DI (Biên Hòa)

ĐÁP : Khi Diêm Vương hỏi : Ơ, con
nhỏ đi đâu lạc tới đây vậy kia ? —
Con nhỏ cảm thấy buồn quá, vì từ
đây không còn được đọc Tuổi Ngọc.

ngôn ngữ của đá

Giống như các loài hoa, đá quý và hiếm cũng được xem trọng trưng cho các đức tính như sau :

Kim cương : tinh khiết
Ngọc bích (Emeraude) : đức hạnh
Hồng ngọc (Rubis) : ái tình
Sa phia (Saphir) : khôn ngoan
Ngọc trắng sữa (Opale) : hy vọng
Hoàng ngọc (Topaze) : thành thật
Lam ngọc (Turquoise) : thận trọng.

LILAS

ý tưởng hay

— Cái tuyệt hay lại là tử thù của cái hay.

MONTESQUIEU

— Cái ảo vọng cuối cùng của ta là tin rằng mình không còn ảo vọng gì nữa.

MAURICE CHAPELAN

— Càng cao lên tức là càng thấy mình trở thành lạnh lùng.

R. OFFNER

— Chính những gì chúng ta biết đã cản trở không cho ta hiểu những gì chúng ta chưa biết.

A. DAULES

— Có cái gì khờ dại bằng bàn về cách nói không.

CICÉRON

Bích Huyền (ghi)

những phát minh khoa học

— Giáo sư Barraquer (Bogota) chữa được các tật về mắt bằng cách chà giác mạc bằng đá mài.

— Nhà vật lý học người Anh John Fremlin báo động : 1000 năm nữa, trái đất sẽ thành địa ngục. 60 triệu tỷ nhân mạng trên trái đất lúc bấy

giờ sẽ phải làm cho các xác chết thành thuần chất để ăn và mỗi thước vuông đất sẽ có 120 người ở chen chúc với nhau. Người ta sẽ xây cất những tòa nhà 200 tầng. Lúc đó mặt địa cầu sẽ phát ra ánh sáng. Sự nóng đó sẽ không cho phép nảy nở gì mới nữa cả. Đời sống vì không thể tái tạo sẽ tắt hẳn đi. Tuy vậy chúng ta không phải lo ngại bởi vì từ bây giờ đến 1000 năm nữa hãy còn lâu và biết đâu nhân loại sẽ tìm được cách di cư lên một hành tinh nào khác mà sinh cơ lập nghiệp.

— Nhờ một phương pháp mới của nhà vật lý học Mỹ Donald Mattox, từ đây lớp mạ vàng sẽ không bao giờ mòn nữa mà sẽ dính chặt vào chất kim khí bên trong.

PIANO

mệt

Một bà khi lên một ngôi nhà chọc trời, hỏi người gác thang máy :

— Nghề của anh mệt quá nhỉ ?

— Dạ vâng.

— Người lên làm anh mệt hả ?

— Thưa không.

— Thế người xuống hả ?

— Thưa không.

— Thế thì làm sao mà mệt kia chứ ?

— Dạ mệt vì những câu hỏi lời thôi và liên miên !

MI-EO HUƠNG

đâu có mắt gì

Sau mấy tháng nằm điều trị tại bệnh viện của một bác sĩ tư, lần khám cuối cùng, thấy người bệnh đã khỏi nên bác sĩ xã giao :

— Nhờ lòng tin tưởng của ông, ông đã lành bệnh.

— Dạ như vậy thì tôi rất cảm ơn bác sĩ và bây giờ tôi có thể về chứ ạ ?

— Thưa còn tồn phí hai tháng ông nằm trong bệnh viện tôi ?

— Thì bác sĩ chỉ vừa nói rằng nhờ lòng tin tưởng của tôi mà tôi lành bệnh chứ bác sĩ có mất gì đâu.

MI-EO HUƠNG

đơn giản

Kỷ niệm 150 năm sinh nhật Henry David Thoreau, các nhà xuất bản Pháp in một loạt mấy tác phẩm của triết gia Hoa Kỳ quá cố. Đó là người đã mớm cho thánh Gandhi ở Ấn Độ thuyết tiêu cực để tranh đấu bất bạo động. Cố nhiên đó cũng là người ảnh hưởng đến đường lối hoạt động của Martin Luther King đã quá cố. Micheline Flak cho rằng Thoreau là tác giả được dịch nhiều nhất thế kỷ 19. Có điều lạ là dịch ở đâu đâu chứ không có ở Pháp. Cuốn La Désobéissance civile viết ra nhằm chống lại lại chính sách bất công đối với những người da đen tại Hoa Kỳ, nhưng đến năm 1940 nó đã gợi ý cho một cuộc tranh đấu lý thú ở Đan Mạch. Vua Christian phản đối sự đàn áp người Do Thái, bị Đức quốc xã cấm cung trong dinh, viện có là nhà vua mắc bệnh. Người ta bèn in cuốn La désobéissance civile rải khắp nơi như truyền đơn. Và dân chúng Đan Mạch cứ hàng ngày kéo nhau hàng nghìn người mang hoa tràn vào chập ních cung điện để cầu chúc nhà vua mau lành bệnh. Cản ngăn thế nào cũng không nổi. Giết ? Xử tử những người mang hoa thăm dệnh ư ? Vô lý ! Rốt cuộc Đức phải trả tự do cho nhà vua. H.D. Thoreau

sống trong căn lầu tự mình dựng cất hết sức giản dị, tự ý loại bỏ những nhu cầu không thực sự cần thiết : không ăn thịt, không uống trà, không uống cà phê, đắp rất ít chăn, dùng rất ít vật dụng, giao thiệp với rất ít người. Khẩu hiệu là : Đơn giản. Y hệt như Gandhi. Người đơn giản ấy đã chết vì bệnh lao năm 44 tuổi.

PIANO (ghi)

khoa học hạng... ruồi dấm

— Có những lúc yêu đời bạn muốn sống mãi mãi ? Ti mách bở một kế là cứ việc bay sang một hành tinh trong gia đình Thái Dương mà ở. Tử vương tinh đấy. Một năm ở đấy dài bằng 284 năm ở địa cầu. Hành tinh này cách mặt trời sơ sơ có 5.873 triệu km thôi !

— Mặt trời đã sưởi ấm đại cầu khoảng 5.000 triệu năm trước và tạo mầm sống cách nay 3.000 triệu năm. Trong tương lai chuyện gì sẽ xảy ra ? Mặt trời chuyển mình qua giai đoạn bất bình thường một cách khủng khiếp. Sao những xáo trộn mặt trời tắt dần và tiêu diệt cả địa cầu lẫn những hành tinh kế cận. Các bác học gia đã tiêu đoán ngày tận thế rồi. Bạn có cần kiểm chứng không ? Đợi 5.000 triệu năm nữa. Chưa muộn lắm bạn nhỉ !

ĐIỆP (góp nhặt)

anh tù lảm chuyện

Tại vương quốc Monaco, một ông chồng bị kết án tử hình vì tội giết vợ.

Nhưng tại Monaco lại không có phương tiện hành quyết đành phải cho giảm án thành khổ sai chung thân. Nhưng lại càng phiến toán hơn...

Sau khi giảm án xuống còn tù chung thân, nhưng không có nhà tù. Lại phải thiết lập, tuyển dụng cai tù để trông nom.

Sáu tháng đầu không có chuyện gì xảy ra. Tù nhân suốt ngày ăn và ngủ. Nhưng ông Hoàng là người tiết kiệm : Ông bắt tường trình từ khoản chi tiêu nhỏ nhất trong xứ (công việc thật dễ, có chi tiêu nhiều gì đâu !) Người ta mới trình về sự chi phí cho nhà tù : nào tiền lương cai tù, nuôi tù. Ông nghĩ tù nhân còn quá trẻ việc chi tiêu này không biết kéo dài đến bao lâu nữa. Ông hạ lệnh Bộ trưởng Tư Pháp phải bớt khoản chi tiêu này. Ông Bộ trưởng và chánh án bàn nhau bỏ viên cai ngục đi. Bắt tù nhân tự trông coi mình, nếu hấn vượt ngục càng tốt.

Cai tù nghỉ việc rồi, hàng ngày một anh phu bếp trong cung mang cơm ra cho tù nhân ăn. Tù nhân cứ ở lì trong tù không chịu trốn đi. Cho tiện việc, về sau hàng ngày tù nhân vào hấn trong cung vui ăn cơm. Suốt ngày la cà ăn chơi. Nhưng tối bao giờ cũng về ngục ngủ. Tình trạng ỏi oăm thay. Các quan lại họp và quyết định :

Đuổi tù nhân ra khỏi vương quốc Monaco. Tù nhân phản đối: Các ông rất tử tế. Tôi bây giờ vô gia đình, vô nghề nghiệp. Rồi tôi làm gì để sống. Các ông kết án tử hình, nhưng lại không giết, giảm làm khổ sai chung thân tôi không nói gì. Có mỗi ông cai tù để trông nom tôi các ông cũng lại bỏ đi. Tôi vẫn chẳng nói gì. Ngày nay lại đuổi tôi đi khỏi xứ. Đâu có được. Tôi là tù nhân, tù nhân do các ông kết án. Tôi đã thi hành bản án một cách đàng hoàng, tôi nhất định ở lại.

Cả pháp đình lại bàn tán xôn xao. Quốc vương giận dữ bắt phải có biện pháp đối phó ngay. Sau cùng mọi người quyết định biếu tội nhân 1 số tiền hưu bổng là 600 quan để ra ngoài quốc lập nghiệp tù nhân mới nhận lời. Anh thuê ngay một miếng đất kế vương quốc Monaco và sống yên lành tại đó, coi thường, tất cả.

THEO GUY DE MAUPASSANT
(Nguyễn Chính ghi)

nụ cười

Nụ cười là giấy thông hành cho phép vượt qua biên giới tình cảm. Cái ngày mà ta thiệt hại nhất là ngày mà ta không cười.

CHAMFORT

Một nụ cười chẳng mất vốn mà lợi rất nhiều.

DALE GARGÉNIE

Một nụ cười không đắt hơn ánh điện, nhưng nó cũng tỏa ra ngàn ấy ánh sáng.

L.M. PIERRE

Một ngày không có nụ cười là một ngày thiếu sót.

JEAN COCTEAU

thời gian

Thời gian không đo lường bằng năm tháng mà bằng những gì chúng ta thực hiện được.

H. CASSON

Thời gian làm cho nhân da mặt người ta và làm cho láng cái vỏ bánh xe.

PAUL MORAND

CƠN ĐƯỜNG LÁ XANH (ghi)

công dụng của ngón út

Ngoài việc ngoáy tai và cạy mũi, các đấng húi cua còn dùng để gỡ đầu ; các nường kẹp tóc dùng nó đeo nhẫn để bảo với thiên hạ rằng ta đang kén chọn.

NHƯ CHIM RỪNG SÁO NÚI

NGUYỄN CÔNG MINH

Mùa hè này chú Văn lại không về rồi, chú Văn không ghé lại. Cô bé bây giờ không còn «mít ướt» như xưa nữa đâu, Hà Miên bây giờ không còn đòi quà vặt. Không còn bắt chú phải ngồi chải chỉ bằng lược dày nữa đâu. Hà Miên lớn rồi cơ mà, Hà Miên đang học thi chú có biết ? Vậy mà giận chú Văn ghê lúc nào chú cũng làm như Hà Miên mới vừa trượt lật, trượt mọc răng không bằng. Nhớ lần ăn cơm với chú, Hà Miên làm đồ có hai hột cơm mà cứ trêu hoài. «Ăn uống đồ tháo như con nít đây tháng bị ọc sữa» Lần về này, chú mặc sức mà trăn tráo nhìn Hà Miên lớn. Hà Miên không thèm thối «nơ» đỏ hai bên bím tóc, không thèm ăn cà rem nhều nhảo, mà Hà Miên cũng không thèm ngậm mấy hột ô mai của chú Văn cho đâu. Làm như vậy con nít lắm phải không chú !

Chú Văn về lần này Hà Miên sẽ bắt chú tập Hà Miên uống rượu, tập nhấm nháp café «phin» cơ, thứ mà Ba và chú Văn thường uống đó. Hà Miên thấy chú Văn đạo mạo người lớn, chú Văn khinh khỉnh khi ngồi bên ly café nghi ngút khói. Chú Văn già rồi, chú Văn chai lỳ sau những hơi thuốc. Phải rồi, Hà Miên phải học hút thuốc nữa. Chắc đấng lắm phải không chú ? Và hỏi nữa ? Đề coi nào. Ừ, phải rồi chú Văn là «vua» ngập dài mà không che miệng đó. Sời ơi ! Cái răng khềnh của chú sao mà dễ «xương» ghê. Cứ trông miệng chú làm muốn «ghét» ghê. Chả bà Đoan dạy vạ vật, bà Đoan khó cứ như ông Chặng, có lần bà ngập không kịp che tay trông như mồm sư tử trong sở thú. Chú Văn còn nhớ cái mồm sư tử không ? Hôm kỳ chú Văn đưa Hà Miên đi vào xem sở thú đó.

Mà nè chú Văn có biết thằng Hy em cô Tỷ không ? Thằng lỏi đó hôm qua đi hỏi cưới Hà Miên. Trời ơi ! Thiệt là rùng rợn phải không chú Văn ? Hà Miên đang leo ôi ngoài vườn, nghe chị ở ra cười, bảo :— Người ta hỏi

cười cô trong nhà, ngoài này còn mãi mê lo hái ổi. Không sợ đàng trai họ cười cho thúi đầu à? Nghe chị ở nói Hà Miên suýt chút nữa buông tay mà té rớt. Đầu óc Hà Miên quay cuồng, tối sầm lại. Thiệt là loạn phải không chú Văn? Bộ thằng lỏi đó hết vợ để cười sao mà cứ nhằm Hà Miên? Hà Miên biết ba má vì xã giao mà tiếp họ chứ đời nào ba má nữ nhận lễ hỏi. Mà ví dầu ba má có gả ép cho thằng nhóc Hy đó, thì Hà Miên cũng không thêm ưng đâu. Hà Miên mà có chồng thì chú Văn buồn lắm, Hà Miên biết hết mà! Có lần Hà Miên khen một ông bạn của chú đẹp trai, vậy mà chú Văn buồn giận đến lừ lừ cả buổi cơm tối. Hà Miên mà có chồng rồi, chú Văn sẽ ngàn đời không trở lại ghé thăm! Chú sẽ không bước vào lại cửa cổng có nhiều hoa ti gôn đỏ. Chú Văn sẽ ngàn đời làm chim rừng sáo núi soài cánh về buồn ngàn miệt rú. Chim về núi không một lần trở lại đồng bằng. Sáo về buồn biết bao giờ về cành cũ?

Hà Miên lấy chồng rồi ai sẽ biên thư? Mười mười lá thư dày cộm đề đôi lấy của chú một tờ thư ngắn mỏng, viết tháu, viết dối. Thư chú Văn viết thật nhiều lỗi chính tả, thư chú Văn dán thiếu tem. Chú Văn làm Hà Miên cứ phải nộp tiền phạt hoài. Hà Miên biết mà! Lương chú lãnh ra ít lắm, chú lại phóng đãng ăn tiêu nữa. Cô nào nào mà lấy chú Văn sau này chắc là khổ lắm.

Mấy hôm nay Sài Gòn lạnh căm căm về sáng, không biết chú Văn giờ này ở đâu? Làm gì? Nơi đó mây rừng gió rú lạnh lắm? Chú Văn đã bận áo ấm vào chưa? Chiếc áo len màu tro Hà Miên đan tháng rồi đó. Nơi đó chú Văn bây giờ đang hút thuốc? Chú Văn còn tiền mua thuốc không? Bữa nay ngày mười rồi, trong bóp chú Văn còn bao nhiêu tiền để lấy lát đến hai mươi tây đầu tháng? Nơi đó, chú Văn đang tắm ruối dài trùm chăn mà gọi nhớ? Chú Văn nhớ gì về gì về thành phố đèn hoa áo dài, robe ngắn? Những chiếc áo dài nhiều màu năm tà, ba vạt. Thành phố đầy dãy những quán café về tối, những quán ồn ào một loại nhạc kích động, sáng trắng trong ánh màu black-light. Thành phố náo nức đua đòi, hăm hở lôi kéo người chưa đến, thành phố nuôi tiếc vô vàn cho kẻ bỏ đi xa.

Hà Miên nhớ ra rồi — có lần chú tự ví mình như một thứ mọi chưa được đặt tên trên miệt buồn. Sời ơi! Chú khôn ghê cơ, chú mà là mọi thì Hà Miên phải là một thứ sắc dân gì đó man di hơn, mọi rợ hơn, tí như mọi rừng Phi Châu. Như chú Văn có thật sự là mọi rừng đi nữa, thì Hà Miên nguyện sẽ đời đời làm sơn nữ. Cô sơn nữ sẽ ca múa cho mọi cô đơn nghe lúc buồn. Sơn nữ sẽ hái cây rừng cho mọi cô đơn ăn, dâng nước nguồn cho mọi cô đơn uống. Sơn nữ sẽ ngủ dưới lá rừng hoa dại. Sơn nữ sẽ thu gọn mình trong vòng tay mọi cô đơn.

Những giọt mưa khuya gõ nhịp trên mái ngói. Những cơn gió lùa rì rào qua kẽ lá chòm cây. Tiếng rì rả côn trùng náo nức vọng về. Thênh thang như giáo đường về tối, khoan nhặt du dương như một biến khúc cổ tây phương. Mưa thêm nặng hạt, phủ chụp thành phố đêm. Cơn mưa nhẹ không sấm chớp. Hà Miên nghe nặng trĩu đôi mắt, Hà Miên kéo cao chăn.

Có tiếng chuông reo, Hà Miên tắt tả ra mở cổng. Qua phút ngỡ ngàng, Hà Miên reo vui:

— A, chú Văn về...

Văn nhận ra Hà Miên trong bộ complet màu tối sẫm, hông lớn. Đưa con gái sau phút ngỡ ngàng, hấp tấp rộn ràng chạy ra mở khóa cổng, như sợ rằng sự chờ đợi sẽ làm chú Văn đổi ý. Rồi chú Văn sẽ lại ra đi như con chim lạ đậu lại thành phố, một cái ngừng đầu, hai cái tia lông, chốc chốc lại cất cánh bay đi trong sương khuya gió sớm.

— Thịnh có về phép không?

— Thật lâu rồi, sáu tháng hơn. Chú Thịnh cũng lười biên thư như chú.

— Chú vừa được thư của nó.

— Chú về phép à?

— Ừ, chiều cuối tuần sao cô bé không đi phố?

— Bạn học thi, bài vở còn nhiều quá.

— Đạo này còn mót cà rem nữa không?

— Chú thì cứ vậy luôn. Truyện xưa xưa như Kim tự tháp Ai Cập.

— Ghẹo cho cô bé nhớ đời.

— Ai thì Hà Miên nhớ, chứ chú thì không, chắc chắn trăm phần ngàn là không.

Chú Văn lừ lừ mắt nhìn Hà Miên nói. Chú Văn thừa khả năng đo lường chân giả trong từng lời nói của Hà Miên. Chú Văn chăm chăm nhìn làm Hà Miên như bị nổi gai, như bị rốn tóc gáy. Cũng cái nhìn này, lần về phép trước, chú Văn nói bên tai Hà Miên « Mắt Hà Miên sâu như vực, trong không gọn như nước đầm Thủy Tú, với vợ như mặt phá Tam Giang. Đôi mắt hiền thực như gió chiều về miền man đầy phía sau cồn cát vàng chạy dài mùt mắt. Mắt Hà Miên xanh như rừng Dương vút, che chưa hết nóc giáo đường rong rêu, cao. Đôi mắt chan chứa u hoài như ngư dân miền biển, nhìn về phía trời cao mà mơ ước chuyện mưa thuận gió hòa ».

— Chú nhìn gì dữ vậy?

— Xem cô bé lớn.

— ...

— Và đẹp.

— Chú không có quà cho Hà Miên sao?

— Có, lần họp hành quán tuần trước, ở Tiểu Khu, chú có ghé qua phố chợ mua cho cô bé vài hộp mè xừng.

— Hà Miên không ăn mè xừng đâu.

— Chú không thể mua những thứ ngon hơn được.

— Không phải vậy, ăn mè xừng sún hết răng.

— Sún hết răn dễ thương.

Hà Miên dầy nẩy, Hà Miên người lớn, Hà Miên dối hơn:

— Ghét chú ghê.

— Nhiều ít?

— Hơi nhiều nhiều.
— Mai mốt chú đi rồi ghét. Bây giờ thời...
— Thời sao chú ?
— Giặt dùm chú bộ đồ dơ đang bận.
— Giặt đồ chú phải tốn một hộp bột Viso, và mười mười thước khối nước.

— . . .
— Mà thôi. Miên không giặt đồ chú đâu.
— Sao vậy ?
— Thấy nó kỳ cục sao đâu.
— Đừng lý, ngoan chú thương nhiều, tối chú dắt đi ciné.
— Chú xin ba má giùm nghe. Chỉ có chú xin mới được thôi.

Buổi tối trời đen thẫm, sao trời kết hoa trên cao. Gió hây hây lạnh, không mưa. Hà Miên đi bên chú Văn. Con đường thẳng dài có trồng nhiều cây lớn dọc bên lộ. Con đường xe chạy vút nhanh có ít ngã tư. Một vài ông cảnh sát già uể oải đứng bên đường chờ măn phiên gác. Chú Văn hút thuốc nhiều hơn nói. Hà Miên cố nhai nhặng chậm bước, con đường vẫn mất hút sau lưng. Con đường hôm nay ngắn, thời gian như trôi nhanh.

— Ba má có hỏi Hà Miên bảo là chú đưa đi coi hát nghe hôn.
— Chi vậy.
— Con gái không được đi đêm ngoài phố, nhất là với một người đàn ông.
— Hà Miên đi với chú mà.
— Thì...

Chú Văn ồm ồm, chú Văn bối rối, Hà Miên thích thú ra mặt. Hà Miên biết mà ! Ít ra chú Văn cũng phải có lúc bối rối, Hà Miên biết có lúc rồi chú Văn cũng « người » như ai.

Con đường dẫn về nhà nhiều bóng tối, lối sỏi từ cổng vào nhà lại càng thêm nhiều bóng tối dưới giàn hoa hoa ti gôn. Có tiếng gió rừ rừ trong lá. Hà Miên loay hoay mở khóa cửa, chú Văn đứng im. Im lặng toàn diện. Một lúc Hà Miên đưa chìa khóa cho chú Văn mở dùm. Chú Văn cầm lấy bàn tay Hà Miên. Hà Miên làm gì đây với đôi tay lạnh run trong lòng bàn tay ấy ?

ĐÃ PHÁT HÀNH

THƯƠNG NHỚ MƯỜI HAI

Tùy bút của **VŨ BẰNG**

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG xuất bản

một nơi dọc đường dài — ngụ ngữ

(Tiếp theo trang 24)

Và không xin quá giang được, phải chịu khó đi bộ. Theo sự chỉ dẫn cẩn kỹ của người đàn ông nói giọng Bắc, tôi tách xa dần đoạn phố đông, qua một bãi đất trống, tiến dần đến khu trường học. Trong màu nắng lóa, tít phía cuối đường đi tới, thoáng thấy một đám người to lớn đang cầm cờ vàng sọc đỏ đưa lên cao như đang biểu tình đòi hỏi gì đó, tôi đứng lại. Hình như đám người đang chụm đầu vào nhau bất động. Hình như một đồng tượng thì đúng hơn. Tôi bước tới, bước tới. Bước tới, gần lại thêm. Quả nhiên, không còn hình như gì nữa mà đó là một đồng tượng thật. Sự phát giác kỳ cục nhưng tôi cũng không đủ sức để cười nữa, mệt quá.

Gần đó, dọc lối đi có trồng nhiều cây ven bãi đất rộng, thấy một đám học trò trai mặc áo quần trắng xanh đi ra, tôi đón lại hỏi :

— Lối nào vào trường trung học công lập ?

— Lối này...

Nhiều đứa cùng đưa tay trở lui phía sau chúng. Tôi hỏi nhanh.

— Các em vừa tan trường à ?

— Dạ vâng.

• — Có thấy thầy Nhơn còn trong đó không ?

— Bọn em không biết, sáng nay bọn em không học với ông Nhơn.

Bọn nhỏ không học với Nhơn sáng nay nên không biết sáng nay Nhơn có dạy không nhưng dù sao đi nữa cũng chắc chắn rằng tôi đang tìm được đúng ngôi trường hần phục vụ, chỉ còn một điều là nếu hần có dạy sáng nay, dạy đến giờ cuối, không biết tan trường hần đã về chưa. Phải gấp một chút.

Học trò ra mỗi lúc một đông hơn. Tôi ném cái xác vào bóng cây bên trụ cổng gần trước cổng trường, len qua đám học trò, đi vào. Cổng trường là hai khối vôi thấp hẳn và sân trường là một vùng sỏi đá khô cằn vòng lên phơi trống đằng trước, nổi từ bờ cỏ hoang ngoài rặng tít vào dãy nhà tường quét vôi vàng cau, mái lợp tôn sơn đỏ như ngói. Học trò trai áo quần xanh trắng ra trước, học trò gái áo quần tím trắng chậm chạp ra sau. Tôi vừa bước từng bước ngắn vừa đảo mắt trông quanh xem thử Nhơn ở đâu và đứng ghé lại với một đám học trò bu đông xem hai đứa gái đánh lộn. Tôi chen vào, can chúng ra. Cả hai đứa gái đều nói giọng Bắc, sách vở bị rơi tung dười đất, hai khuôn mặt đỏ gay, hai đầu tóc dài rối, bốn bàn tay bấu vào giặt tóc, xé áo quần nhau. Tôi cố can thiệp nhưng không kịp nữa, không biết làm gì hơn là giặt lui lại khi một trong hai con bé bị bạn xé đứt nửa thân áo, kéo sỏ cả giấy nịt vú. Được dịp, đám đông càng lúc càng đông đúc òn ào hơn nữa. Hai con bé ngưng ngưng ôm áo ôm vú thoát nhanh đi. Vừa lúc, các giáo sư đến. Đám đông tản ra, và thay chỗ cho hai con bé, nhiều đôi mắt đang quay lại nhìn tôi, nhiều tiếng xì xào không rõ giọng. Tôi đứng trông quanh, tiếp tục tìm kiếm. Không có Nhơn trong số mấy giáo sư vừa đi ra nhưng có Thu. Thu thấy tôi, một tay ôm mấy quyển sách, một tay đưa lên vẫy cười.

— Mời về trưa này à ?

— Trưa này.

— Sao biết đây tài vậy ?

— Hồi loanh quanh. Nặng quá.

Mời về trưa này, đã đi hồi loanh quanh và nặng quá. Lẽ ra tôi phải nói thêm năm ba câu nữa, ví dụ như cái xứ gì quái đản, người ngợm chi kỳ cục, học trò đầu man rợ thế...chẳng hạn ; nhưng không đủ sức nữa.

Rồi từ đó, lần giữa đám học trò kinh thượng, tôi xách xác theo Thu đi bộ về. Qua một đỗi đường dốc khá dài đến quán cơm. Buổi sáng Nhơn không có giờ dạy, đã ăn trước về nhà rồi ; tôi và Thu vào, bà chủ quán nói giọng Bắc dọn ra hai phần cơm ở chiếc bàn nhỏ cạnh mấy bàn chung quanh. Tôi lui phòng sau kiểm nước rửa ráy qua loa, trở ra, Thu đang chuyện trò với hai ba tên khác ở bàn bên cạnh. Khách mỗi lúc một đông thêm, hầu hết đều là học trò Nông Lâm Súc mặc màu nâu và giáo sư của các trường trung học thị xã.

Ở đó, ngay trong trưa đầu tiên tôi đã gặp lại một số người quen dọc đường lang thang trước và học thêm một nghĩa mới của động từ «đàn áp». Đàn áp, ngoài nghĩa cũ có trong tự điển còn có nghĩa mới là mời cho...

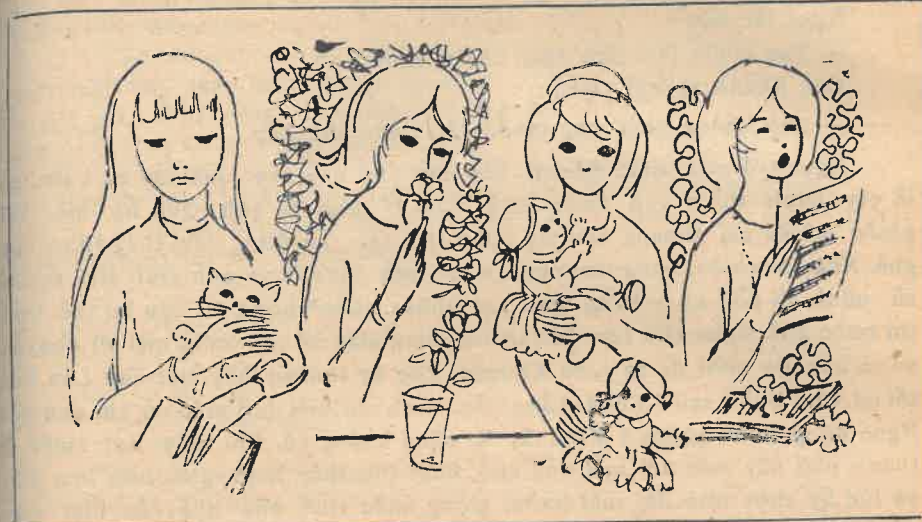
Thu đẩy hai ly nước đó cho Hồng và một thanh niên đang ăn ở bàn bên cạnh.

— Ê, đàn áp hai đũa bây hai chai cam vàng chơi.

Và, ở đó, căn quán ăn lụp chụp của người đàn bà Bắc cạnh lưng dốc phía đầu vùng phố cũ, tôi đã với Nhơn, Thu, Trung lui tới nhiều ngày tiếp theo. Lui tới quen thuộc dần, biết thêm những điều mới. Quen thuộc với núi đèo, sinh hoạt thị trấn, tiểu khu, lai lịch của phố xá, chỗ ngồi trong các quán café, các quán ăn ; biết thêm các đầu mới như vì sao có tên Blao, vì sao có những xen những cảnh trong cái câu chuyện kể dài dài được bọn tha hương ghé ở tiếp nhau kể và gọi là *Blao chi đi*, biết Blao không những chỉ có trà, café mà còn bơ, sầu riêng, mít tổ nữ, quýt, cam, vú sữa, trà tiên ; biết cái tên Blao được đôn đệ I cộng hòa Việt hóa thành Bảo Lộc từ năm 58 sau khi những Haut Donnai, Đồng nai thượng thành Lâm Đồng ; biết đa số dân chúng, nhất là dân chúng thị xã đều từ Bắc di cư vào từ năm 54 hoặc ở các tỉnh miền Trung vào từ các năm mới dựng Thị Trấn, đồng gặp mấy chục lần tổng số dân Thượng từ rừng tìm ra ; biết học trò trai ở Blao dốt hơn học trò gái ; biết người ta gọi dân thượng là thượng hoặc VN mới chứ không phải mọi hoặc cà lơ như ở Huế... Đám khách độc thân của quán ăn cũ dần phân tán đi, sang những quán ăn mới, đến các thành phố khác, có tên này trước là phê dạy học bây giờ hóa thân thành linh tác chiến, tên nọ trước là linh giờ thành nhà giáo, tên khác thành dân biểu, nghị viên, tên kia thành đại đức, thầy chùa. Và Nhơn, ở một thành phố xa khác thành phố Nhơn, vẫn đi dạy, vẫn tiếp tục độc thân. Tôi ở lại đây, với những người đến sau càng lúc càng quen biết thêm, nhòa dần vào hơi thở thị trấn : tôi giữa phố trắng sương khuya khoắt lang thang đùa cười, tôi trên đồi gió cao, tôi buồn bã trong trại quân cảnh, tôi run lẩy bẩy với cơn sốt rét trong nhà thương, tôi xách xác gói ra đi và xách xác gói trở về, tôi bực bội nguyên rủa và bâng khuâng cụ cười. Tất cả. Cho thêm nữa một mùa xuân hạ này.

Từ trưa vào đến nay, 4 năm. Giá lúc đó, ăn trái bơ đầu tiên rồi chịu khó đem hạt đi ươm trồng ngay chắc đến bây giờ, sắp sang tháng 4, tôi đã có thể có một cây bơ kết trái cho mùa thứ nhất. Hẳn thế. Một cây bơ như muôn ngàn cây bơ khác, lá cành xanh tươi, trái mọng ngọt, ở đâu đó, trên «vườn đất người ta» nơi «minh là khách trọ», một kẻ ghé ở tình cờ, dễ quên, dễ nhớ.

BUỔI SÁNG CÓ TIẾNG CHIM

SAO HỒNG

Một tay kéo cao cổ áo ấm màu len xám, một tay kéo Khanh chạy nhanh xuống những bậc thang giữa phố. Nghe con nhỏ hít hà giữa lớp áo dày.

— Tao lạnh quá mày ạ !

Ngọc nheo một mắt, tay vẫn nắm chặt tay Khanh.

— Lâu lâu giúp tao một tay mà. Mau lên...

Nó kéo tay con Khanh chạy lúp xúp về chiếc xe Chi Lăng vừa rờ máy.

Con nhỏ Ngọc réo ơi ơi.

— Khoan ông ơi, tụi tui đi nữa.

Mấy người đàn bà ngồi sau hò hét phụ giúp nhỏ Ngọc. Trên môi tái mét thoảng một nụ cười, hai chân tới tấp bước lên, Ngọc kéo theo Thanh. Con nhỏ xem chậm chạp làm sao. Tao sợ trễ giờ xe ca chạy thì chết. Con Khanh nhăn mặt :

— Tao lạnh quá...

Con nhỏ chỉ kịp nói thế. Hai hàm răng bắt đầu lập cập đánh. Con Ngọc đứng lên ôm Khanh vào mình :

— Ngồi với tao sẽ ấm ngay.

— Xí ! Còn lâu.

Con Ngọc đẩy nãy.

— Thi thôi. Đừng than lạnh.

Khanh nhieu_mày.

— Sao lúc tối mày không nói với chú Lân.

Ngọc lắc đầu :

— Tao muốn làm chủ ngọc nhiên chơi.

Con Khanh xi một tiếng :

— Chớ không phải mày muốn gặp riêng chú Lân.

Ngọc trở mắt nhìn Khanh. Sao con nhỏ này hay quá vậy cả ! Ừa, có lẽ vậy. Minh thích gặp riêng chú Lân. Ở nhà có anh Quý, ba mẹ, rồi nhiều nhiều cái thoáng ngượng ngập làm sao. Tự dưng cảm thấy thích vậy ghê. Nhớ lúc chiều, bông mai rụng rớt trên vai chú và anh Quý. Hai người rủ mình đi phố khoe bông mai. Lại nhõng nhẽo không đi. Sao lại thế. Chờ thì buồn ghê. Nghe chú Lân bảo trường mua giấy hộ rồi. Sáng mai đi chuyến xe ca bây giờ rưỡi đề ra Liên Khương. Lúc ấy thoáng thấy mắt chú Lân hơi tối lại. Chú buồn sao ? Cũng chẳng hiểu. Minh chỉ biết hơi mắc cỡ khi chú hỏi Ngọc có gì buồn không ? Minh ấy à, cũng không có. Chỉ thấy hơi thiếu ở thành phố này một đôi mắt của chú. Buổi tối, thấy lạnh ghê, hơn bao giờ, và lúc ấy chợt nhớ đôi mắt buồn, giọng miền Huế nhẹ nhẹ của chú Lân mình thấy sao đột ngột chia xa thế này. Nó đi dần vào giấc ngủ, nằm mơ đề cảm nhận xa chú là buồn, và sáng thức thật sớm chạy qua kéo con nhỏ Khanh để kịp ra nhà ga. Minh có điên không nhỉ ? Có lẽ một lát hỏi lại nhỏ Khanh.

Nhỏ Ngọc thăm theo dõi dãy mặt hồ loáng thoáng yên lặng. Buổi sáng trên gương nước ấy che đầy bằng hơi thở sương. Bên kia dãy thông đứng xanh um, dưới gót lớp cỏ màu vàng úa của Sân Cù về sáng, khoảng hai bên như bốc khói lạnh, gió cắn thịt da, gió xé nát mặt. Nhỏ Ngọc hít hà :

— Giờ thấy lạnh Khanh ạ.

Khanh liếc một cái bèn hơn dao.

— Ai biết.

Môi nhỏ Khanh trề ra dài như con đường. Ngọc không thèm nhìn nó bao giờ cũng thấy đôi mắt to như đèn xe hơi, hai cái răng cửa xiêu vẹo như mảnh chai gắn tường. Chiếc xe ọp ẹp leo lên cái dốc cao đề vào nhà ga nơi hăng hàng không làm việc. Lúc này nhỏ Ngọc thấy sợ. Hai mắt dán vào cái nhà to với lớp ngói màu đỏ, chốc nữa sẽ nói gì nhỏ, chả hiểu chú Lân có nhận ra không. Bất ngờ vô cùng. Nhưng liều...

Hai con nhỏ đưa cho bà theo xe hai đồng kền có góc cạnh. E dè đi vào nhà ga như hai tên trộm. Nhỏ Khanh ôm chặt lấy cánh tay Ngọc, hai đứa bé bông trong cái yên lặng ban sáng. Vài người đi tới nhìn hai đứa, trả lại Ngọc ngọc ngác dương mắt tìm kiếm chú Lân. Chỉ có vài người đến sớm. Phía trong ồn ào vì những hàng hóa đem cân. Có lẽ chú Lân trong đó. Ngọc bạo dạn chỉ tay vào trong. Khanh gật đầu. Thì vào đó.

Ngọc ngần ngừ.

— Đông quá...

Hai đứa cứ bơ vơ nơi ngoài. Một thằng con trai dạng bằng hai đứa ra về hỏi như người lớn.

— Chắc hai cô đến tiễn người thân.

Ngọc mau mắn. Như gặp đồng chí :

— Dạ... tui tui đưa người chú về Saigon.

Thằng nhỏ làm như quen thân :

— Chú của cô hả. Chú đi chuyến bay nào, bốn lẻ hai, hay ba bốn bảy ? Nhỏ Khanh xi một tiếng dài. Ngọc hoảng hồn sợ mất đồng chí.

— Dạ cũng không biết nữa. Bị tui đầu hỏi.

Thằng nhỏ làm vẻ quan trọng :

— Vậy làm sao gặp được. Chắc...

— Hai cô bé đi đâu đây ?

Hai con nhỏ quay ra cùng la lên :

— Chú Lân !

Ngọc ồm ồm cười.

— Nãy giờ cháu tìm chú.

— Chi vậy ?

— Thì tiễn chú về Saigon.

Chú Lân cười rung vai :

— Quan trọng dữ vậy...

Ngọc giận hờn :

— Thôi cháu về.

Chú Lân hoảng hồn đưa tay cản :

— Sao về, chú xin mà !...

Nhỏ Khanh láu táu cái miệng :

— Nó sang rủ cháu sớm lắm, bảo đề đưa chú về Saigon. Đêm rồi nó ngủ không được.

Ngọc khủy tay :

— Xạo nhè ! Mày lại đặt chuyện.

Chú Lân xuyt xuyt.

— Cho chú xin — đừng cãi nữa... Vào đây uống nước ăn sáng với chú.

Hai em nhỏ an vị. Hai bàn tay nhỏ Ngọc loay hoay với cái muỗng g Chú Lân nhìn nó.

— Ngọc sao thế ?

Nhỏ Ngọc ngược lên nhìn chú .

— Sao là sao hở chú ?

Chú Lân cười :

— Ngọc buồn không ?

Ngọc nhấp nháy đôi mi mắt. Sao chú Lân hỏi lại câu hỏi ấy. Nhưng Ngọc đang buồn mà. Ngọc trả lời.

— Ngọc buồn.

Mắt chú Lân trĩu nặng. Một thoáng mắt chú hết vui. Chỉ trong câu nói chú mới buông tiếng cười. Nhỏ Khanh ngồi mồm mím húp từng muỗng cà phê. Nó muốn nghe chuyện người lớn của Ngọc. Ngọc cũng sắp làm người lớn chớ sao. Mắt nhỏ Ngọc biết chớp nhẹ. Mối biết điềm nụ cười. Má biết hồng đúng lúc. Nó cũng sẽ bước vào. Nhưng sau Ngọc kia, Khanh mới chịu.

Nhỏ Ngọc hình như muốn khóc khi nói câu ấy. Chú Lân nói thật buồn :

— Gặp được Ngọc thế này. Chú về cũng vui.

Giọng Ngọc ướt sũng :

(Xem tiếp trang 64)

chỉ một lần thôi

bỗng dưng trời đổ mưa
làm chân con gái dơ
khi xưa em mang guốc
gõ cửa lòng ta đúng giờ
uống chưa xong chén rượu
nhớ em say mù trời
lỡ nhai hoa thiếu nữ
rách nát lòng đi thôi
nhà em sương trắng xóa
cửa đóng then cài rồi
khi ngang qua thềm cũ
chân héo khua buồn vang
môi em cười mấy nụ
xé mưới tờ thư xanh
đốt ngọn đèn sáp đỏ
đối bóng ngõ có nàng
đốt mưới tờ thư cũ
buồn như chít khăn tang
muốn trèo lên núi lớn
đập vỡ đá tiêu sầu
ví bằng tan cuộc chiến
biết chờ em nơi đâu ?
nhà em sương trắng xóa
cửa đóng then cài rồi
khi xưa ta uống rượu
chuyển choáng mấy tờ thư
có một cô thiếu nữ
say mèm mấy mùa thu
đường xa nàng hơn hờ
cảm động chiếc xe đồ
ta vô tình kín cửa
nên nàng biết làm thơ
gọi tên nàng một tiếng
mười phương gió lạnh xô về
dập diu em bay lượn
nhớ một trời trời đi
tóc tiên rầu rầu đôi luống
thước tình chung đo ngắn dài
trầm hương còn dăm nén
đốt cho tình hồi ơ

gọi tên nàng một tiếng
lòng ta rách tả tơi
gọi tên nàng hai tiếng
trái đất tắt thở rồi
giờ em xa bất kể
trăng và hoa ngùi ngùi
ta buồn kêu như cú
trời buồn mưa dậm dãi
rót chưa xong nửa chén
nhớ em rượu tràn đầy
môi cười đau lá cỏ
tim ngậm vành trăng phai
bía cười xanh cổ mộ
ai cười trên lối gió
rừng rợn như ma trêu người
HOÀI ĐIỂM TỬ

để lại cho em tiếng hát buồn

Còn buổi tao phùng mơ nữa không
Chừng nào em mặc áo tơ hồng
Để ta còn thấy ngày hạnh phúc
Mai lỡ cuộc đời trôi cuối sông

Mai lỡ tình rơi qua kẽ tay
Khoảng trời lưu lạc nẻo xa xôi
Ta còn đây một gia tài nhỏ
Để lại cho em lỡ hẹn rồi

Để lại vần thơ thuở ban đầu
Ngày gom kỷ niệm kết thành bông
Ý thơ còn đẹp tình thân ái
Ơi ! đẹp tình em buổi má hồng

Ngày tháng càng cao tiếng hát buồn
Hồn ta trên suối tóc yêu thương
Lỡ mai rừng núi ngàn năm chết
Một lá vàng rơi xuống giữa đường.

NGUYỄN NGỌC HOÀNG

nhớ buồn ngày tháng cũ

mưa trời rụng mấy hạt đầu
xót xa không hồi nỗi sầu trong tim
mất đời bay mỗi cánh chim
khi về bão nổi giữa đêm tuyết cùng
dang tay đốt ngọn lửa hồng
nghe thăm thăm gọi nghìn trùng
phân ly

tôi ngồi nhìn cuộc tình đi
mới hay hư ảnh chết vì mê ngôn

em về gõ cửa tìm tôi

em về gõ cửa tìm tôi
cửa tìm đã đóng tự thời thiếu niên
vỡ tan hoang những ưu phiền
hồn bay trắng cả trăm miền cỏ hoa
em về đốt lửa đêm qua
để tôi hát mãi bài ca tuyết cùng
trăng là máu của hư không
còn em nước của bến dòng đời tôi

NGUYỄN TẤN PHƯƠNG

không tên

Anh đi hôm ấy trời mưa
Mưa rơi hiu hắt đong đưa giọt sầu
Em về góp nhặt nỗi đau
Gửi cho anh đó một màu nhớ thương

hong tóc buổi chiều

Chiều qua hong tóc bên sông
Mới hay tình đã ngập lòng
Thương nhớ bóng hình ai đó
Hỏi người có biết hay không ?
TRƯỜNG THOẠI

xuân đời

Hôm qua cúc đã úa tàn
Ta ngồi tưởng nhớ chút vàng son xưa
Mới hay ngày đã sang mùa
Xuân đời từ đó cũng vừa mất em

ngày xưa

Từ em xóa tóc ngang vai
Chiếc nơ hồng cũ thôi cài làm duyên
Tôi qua nhớ mắt em hiền
Thuở em còn đứng bên hiên nhìn trời
NGUYỄN HỒNG GIANG

với người

Sẽ tìm đôi cánh chim bay
Tim em khắp chốn sông dài núi cao
Nhấn răng : Nếu có thương nhau
Thì ta đến bỏ trâu cau rước nàng

ngập ngừng

Bước đi ta chẳng ngại ngần
Sợ làm bận gót chân trần của em
Ngập ngừng nửa muốn làm quen
Nửa như lo sợ cửa then đã gài

HOÀI LINH VŨ

mưa trắng

Trăng đêm soi bóng bên thềm
Ta nghe thương nhớ êm đềm thoảng
xưa
Thu về em đã hay chưa
Ngần ngơ trời bỗng giăng mưa sợi
buồn

THỤY HÀ LINH NGỌC

NGUYỄN THẾ

việt nam và dầu lửa

1) Vì sao ngày 25 tháng 12 lại là ngày giáng sinh?

2) Cho biết lịch sử ngày, tháng, năm.

3) Ai đã phát minh ra môn toán học?

4) Việt Nam thật sự có dầu lửa không? Vùng nào? Công ty nào sẽ khai thác?

NGÔ TRI TỨC (Phan Thiết)

1) Ngày giáng sinh là ngày Chúa Ki Tô ra đời. Vậy ngày 25 tháng 12 được chọn làm ngày giáng sinh là vì người ta cho đó là ngày sanh của Chúa.

Thật ra cho đến nay người ta không biết chắc chắn Chúa sanh vào ngày nào. Trong 2 thế kỷ đầu, người ta không tổ chức mừng lễ giáng sinh vì hồi đó những người theo đạo Thiên Chúa bị hành tội. Kể từ năm 200 trở đi, người Công giáo mới ăn mừng ngày giáng sinh, nhưng ngày này thay đổi tùy nơi, thường thường là vào những ngày 6 tháng 1, 25 tháng

3 và 25 tháng 12. Vào khoảng giữa thế kỷ thứ 4, Tòa Thánh La Mã ấn định ngày 25 tháng 12 là ngày giáng sinh. Mãi về sau chính Thống giáo Đông Âu mới công nhận ngày đó là ngày chúa sinh ra đời.

2) Không có lịch sử về ngày, tháng, năm. Loài người đã phân chia thời gian ra như vậy từ cổ xưa là vì nhu cầu và dựa vào sự tuần hoàn chuyển động của Mặt Trời, Mặt Trăng và các mùa.

3) Cũng nhu cầu trên, nếu nói toán học nói chung thì không có ai phát minh ra môn toán học cả. Toán học khởi sự do nhu cầu đếm (bằng đầu ngón tay) mà ra. Về sau loài người tiến bộ, nhu cầu đo lường, tính toán đòi hỏi những phương thức tinh vi hơn và ở mỗi ngành (số học, đại số, hình học vv...) đã có những thiên tài toán học tìm ra được những định luật căn bản giúp các thế hệ sau ngày một tiến bộ xa hơn.

4) Theo những tài liệu chính thức biết được thì Việt Nam có rất nhiều hy vọng có mỏ dầu lửa. Các cuộc khảo cứu vẫn còn tiếp tục và chưa có kết quả chắc chắn. Nếu có thì mỏ dầu của VN sẽ chạy dài dưới dưới đáy biển khoảng từ Vũng Tàu tới vịnh Thái Lan.

Nếu có mỏ dầu thì ta sẽ ký kết đặc nhượng khai thác cho Công Ty nào trả giá cao nhất. Hiện giờ chưa đặt ra vấn đề này.

jean-paul Sartre

Tiền sử, cuộc đời và sự nghiệp của J.P. Sartre

TRẦN VŨ (?)

J.P. Sartre, triết gia và văn hào Pháp, sanh năm 1905, và như ông đã

viết trong cuốn đầu của tập hồi ký « Les Mots », ông « bắt đầu cuộc đời và có lẽ sẽ chấm dứt cuộc đời của ông giữa những chồng sách ». Tuy nhiên người ta khó có thể coi ông là một triết gia một sách sống trong tháp ngà, triết thuyết của ông là một triết thuyết của cuộc sống và chính bản thân ông đã từng chứng minh tư tưởng của ông bằng những hành động.

Ra đời, ông sống bằng nghề dạy học (môn triết), nhưng đến năm 1945 sau khi Pháp được giải phóng khỏi ách Đức quốc Xã, ông dành toàn thời gian để viết. Triết lý hiện sinh của ông được diễn tả và linh hoạt hóa bằng những tác phẩm văn chương thuộc đủ các bộ môn: kịch, tiểu thuyết, truyện ngắn, khảo luận v.v... Lợi tức do các tác phẩm của ông mang lại có thể giúp ông sống xa hoa, nhưng ông luôn luôn sống đơn giản với nhận thức về thế giới đầy sự bất công và áp bức quanh ông. Trong thời kỳ Pháp bị Đức chiếm đóng, ông tham gia kháng chiến. Khi có chiến tranh Algérie, ông tích cực tham gia phong trào chống chính sách thực dân của Pháp, bênh vực quyền độc lập của Algérie. Mặc dù có tư tưởng khuynh tả nhưng ông đã phản kháng mạnh mẽ Nga xô trong các cuộc đàn áp lại Hung Gia Lợi, Ba Lan và Tiệp Khắc.

Năm 1965, Sartre được giải Nobel về văn chương nhưng ông đã khước từ vì « một nhà văn phải từ chối không chịu để bị biến thành một định chế, dù định chế đó có một hình thức cao đẹp đến đâu đi nữa... Khi tôi ký J.P. Sartre và khi tôi ký J.P. Sartre, giải Nobel, hai điều đó khác nhau xa ».

Cũng với lý do tương tự, ông đã từ chối không nhận Bảo Quốc Huân Chương (Légion d'Honneur) Pháp vào năm 1945 để tưởng thưởng thành tích kháng chiến của ông.

Về thuyết hiện sinh cũng như về các tác phẩm của J.P. Sartre, người

ta đã đề cập tới rất nhiều. Nếu em muốn tìm hiểu sâu rộng hơn về Sartre, có thể kiểm sách đọc thêm.

Đề em có một ý niệm về « kích thước » của J.P. Sartre, anh kể ra đây một câu nói của một nhận vật cũng thuộc loại « ngoại khổ » của thế giới. Trong cuộc chiến Algérie, một số cố vấn đã khuyên Tổng thống De Gaulle bắt giam Sartre về tội xúi giục thanh niên không cầm súng chống lại quân kháng chiến Algérie. Nhưng De Gaulle đã trả lời họ như sau: « Các ông không biết rằng Sartre cũng là nước Pháp hay sao? »

việt nam và giải nobel

1— Ở VN bao nhiêu trường Trung, Đại Học?

2— VN đã có ai được giải Nobel chưa? Tiền sử.

(THANH TÂM — THỤY VŨ)

Ban Mê Thuột

1— Việt Nam Cộng Hòa hiện nay có khoảng 600 Trường Trung Học thuộc đủ loại phổ thông, kỹ thuật, chuyên nghiệp và sư phạm. Xin miễn kể tên từng trường vì quá dài. Nếu em muốn hỏi tên trường của tỉnh nào, anh có thể hỏi dùm.

Hiện nay nước ta có những Trường Đại Học sau đây:

- Viện Đại Học Saigon
- Viện Đại Học Huế
- Viện Đại Học Cần Thơ
- Viện Đại Học Cộng Đồng Duyên Hải (Nha Trang)
- Viện Đại Học Cộng Đồng Tiền Giang (Mỹ Tho)
- Viện Đại Học Vạn Hạnh
- Viện Đại Học Dalat
- Viện Đại Học Minh Đức
- Viện Đại Học Hào Hảo (Long Xuyên)
- Viện Đại Học Cao Đài (Tây Ninh)

2— Việt Nam chưa có ai được lãnh giải thưởng Nobel cả.

NGUYỄN TUẤN ANH

THANH PHƯƠNG (Chợ Quán)

Viết thư hỏi bệnh nhờ chú giải đáp việc gì mà cháu phải thu hết can đảm mới làm nổi. Chú có dữ tợn hay nghiêm nghị quá đáng chăng?

Muốn bớt mập nên kiêng đồ mỡ, xào nấu, thịt, cá, sữa. Ăn rau cho nhiều. Tập thể dục đều đặn, năng bơi lội. Có thể uống Obésitol hay Lipolysine.

NGUYỄN THỊ THỤY MAI (Saigon)

4— Mua Septyl để rửa bộ phận sinh dục sáng và tối, uống Mycostatin Albamycin G.U và chích Streptomycine sẽ bớt. Phải uống thêm thuốc bổ như Vitaminerals

2— Muốn bớt hồi hộp và tim khỏi đập quá nhanh hãy dùng Cardioritmon, Passiflorine và Hept—A—Myl.

ĐỖ QUYỀN (?)

Mới 15 tuổi, vậy cháu còn cao thêm trong 10 năm tới của cuộc đời. Đừng sốt ruột. Năng 45kg không mập quá đâu, thành ra cháu chẳng cần phải nghĩ tới thuốc Miratront làm chi. Chỉ

cần ăn uống cho điều độ, bớt mỡ và các chất đạm (thịt, cá), năng tập thể thao, bơi lội, cơ thể sẽ gọn gàng vì mỡ sẽ tiêu đi.

TRẦN NGỌC NGHỊ (Đà Lạt)

Tôi nghĩ rằng một vài thứ thuốc sau đây sẽ giúp cháu được sự ngừa ngứa khó chịu của chứng bệnh ngoài da mà cháu đang mắc: Fongéryl nước để thoa, Périactin, Grisefuline hay Mycostatin để uống và Psorial để chích.

THỤY HUYỀN (Hiếu Thiện)

1— Muốn lột bỏ lớp cáu vàng bám vào răng có thể dùng than, cau khô hay bột đá bột để chà răng hàng ngày hoặc tới phòng Nha sĩ nhờ dụng cụ riêng để tẩy trắng hai hàm răng cho tăng thêm phần duyên dáng.

2— Bạn cháu nếu nặng 48kg ở tuổi 15 hẳn nhiên là mập quá đấy. Hãy khuyên cô ấy ít ăn đồ mỡ, chiên xào, uống ít nước, chịu khó bơi lội chạy, nhảy dây v.v... Nếu không kết quả hãy dùng Obésitol hay Lipolysine F.

TÂM BÀN (Hồ tắm An Đông)

Ở đời, muốn thành công, phải kiên nhẫn cháu ạ! Nhất là lại muốn trở thành vô địch quốc tế nhưng cháu lại càng không được phép sớm ngã lòng. Muốn đạt tới mức quốc tế thực chú phải buồn mà nói với cháu rằng đó chỉ là một điều mơ ước viễn vông. Cơ thể người Việt nam mình so với Á châu còn thua kém xa chưa vội nói tới Âu, Mỹ, Úc hay Phi. Hình như Thượng Đế quá ưu đãi người da đen trong lãnh vực thể thao Tuy nhiên đừng thất vọng và phải đặc biệt chú trọng vào việc dinh dưỡng (ăn nhiều thịt, cá, trứng)

trong suốt thời gian tập luyện. Tìm cho được huấn luyện viên giỏi. Phải đi khám bệnh tổng quát xem có cơ quan nào đau yếu không? Có lẽ theo như cháu tả chú nghĩ cháu mắc chứng Hydrocèle Vaginale đấy! Bệnh này phải giải phẫu mới khỏi.

MỘT ĐỘC GIẢ

RẤT YẾU TUỔI NGỌC (Saigon)

Rụng tóc có mấy dạng khác nhau. Trước hết cháu phải đi thử máu ngay để tìm bệnh giang mai di truyền. Sản sóc răng cho kỹ lưỡng. Chích Acide Pantothénique (Bépanthène) mỗi tuần lễ 3 ống 500mg vào móng suốt 6,8 tuần lễ. Cạo trọc đầu rồi thoa thuốc kích thích sự mọc tóc. Mỗi sáng thoa khắp da đầu với dung dịch:

- Formol 0,05
- Sublimé 0,25
- Acide acétique 0,50
- Teintures de Cantharides 1
- Teintures de Jaborandi 4
- Alcool à 20° 250

Đến tối phải thoa dung dịch sau đây lên miền da đầu bị rụng tóc:

- Iode Métalloïdique 1
- Alcool à 60° 100

Chích vào da đầu chất Histamine (2 lần mỗi tuần) hoặc chạy tia tử ngoại (Ultra — Violets). Nếu không có kết quả cứ 2 tuần lễ một lần thoa chích Neige Carbonique lên da đầu. Chúc cháu mau kiếm lại mái tóc huyền xua.

SUZANNE VI

1— Nếu không có chiều cao 1m58 thì ở tuổi 13 của cháu nặng như vậy là hơi mập đấy.

2— Ăn bớt thịt, cá, mỡ, đồ xào nấu, ăn nhiều rau. Chỉ ăn vừa đủ no và 2 bữa chính trong ngày.

3— Đã gọi là tập thể dục thì phải tập cho đều hàng ngày mới có kết quả.

4— Đi bộ rất tốt, hai chi dưới không trở thành chân voi đâu mà cháu sợ. Bơi lội lại càng tốt hơn nữa. Vừa ý chưa, cháu bé?

NGUYỄN VIÊN (Nha Trang)

Ớt cay, hạt tiêu là những gia vị có tính cách kích thích khẩu vị. Ăn nhiều không tốt. Nếu cháu có thấy nóng hay ngứa cũng là lẽ thường. Nên uống chút thuốc gan như Euchol chẳng hạn và thuốc trừ ngứa như Phénergan. Làm việc nặng ai cũng đỡ mồ hôi cháu ạ! Không cần uống thuốc đâu.

VINH VINH (Ban Mê Thuột)

1— Ăn cháo lâu ngày thay cơm cũng chẳng hại gì. Nhưng cũng phải tùy theo chất liệu: cháo trắng, cháo đường, cháo thịt, cháo cá hay cháo thập cẩm... Loại cháo sau cùng này có vẻ hấp dẫn đấy cháu nhỉ?

2) Mới mổ xong thể nào chỗ vết khâu cũng hơi đau nhức chẳng có gì quan trọng lắm đâu. Nếu đau dữ dội và sốt lên thì cháu phải tới bác sĩ khám lại ngay chỗ ruột thừa đã cắt.

TRẦN QUỐC TUẤN (Biên Hòa)

1— Em nên lập tức bỏ ngay tật xấu đó đi vì nó là đầu dây mối nhợ của sự mệt mỏi thể xác và tâm thần của em trong khi học cũng như chứng nhức đầu khó chịu ấy. Uống chút thuốc an thần như Méprobamate, thuốc bổ Revitalose C và thuốc trị đau Saridon sẽ thấy bớt.

2— Tuổi em chưa nên tập tạ nặng vì sẽ không cao thêm được.

3— Ai bảo em là muốn học Bác sĩ thì phải giàu? Đó là một điều sai lầm lớn. Chỉ cần «gạo» và bạo là đủ rồi.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

Bạn Duyên Anh, bỗng báo chủ nhiệm kiêm chủ bút kiêm loong toong, nghỉ viết truyện dài một thời gian. Lý do: Ốm quá, sắp lãn kệnh ra chết. Anh em tòa soạn bèn đẩy cho Duyên Anh cái mục trả lời thư bạn đọc. Vậy từ số này, Duyên Anh đọc và trả lời thư của bạn ngọc. Tòa soạn trân trọng nhắc bạn ngọc lần nữa: Bài vở (thơ, truyện, viết ngắn...) hay thư từ, xin đề ngoài phong bì như thế này:

TUẦN BÁO TUỔI NGỌC

38 Phạm Ngũ Lão Sài Gòn II

(Viết ngắn)

Thư riêng cho bất cứ ai ở Tuổi Ngọc xin đừng gửi thêm bài, trừ gửi cho Duyên Anh. Và đề tiết kiệm tiền mua tem cho bạn ngọc (vì tem đã lên giá), nhân viên tòa soạn rán cố gắng thêm đề bạn ngọc đỡ nhân nhó với bưu điện, bạn ngọc có thể gửi đủ mục trong một phong thư nhưng nhớ đừng để tòa soạn phải nộp tiền phạt. Một phong thư, từ nay, bạn ngọc có thể gửi theo cho Duyên Anh cùng với truyện, thơ Ngọc thân ái, Bệnh mới lớn... Miễn là dán tem đầy đủ, vừa vặn. Bạn ngọc hẳn phải bằng lòng?

TUỔI NGỌC

● PHƯƠNG (Mỹ Xuyên).—Người phụ trách việc đọc thư và trả lời là chủ tịch Duyên Anh. Những bức tranh của cháu khó lòng mà làm bia. Tranh bia báo không cần nghệ thuật lắm, chỉ cần nổi bật, đánh mạnh vào mắt độc giả khi họ ngó vào sạp báo. Vẽ bia báo cần có tí... nhà nghề, cháu ạ! Như cu Luyện, ít ra cũng mười năm học tập vẽ bia báo và hãy còn học tập đều đều. Cháu hãy kiên nhẫn.

● TRẦN TƯỜNG TRINH (KBC 4476/CTCT).—Cám ơn bạn đã thăm hỏi về vụ bạn nhờ Luyện thi yên chí lớn. Kinh nghiệm bản thân của tôi với cái nợ viết lách như thế này: Hãy coi thường cái « tước hiệu » nhà văn và

đừng quan trọng hóa hay tưởng chừng ghê gớm cái sự viết lách. Tất cả đều thường như cuộc đời như mọi thứ. Bạn đồng ý?

● HOÀNG NHẬT THỤY (Đà Nẵng).—Hãy đề dành những kỷ niệm « cô nhi viện » của cháu cho mai này nếu cháu muốn trở thành một nhà văn. Bây giờ, hãy mắc bệnh đọc sách đi, có bao nhiêu sách trong tủ sách của vị giáo sĩ ấy, cháu gắng đọc cho hết. Đọc và suy nghĩ rồi quên những gì trong sách để khỏi hóa ra con một sách. Đọc, hiểu và biết suy diễn khác với đọc, nhớ và nô lệ sách. Chạp phở hẳn là hân hoan tiếp nhận hàng cho không của cháu. Rất thương mến

cháu. Chúc cháu tin tưởng nhiều vào cuộc đời.

● TÚ ANH (Đà Lạt.—Ồ, lạ quá, vừa nhận phụ trách mục này đã đọc ngay phải bức thư trách móc của cháu. Thôi, lỗi của ai chú đành chịu giùm vậy. X.H.T.N. cháu chưa nhận được và Bưu Điện cũng chưa hoàn về người gửi. Đề chú Côn hồi hương, chú sẽ nhắc tặng cháu cuốn nữa. Tuổi Ngọc lên giá 60 đồng là một đau sót cho tòa soạn. Làm báo ai chả muốn đồng độc giả. Tăng giá, độc giả sút đi. Cháu hiểu chứ?

● BÙI THẮNG (58 Thái Phiên, Hội An).—Ông đừng ngạc nhiên và xin trả lại ông lời cám ơn vì người ông cần cám ơn là một người bạn thân của ông. Người bạn này đặt mua X.H.T.N. và yêu cầu gửi ra cho ông. Chúng tôi đã gửi. Tiếc rằng bạn Côn đang ở Tokyo nên không thể cho ông biết ai đã tặng ông X.H.T.N. Bưu điện đưa chậm cả tháng là vì bưu điện rùa bò. Muốn tiếp tục đọc T.N. xin ông cứ mua ở các hiệu sách trong tỉnh vào ngày thứ sáu. Thân kính.

● Ý NHƯ (Lê Văn Duyệt).—Cháu hãy gửi tiếp nếu sau 4 số không thấy bài của mình đăng trên T.N. Viết văn cũng như làm bất cứ việc gì, kiên nhẫn và cố gắng là điều kiện bắt buộc. Không có thiên tài trong văn chương, cháu ạ!

● HUỖNH TRUNG BÌNH (Nha Trang). Cháu đọc T.N. là cháu đã thành bạn ngọc. T.N. Không lập gia đình hay hội nhóm. Chú thấy nó không ích gì. Vả lại, T.N. chỉ giúp bạn ngọc giải trí lành mạnh không mưu đồ chi khác cả.

● MÁT HUYỀN MƠ (Sài Gòn) - Cháu là « đồng chí » của Tuổi Ngọc đó. Dĩ

nhiên, ta cứ ung dung bước đều trên con đường vừa lớn của ta, ta không tranh đấu ồn ào vì ta không có tài tranh đấu. Cám ơn cháu rất nhiều.

● NGUYỄN HẠ MAI (Sài Gòn).—Mục « viết ngắn » dành riêng cho bạn ngọc bất kể húi cua hay kịp tóc. Cháu muốn viết thì cứ viết không muốn viết thì đọc vậy. Cho chú khuyên một điều: Đừng bao giờ để cái mầm chán nản len vào tâm hồn niên thiếu. Đi lính đâu phải là mất tương lai. Quân đội đã dạy nhiều người nên người. Đời sống phải được mài bóng và gọt dũa mới thấy ý nghĩa. Vậy hãy vui vẻ học hành.

● VÕ KIM UYÊN ƯƠNG (Kiên Tân).—Chả cần em giàu mới giúp được T.N. mà chỉ cần em đọc T.N. mỗi tuần (mua đọc đấy nhé) và cố động giùm T.N. là đã giúp đỡ T.N. rồi. Chừng xuống Rạch Giá, anh sẽ báo tin để em ra bến xe... đả đảo anh. Từ nay em có thể gửi cho « Bệnh mới lớn » chung với thư gửi cho anh.

● TỰ NGUYỄN (Huế).—Đừng đổ anh làm gì. Vì húi cua hay kịp tóc, với anh, hình như anh không chú ý mà chỉ chú ý tới tâm hồn của họ. Vậy em húi cua, em kịp tóc hay em Hippí anh « cóc cần », anh chỉ nhìn thấy em đang hoan hỉ đọc cho anh nghe một danh ngôn về sự già tâm hồn của nữ hoàng Elizabeth II. Tuổi Ngọc không chủ trương làm văn chương. Và anh nữa, anh cũng không làm văn chương. Thi em sợ gì mà không viết truyện gửi cho anh. Ta viết để chơi với thời vừa lớn của ta. Thế thôi, em ạ!

● NGUYỄN VĂN TẠO (Hộp thư 104 Huế).—Thưa ông, « Một lần già biệt » tôi

vừa nhận được. Bài trước đề tôi hỏi hai vị thư ký tòa soạn của tôi xem sao. Tôi đang đọc và sẽ trả lời ông bằng cách sau 4 số nó sẽ xuất hiện trên T.N. hay nó chưa chịu xuất hiện. Tôi có thói quen không trả lời dứt khoát đặng hay không đặng. Sự trả lời này nó hơi phũ phàng và thường đem lại cho người được trả lời một nỗi buồn nhẹ nhẹ. Mong ông hiểu và đừng trách móc. Thân kính.

● DƯƠNG NHẢ TÂM KHÁNH (Sài Gòn) — Chú sẽ gửi ngay tới ông « Lá tương tư » và ông « Tình mộng » lời khen nong nân của cháu. Con Tàu T.N. cháu vẽ rất đẹp. Cần gì hai khẩu cà nông ấy. T.N. chịu bị bắn hơn là bắn trả đũa. Ta không thể bắn nhau với cuộc đời và số mệnh. Cháu đừng buồn vì dù sao, T.N. vẫn sống đều đều. Chuyện cháu đọc T.N. cũng có vẻ mộng ghê. Cho chú cảm ơn « hấn » của cháu, người đã tặng cháu T.N. số 16 để cháu mê T.N. tí thò lò.

● LÊ VŨ HẠ QUYÊN (Đà Lạt),—Điều đó không lạ gì. Tôi một tuổi nào và

khi ta leo con dốc vật chất quá vất vả, toát hàng lít mồ hôi, gập đẫy oan khiên, ngộ nhận, ta làm đẹp mà thiên hạ cứ xúm lại chửi bới ta ấy là lúc ta hồi tưởng về thuở ấu thơ một cách thiết tha, triu mến. Chú không mâu thuẫn với cháu đâu. Cháu « khôn lỏi » đấy. T.N. không có gia đình này nọ. Là độc giả của T.N. thì hẳn nhiên cháu đã là bạn của Tuổi Ngọc.

● TRANG THU MINH (M.Đ.C.) — Cái ông hỏi cháu như cảnh sát, thăm vấn không bao giờ là chú cả. Và chú không bao giờ đứng ở quán nhạc ấy. Chú bận lắm, thi giờ đâu rông dài. Có lẽ, chú cũng không quen ông ta. Những người chú quen đều ít nói. Cháu cứ tập viết và đừng sợ gì cả. T.K.T. không có tú tài y hết chú. Đ.T.L. học dốt, mãi chưa có cử nhân luật. Mà sao cháu cứ thắc mắc chuyện viết văn hay cần học « cao ». Phải nghĩ học « cao » viết văn rất « thấp » mới đúng.

thân mến
DUYÊN ANH

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn

Một lá thư chan chứa yêu thương và nhung nhớ của một ông bạn lớn gửi về cho một cô bạn nhỏ :

thư về đường sơn cước
truyện

hoàng ngọc tuần

tựa của VÕ PHIẾN

đã phát hành khắp nơi. Sách in trong tủ sách THỜI MỚI HẠT TIÊU, khổ nhỏ, mỹ thuật, giá rẻ để làm món quà tặng vừa túi tiền và ý nghĩa nhất.

một thoáng đời vui (Tiếp theo trang 14)

phúng phính của đôi má bầu bình tôi được đưa đẩy dần vào một cảm giác dịu nhẹ, mềm mang tưởng là một cõi mộng nào. Tôi bàng lòng với những rung cảm tự nhiên, không phân tích hay tìm kiếm quanh quẩn nữa. Nếu đã phân tích hay so bì thì Tình Yêu có còn Tình Yêu nữa chăng ?

Tôi nói :

— Cứ chuẩn bị sẵn tiền đi, sáng mai ở nhà thờ về là đi luôn xuống Cây Phượng gì đó, bằng lòng chứ ?

Nàng nhìn, đôi mắt cười sáng, đôi môi hơi mím lại. Nàng đã đồng ý. Tôi không dè, trong đời sống tôi, lại có một ngày chúa nhật rực rỡ như thế. Tôi định ngỏ lời cảm ơn H., con thỏ bé bỏng rụt rè, đôi môi thoáng chút son tươi, nhưng nghĩ sao tôi lại im lặng. Hẳn nàng đã nhìn thấy trong đôi mắt chân thành khẩn thiết của tôi đã ánh lên một niềm biết ơn nào rồi ?

— Vào nhà chà chơi một lát đi.

— Đứng ở hiên nhìn hoa thích hơn chớ anh ?

— Tôi cũng thích vậy, nhưng ngại bị chê là không lịch sự, khách tới nhà không được tiếng mời.

— Thôi, anh đừng khách sáo nữa.

— Không, tôi nói thật mà.

— Bộ anh nghĩ con gái ở đây ra trách móc lắm hay sao ?

— Con gái ở đâu lại không ra trách móc cứ gì con gái ở đây, tôi nghĩ là con gái ở đây tuyệt vời nhất Việt Nam.

— Thôi đi, anh đừng có chọc quê, sao người ta kêu gái ở đây cù lần ?

— Có chứ. Có cù lần nhưng cù lần chút chút thì càng hay chứ sao đâu ? H. có nhận thấy như vậy không ? Riêng tôi, chính cái quê quê, cái cù lần tí tí đó làm tôi mến thêm.

— Thôi em biết rồi, anh đang phải lòng cô nào ở thành phố này rồi chứ gì ?

— Người ta nói nơi nào có người yêu mình ở là nơi đó đẹp nhất, còn tôi, chắc là niên khóa tới tôi phải đi Blao, ở đây không có người yêu tôi sống, nhưng có lẽ là nơi tôi nhớ tưởng nhiều nhất. Tôi đi rồi tôi không nói để lấy lòng dạ ai, H. phải nghĩ vậy.

Tôi bỗng thấy trên đôi mắt ngược nhìn thực nhanh của H. một nỗi buồn nào thực xa vắng, thực mỏng manh, diệu vợi. Biết thoa chút son lên đôi môi đỏ mộng tuổi nữ sinh, hẳn là H. đã biết thương nhớ buồn bã ? Riêng phần tôi, tôi hơi hối hận vì đã báo tin ngày ra đi quá sớm. Nếu không, vào ngày cuối, tôi về sẽ ghé lại thăm H. (hay cùng đưa nàng tới nhà thờ, xuống ngồi khấp nép dưới một gốc cây của cái quán có tên Cây Phượng) để nói cho nàng chuyển đi vào buổi sớm hôm sau thì chắc nàng đỡ có những ngày buồn ? Nỗi buồn như từ H. chuyển sang tôi thực tình cớ : Tôi tưởng tới ngày ra đi, một căn nhà trọ xa lạ nào ở miền núi rừng, những ngày tiếp tục là một ngày đi dạy tư, để nhớ tới H. và chữ ký với những kỷ niệm bé nhỏ lặng lẽ trong cái thành phố có thực nhiều nỗi ngờ ngạc, thân thiết đã sống qua mấy năm.

Tôi đưa tay hái một cánh hoa lái đưa lên nhìn : Hoa năm cánh màu trắng mịn, thơm dịu dàng, yên lặng như dáng H. bên cạnh. Tôi chợt để ý tới mùi thơm thực huyền hoặc có lẽ từ mái tóc H. cùng với mùi hoa lái. Bất giác tôi nắm lấy tay H. : « Thỉnh thoảng ghé lại thăm tôi ».

Nàng ngược lên sẽ sáng :

— Anh cho phép.

— Khẩn cầu.

buổi sáng có tiếng chim • sao hồng

(Tiếp theo trang 53)

— Sao vậy chú ?

Chú Lân nhìn thẳng vào mắt Ngọc :

— Vì chú sẽ buồn mà không gặp Ngọc một lần.

— Sao chú không chọn ngày khác về. Hôm nay sớm quá. Chú chưa già từ Đà Lạt mà !...

Chú Lân khuấy ly cà phê :

— Tại trường mua hộ giấy cho chú. Còn Đà Lạt hả ? Chú đang từ già đây.

Ngọc cố tạo nụ cười :

— Chú nói chuyện buồn quá.

Chú Lân quay sang hỏi Khanh :

— Có cuộc chia tay nào vui không Khanh ?

Nhỏ Khanh lúng túng :

— O... hơ. Chắc không quá, chú.

Cả ba cùng cười. Thoảng là vui bằng khoảnh khắc giả tạo đó. Ngọc nhìn thật chậm về chú Lân. Cố thu tất cả những cái gì hiện có vào tận cùng trí nhớ để nghĩ và để nhớ một lúc nào. Giờ thì chỉ nghĩ được có vậy. Hôm nay chú về. Trời Đà Lạt cũng buồn ghê. Ngọc bâng khuâng.

— Sáng hôm nay trời buồn ghê Khanh ạ.

Nghe nhỏ bạn gật đầu. Nhìn đôi mắt chú Lân gần sắp khóc. Đừng khóc chú Lân ơi ! Con trai mà chú. Lúc này là để Ngọc khóc. Khóc nhiều cho cái mạo muội ngây thơ của mình. Để giờ thì tíc tắc là xa nhau.

Tiếng oang oang của cô xướng ngôn réo gọi hành khách ra xe xuống Liên Khương. Chú Lân hỏi nhỏ :

— Ngọc và Khanh đưa chú xuống đó nghe.

Ngọc hoảng hốt lắc đầu :

— Châu còn học hai giờ sau.

Nhỏ Khanh nheo mắt. Sao mi nói dối tài thế. Thoảng chú Lân lắc đầu :

— Đến giờ chú ra xe. Ngọc và Khanh về đi.

Ngọc bưng bình :

— Châu nhìn chú lên xe và chờ xe chạy.

Chú Lân buông thõng :

— Ích gì

— Thì những hai lần trước chú đưa cháu về thì sao ?

— Chú là con trai khác.

— Cháu muốn vậy.

Chú Lân thở dài. Chú đứng lên, tay xách túi nhỏ bước theo mọi người. Ngọc đi theo chú. Ở biên giới của cửa xe, chú đứng lại. Hai bàn tay nắm chặt, mắt chú buồn vô hạn. Ngọc muốn khóc quá nhưng cố kìm lại.

— Chú về Saigon bình an nghe.

Chú Lân mím môi. Chú quay lưng, chọn cái ghế bên kia và quay mặt. Ngọc cố níu lại giây phút ấy. Chiếc xe rồ máy mang cả đoàn người về với phố.

Hai đứa bước trở ra. Đi bộ về lang thang. Nắng lên từ bao giờ rồi. Ngọc ơi, mây thay đổi chưa ? Giọng Khanh rít qua lớp khăn quàng. Con nhỏ Khanh vẫn loáng thoảng ca .. Từ lúc đưa em về, là biết xa nghìn trùng.